

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

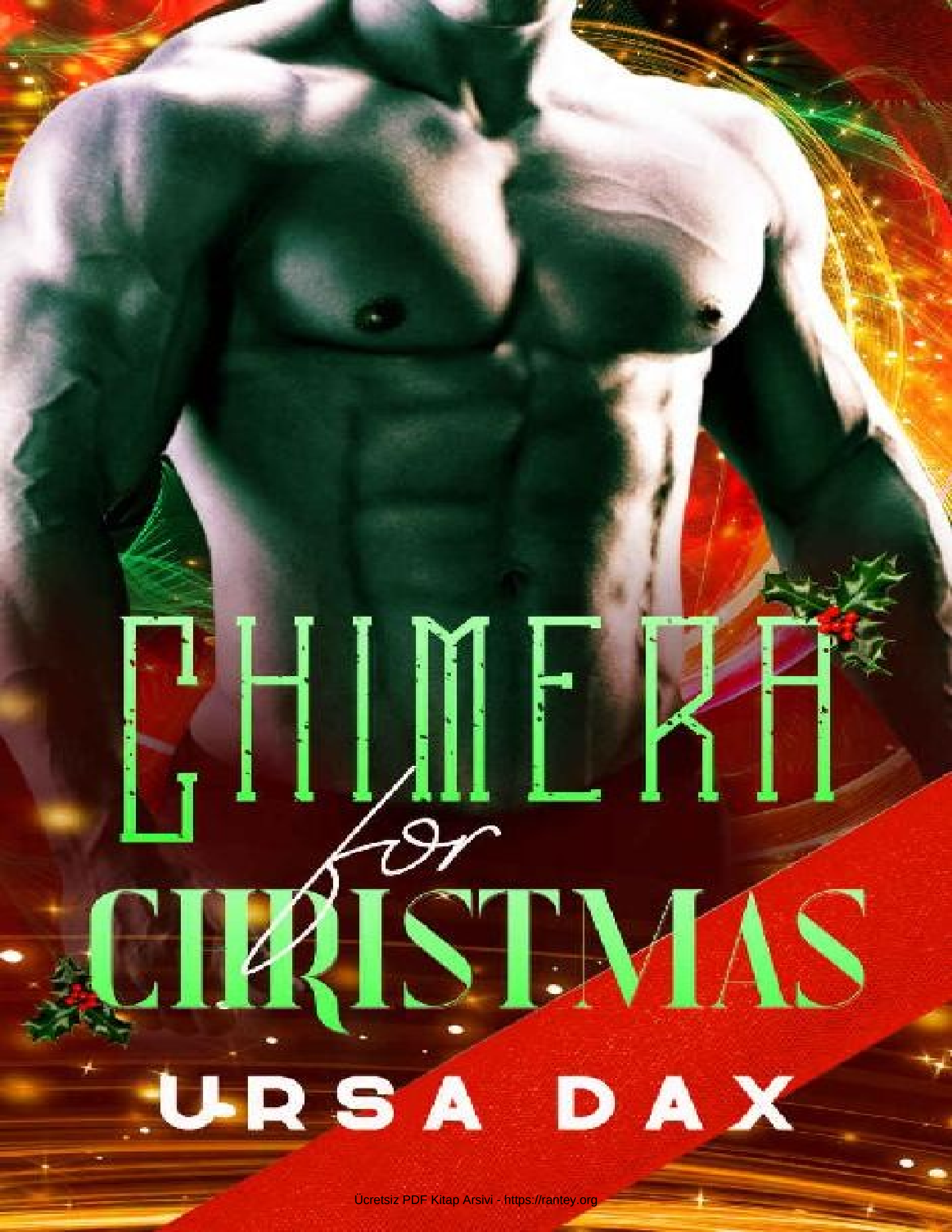
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man in a Santa suit, with a holly leaf on his chest, is the central figure. The background is a festive red and gold with light streaks. The title 'CHIMERA' is in large green letters, 'for' is in a white script font, and 'CHRISTMAS' is in large green letters. A red diagonal banner is at the bottom.

CHIMERA *for* CHRISTMAS

URSA DAX



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[DUYURULAR](#)

[Noel için Chimera](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM|Sophie İKİNCİ](#)

[BÖLÜM | X](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM| Sophie](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM | X](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM| Sophie](#)

[ALTINCI BÖLÜM | X](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM| Sophie](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM | X](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM| Sophie](#)

[ONUNCU BÖLÜM | X](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM|Sophie ON](#)

[İKİNCİ BÖLÜM | X](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM| Sophie ON](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM | X](#)

[EPILOG| Sophie, Üç Yıl Sonra](#)

DUYURULAR



Tüm hakları saklıdır. İnceleme ve pazarlama amacıyla kullanılan küçük pasajlar ve alıntılar dışında, yazarın açık izni olmaksızın bu kitabın hiçbir bölümü kopyalanamaz, kullanılamaz, iletilemez veya herhangi bir yolla paylaşılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romandaki tüm karakterler, olaylar ve vakalar hayal ürünüdür ve gerçek ya da gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Chimera for Christmas Telif Hakkı© 2021 Veronica Doran

Noel için Chimera



Bir Tatil Bilimkurgusu Uzaylı
Romantizmi Ursa Dax

BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie



Herkes yılın hangi zamanında en iyi tatil yerlerini biliyor - Navaret 12, gezegenin esneyen tuz düzlüklerinin ıslanmak için mineral havuzlarına dönüştüğü kurak mevsimlerinin bitişini kutlamak için. Exdrok, dinlerinin keçi şeytanının ölümü olan Almonrok'u kutlamak için, şöenlerin ve Kan gibi görünmesi için kırmızıya boyanmış alkollü içecekler sabahın erken saatlerine kadar keyifle içildi. Ancak konu Dünya'daki kış gündönümü kutlamalarına geldiğinde, hiç kimse Elora İstasyonu'ndan başka bir yerde olmayı tercih etmezdi.

Dünya tarafından işletilen, diğer adıyla insanlar tarafından işletilen bu yer, Eski-Dünya'nın kış aylarında insan eğlencelerinin ve sakarin ticari iyiliğin mutlak bir tapınağı haline geldi. Eski Dünya'nın Kuzey Yarımküresinden gelen eski kış gelenekleri burada gelişti: Hanuka, Yalda, Dong Zhi. Ancak, aslen Terratribe İttifakı'nın Eski Dünya ABD Fraksiyonu tarafından kurulmuş bir eğlence ve ticaret istasyonu olan Elora İstasyonu'nda özellikle bir kış tatili hakimdir: Noel.

Her yıl (Eski Dünya yılı standartlarına göre) insanlar ve uzaylılar çalışmak, alışveriş yapmak ve oynamak için Elora İstasyonu'na akın ederdi. Ve bu yıl, ben de onların arasında olacaktım.

Daha önce Elora İstasyonu'na hiç gitmemiştim. En eski insan koloni gezegenlerinden biri olan Terratribe 1'den bile hiç ayrılmamıştım. Ama bir kız yeni erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendiğinde ve aynı hafta içinde işten çıkarıldığında, bir şeyler vermek zorundaydı. Neyse ki Elora İstasyonu kış yoğunluğu için her zaman mevsimlik çalışanlar arıyordu ve ben de kendime gemideki bir kafede iş bulmayı başardım.

İşte bu şekilde kendimi Elora İstasyonu'nun arındırma odasında, her türlü dezenfektanla yıkandıktan sonra titrerken buldum.

"Işık odası kişisel eşyalarınızın dekontaminasyonunu tamamladıktan sonra kurulabilir ve giyinebilirsiniz," diyen sıkılmış bir insan sesi, yakındaki bir dahili telefonda beni yönlendirerek sıçramama neden oldu.

"Kutsal Terra," diye mırıldandım, kollarımı ovuşturarak düz beyaz odaya baktım. Odanın bir ucunda, açtıktan sonra valizimi içine koymak zorunda kaldığım büyük, açık bir küp vardı. Küpün eşyalarımı bir tür mavi ışık demetiyle patlatmasını izledim, Terratribe her neyse yanımda getirdiğim pislikleri bir güzel pataklamıştım. *Neden beni temizlik bölümündeki lanet bir mekik gibi hortumla yıkamak yerine mavi ışığı benim üzerimde de kullanmıyorlardı?*

Artık ıslaklıktan dağılmış olan siyah saçlarımdaki fazla sıvıyı sıkarak bir o yana bir bu yana zıpladım, mavi ışık nihayet işini bitirdiğinde ısınmak için kıpırdandım. Bir saniye sonra, bir konveyör bandı Küp canlandı ve eşyalarımı küpten çıkarıp odanın zeminine savurdu. Ne yazık ki, bu yumuşak bir yolculuk değildi ve eşyalarım yere saçıldı: uçuşan kumaşlar ve küçük parçalardan oluşan bir felaket tuvalet malzemesi şişeleri. Bavulumu altüst ettiğim için neredeyse küçük bir özür bayrağı gibi, üzgün, ince görünümlü bir havlu taşıma bandını takip ederken dişlerimi sıkarak iç çektim.

Derin bir nefes alarak diz çöktüm, çıplak dizlerim sert zemine karşı hassaslaşmıştı ve tüm eşyalarımı bavula geri tıktırmaya başladım. Her şeyi güzelce paketlemeye çalışmışım ama şimdi . *Oh* . Sanırım şu anda her şeyin orada düzenli ve kırışksız kalmasının bir önemi yoktu. Önemli olan giyinmek ve bu odadan çıkmaktı.

Olacakları düşündükçe içimi bir heyecan dalgası kapladı. Şimdiye kadar istasyona dair gördüğüm tek şey mekiğimin girdiği bölme ve ardından mekiğimdeki diğer yolcularla birlikte itilip kakıldığım uzun tüneldi. Hepimiz bunun gibi ayrı ayrı odalara sıkıştırılmış ve dahili telefon aracılığıyla dezenfekte işlemleri için soyunmamız emredilmişti. Yani henüz Elora İstasyonu'nun koşuşturmacasını görememişim. Ve size şunu söyleyeyim, bu koşuşturma *efsaneviydi*. En iyi arkadaşım Maggie ve ben Terratribe 1'de tatillerde hep bir şeyler yapmaya çalışırdık. Ama o parlak, ısıltılı Elora İstasyonu'nda Noel deneyimi. Ve açıkçası, sabırsızlanıyordum.

Bu düşünceye gülümseyerek, tüylerimin diken diken olmasına ve bavulumun dağılmasına aldırmadan havluyu önce kollarıma sonra da bacaklarıma sildim. Buradaki ilk anlarım biraz inişli çıkışlı geçmiş olabilir ama bunun bir önemi yoktu. Noel arifesine kadar burada çalışacak, harika bir ekstra para ve hatta umarım biraz bahşiş kazanacak, sonra da kafam rahat bir şekilde eve dönebilecektim

ve yeni bir bakış açısı. Şimdiye kadarki en iyi Noel olacaktı. Bundan emindim. Bundan emin olacaktım.

Yeni temizlenmiş bir şekilde, bavulumun üstünden rastgele seçtiğim bir kıyafetin içine girdim - basit bir çift siyah tayt ve kırpılmış kollu bir holo-üst. Kıyafetleri giyerken, holo-üstü başka bir güne saklasam mı diye düşündüm. Sahip olduğum en güzel giysiydi - tek holo-giysim. Havanın durumuna göre renk değiştiriyordu.

Vücudunuzun sıcaklığı. Maggie, Terratribe 1'de ne zaman taksam ona göğüs yüzüğüm derdi. Takma adı her zaman gözlerimi devirmeme neden olurdu, ama dürüst olmak gerekirse? Umurumda değildi. Güzeldi ve genellikle ela gözlerimdeki zümrüt benekleri vurgulayan pastel mavi ve koyu yeşil tonları arasında gidip geliyordu.

Sonunda bir çift şık iç mekan botumu giydim. Sahip olduğum diğer tek bot kış için aldığım büyük bir çift sharpatti ayı derisiydi. Terratribe 1'deki Yeni Toronto'da soğuk bir yaşamdan geldiğim için, daha hafif ve daha şık ayakkabılar pek pratik değildi. Ama Terratribe 2'de babamın bir iş gezisinden getirdiği küçük siyah bilek botlarım vardı. Ve onları sadece böyle bir an için saklamıştım.

Eski hayatımda evde giydiklerime hiç benzemeyen küçük botlarımı giyerken kendimi yepyeni bir tene bürünmüş gibi hissettim. Ayağa kalktım, kendimi eskisinden daha uzun hissediyordum ve bunun nedeni sadece botların topukları değildi. Hala çok ıslak olan saçlarımı omzumun üzerinden attım ve parmaklarımla taramak için elimden geleni yaptım.

Saçlarımdan gelen nemin holo üstümü soğuttuğu yerde, kumaş gümüşü bir maviye dönüştü. Gövdemin aşağısında, tenimin onu ısıttığı yerde, çok daha koyu bir deniz mavisi rengindeydi, yeşile yakındı. Üstümün etekleri tam olarak

Kalçamın üstünde, siyah taytımın yüksek beliyle buluştu.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirerek gülümsedim. Önümdeki kapı kayarak açıldı ve kendimi bir marka gibi hissederek doğru yürümeye başladım.

yepyeni bir kadın. Buradaydım, başarmıştım ve artık hiçbir şey beni durduramazdı.

yankılanan dahili telefondaki sesten başka bir şey yoktu: "Bayan Allen, bavulunuzu geride bıraktınız. Lütfen bir sonraki misafir için arındırma odasını eşyalarınızdan arındırın."

Kahretsin.

Yüzüm sıcacıktı, odaya geri döndüm, bavulumu kapattım ve istasyona doğru yuvarlamak için kolunu yukarı çektim.

Tamam, tamam, yok. İkinci seferin büyüü. İşte .

Odadan ıkıp Elora İstasyonu'nun mucizevi parlak ışıklarına ve baş döndürücü renklerine adım attığımda kendimi eskisi kadar uzun hissetmemiş olsam da, yine de kendimi oldukça iyi hissediyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

X



“ Tatil için neden birini işe alma zahmetine girdiğini hâlâ anlamış değilim,” diye homurdandım ve taze buharda pişirilmiş gangdo tohumlu sütü balbo kabuğu çayı. Kıpırmızı balbo kabuğu çayı, gangdo tohumu sütüne köpürdü ve süt sürahisini döndürerek bekleyen müşteriye, XrkXrk'lı bir böcek adama vermeden önce kırmızının içinde narin beyaz bir yaprak oluşturdum. Antenlerinin minnettar bir parıltısıyla kalabalığın içinde kayboldu ve ben de patronum Shelly'ye, *Hallowed be'nin* sahibine *Thy Bean*, tüm dikkatimi veriyorum.

Ağarmış saçları yaşlanmış yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Aslında o saçlar dün ağarmıştı. Mevsim için saçlarını yeni parlak yeşile boyatmıştı. Bunu sık sık yapar, saçlarını ruh haline ve halkının eski gezegeni Dünya'da yılın zamanına uyacak şekilde değiştirirdi.

"Neden birini işe almak zorunda olduğumu biliyorsun X. Burası iki kişiyle bir kişiden çok daha iyi işliyor. Ve bir Hadorian prensinin Aiden'in ayaklarını yerden kesip yılın en yoğun zamanında onu alıp götüreceğini tahmin edemezdik, değil mi?"

. Aiden'ı severdim. Yarı insan, yarı Hadorian'dı ve işini iyi yapıyordu. Yoluma çıkmıyordu ve her ne kadar beni azarlama eğiliminde olsa da, yine de birlikte çalışmak için iyiydi. Gamzeli gülümsemeleri ve müşterilerle sürekli flört etmesi, çelik gibi sert iş ahlakını yalanlıyordu. Ve tatili sırasında onun yerine gelecek olan kişinin, bir yardımcı çalışandan beklediklerimi karşılayamayacağına dair bir his vardı içimde.

"Aiden olmayınca, biliyorsun, başka birini almak zorunda kaldım. Adı Sophie."

Tekrar homurdandım, bu ismin seslerinin kafamın içinde yuvarlanmasına izin verdim. Kulağa... *yumuşak* geliyordu. Yumuşak şeyleri pek sevmezdim. Çok savunmasız. İlgilenmesi çok zor.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Shelly, altın rengi göz kalemiyle çerçevelenmiş göz kapaklarını bana doğru kıсарak ve büzerek. "Sen Yolunuza çıkacağını ya da çok çalışmayacağını düşünüyorsunuz. Ama onunla kendim görüştüm. En azından sanal olarak. Sağlam birine benziyor. Ve Terratribe 1'deki Yeni Toronto'nun üretim bölgesinden, yani sıkı çalışmaya alışkın olmalı."

"Hmm..." Hepsi kulağa... TAMAM. Tahmin ettim. İç çekerek küçük kahve dükkânına baktım. Her şeyden çok bir büfeydi, ancak diğer büfeler gibi kalabalık koridorun ortasında değil, duvarın içine yerleştirilmişti. Müşterilerin girebileceği bir kapımız bile yoktu - sadece dikey olarak ikiye bölünmüş bir pencere ve geçilebilecek bir tezgah vardı. Yine de içecekler ve ödeme tarayıcıları. "Umarım Aiden'dan çok büyük değildir," diye homurdandım, şikâyet edecek bir şey bulamıyordum. Benim kendi

Çerçeve küçücük alanda büyük bir yer kaplıyordu. Aiden, Hadorian kanı taşıyan birine göre bile narin ve ayakları da hızlıydı.

Shelly gözlerini devirerek, "Görüşmede boyunu ve kilosunu sormadım X," dedi. "Zaten buradaki tüm alanı kaplayan senken, boydan şikâyet eden sen olamazsın!"

Beni orada yakalamıştı. Shelly'nin nazik yüzüne baktım, yumuşadım ve geniş omuzlarımı gevşemeye zorladım. Galkor kuvvetlerindeki görevim sona erdikten sonra Elora İstasyonu'na geldiğimde, bana şans tanıyan ve iş veren tek kişi Galkor Kimera Muhafızları'nın eski üyeleri, Elora İstasyonu gibi insanlar tarafından işletilen yerlerde öne çıkma eğilimindeydi. Ünümüz her zaman bizden önce gelirdi. Hak edilmiş bir ündü ama yine de insanları temkinli yapıyordu. Muhtemelen burada bulabileceğim diğer tek iş istasyonun alt katlarındaki kulüplerden birinde fedai olarak çalışıyordum. Ama hayatım boyunca iş için şiddet içeren şeyler yaptıktan sonra bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Shelly bana bunu teklif etti, sonsuz minnettarlığım için.

Bana karşı hep iyi olmuştu. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım, burnum sertçe çekiliyordu.

"Eminim her şey ," diye mırıldandım.

Shelly genişçe sırttı.

"Chimera postuna bahse girebilirsin ki öyle olacak! Çünkü onu eğitecek olan sensin!"

Bununla birlikte Shelly döndü ve pencereyi sonuna kadar iterek bir kapı gibi açılmasını sağladı ve kalabalığın içine doğru fırladı.

"Bekle," diye seslendim onun bir metre boyundaki insan bedeni kaybolmaya başladığında. "Buraya ne zaman gelecek?"

Artık Shelly'yi göremiyordum. Ama görüşümü engelleyen cesetlerin arasından parlak sesini duyabiliyordum.

"O zaten burada! Daha yeni geldi ve yarın başlıyor!"

Yarın. Bu... yakında. Kollarımın dar beyaz manşetlerini kalın üzerinde yuvarlayarak iç çektim. Yarın, en az Shelly kadar kendime ait olduğunu düşündüğüm bu alanı bir yabancıyla paylaşacaktım. Bazıları Terratribe kızı. Yüzümün asıldığını hissettim ve tezgâha yaklaşmakta olan Navaret kadın ciyaklayarak diğer tarafa döndü, tüyleri otomatik bir korku tepkisi olarak ensesinde kabardı.

Kendine gel, seni aptal. Ruh halin bir müşteri kaybettin.

Yüzümdeki öfkeyi uzak tutmaya çalışarak vitrinin arkasındaki tezgâhı cilalamaya başladım. Shelly çok iyi bir iş kadınıydı. Burada doğru seçimi yapacağına güvenmeliydim. Her ne kadar *Hallowed be thy Bean*'i sevsem de, sonuçta bu onun işiydi, benim değil.

Bu düşünceyle, yoluma çıkacak bir sonraki müşteriyle yüzleşmeye hazır bir şekilde işimin başına döndüm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie



Sonunda bavulumu almış ve Elora İstasyonu'na adım atmıştım. Ama en fazla bu kadar ilerleyebildim. Yaklaşık iki adım ve sonra tam bir durağanlık modu. Ama değildi. Bu, yirmi altı yıllık hayatımda şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye .

Burası... *nefes kesiciydi*. Kelimenin tam anlamıyla. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm kabarıyordu, her şey etrafımı sarmışken nefes almaya çalışıyordum. Duyularımdaki boşluk. Ağzım açık, parlayan, üst üste yığılmış halka benzeri şeylere baktım.

kendimi içinde bulduğum devasa istasyonun yapısı. İstasyonun farklı seviyelerinin katmanlı halkaları yukarı, yukarı ve çıkıyordu. Ve aşağı, fark ettim. Yaklaşık olarak orta noktadaydım. İstasyonun ortasındaki açık alan, hover-vator kürelerinin yukarı-aşağı çalkantılarıyla serpiştirilmiş bir hiçlik sütunuydu. Eski iş yerimdeki fabrikada hover-vatörlerimiz vardı ama onlar havada hareket ederken sallanan eski, hantal karelerdi. Burada ise yumurta gibi parlayan hover-vator arabaları kolayca yukarı aşağı kayıyor, insanları bir kattan diğerine zıplatıyordu.

Ve, kutsal Terra, *insanlar*. Ne kadar çoklar! Ve o kadar çok farklı türden! Terratribe 1 pek turistik bir yer değildi, bu yüzden aynı anda birkaç insandan fazlasını bir arada görmem pek sık olmazdı. Ama burada muhtemelen eşit sayıda insan ve uzaylı vardı. Ve bu sayı *büyükü*. Kalabalık, saymayı ya da tanımayı umabileceğimden bile daha fazla yaratık türü taşıyarak yanımdan geçti. Sarkık insan ağzımı kapanmaya zorladım ve yutkunarak belimi bağladım. Bir yere varmak istiyorsam benim de o kalabalığa katılmam gerekecekti.

Tamam, işte gidiyoruz, dedim kendi kendime, derin bir nefes alarak. Ve bavulumu arkamdan sürükleyerek hızla kalabalığın arasına daldım.

Buraya kadar her şey yolunda. Kaosun arasında hızlı bir ritim tutturdum, insanlar etrafımda sohbet edip gülüşürken botlarımın topukları takırdıyordu. Kalabalığın dışındaydım, gerçekten, ringin kenarına yakındım, bu yüzden geçerken tüm mağazaları ve restoranları kontrol edebildim. *Tekrar gelmem gerekecek*

İzinli olduğumda ve çantam yanımda olmadığına, diye düşündüm, gözlerim kafatasımdan fırlayarak, sıra dışı kafelerin ardından parlayan mağaza vitrinlerinin önünden geçerken.

Yürürken dikkatimi bir kez daha ileriye çevirdim ve tam karşımda parlayan devasa bir tabelayla karşılaştım. Çarpışmadan kaçınmak için yana doğru irkildim, bavulumla birlikte bir yığının üzerine devrildim ve başka bir talihsiz alışverişçi de yanımda götürdüm.

"Çok özür dilerim," dedim ve sakarlığımın talihsiz kazazedesinden uzaklaştım. Ayağa kalktığımda, tabelaya tekrar çarpmayacağımdan emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettim, ancak orada olmadığını gördüm.

Terra'da ne var...?

"Her şey affedildi. Yaralı değilim." Şimdi ince bir Navaret kadını olduğunu gördüğüm kişi cıvıladı, sözleri iç kulağımdaki çeviri cihazım tarafından tercüme edildi. Ona yardım etmek için uzandım ve insan elimi parlak turuncu, pençeli elinin içine aldı. Gagaya benzeyen ağzıyla gülümseyip gülümsemediğini anlamak zordu ama en azından kızgın görünmediğine utanarak karar verdim.

"Bunun için çok üzgünüm," diye tekrar mırıldandım, artık iyi olduğunu bildiğim için bavulumun sapına uzanıyordum. "O işareti daha önce görmemiştim. Ya da bir işaret gördüğümü sandım..."

"Onlar hologram. Yansıtılmış reklamlar. İçlerinden zarar görmeden geçebilirsiniz," dedi, kabarık kraliyet mavisini tüyleri başının üstünde ve boynunun arkasında yumuşayarak.

"Ah," dedim, yine kızararak, kendimi tam bir Terratribe hödüğü gibi hissederek. Ama Yeni Toronto'nun imalat sektöründe böyle şeyler yoktu. Etrafıma bakındım, kalabalığın içinde, alışveriş yapanların yüzlerinin hemen önünde beliren parlak ışık ve renk dikdörtgenlerini ilk kez fark ettim, sonra bir kez daha hiçliğe karışıp başka bir yerde yeniden ortaya çıktılar.

Çoğu insan yanlarından geçip gitti.

"Bu istasyona ilk gelişiniz mi?" Navaretli kadın dört mavi gözünü bana dikerek sordu. Neyse ki, şu anda yanımdan geçen birçok insanın aksine, benim boyumdaydı, bu yüzden kendimi zaten olduğundan daha küçük hissetmek zorunda değildim.

"Evet, nasıl anladın?" Garip bir kahkaha atarak şaka yaptım.

"Holografik bir reklamı ilk gördüğünüzde devrilmeniz benim için ilk işaretti," diye cevap verdi. Gagasının kenarındaki deri hafifçe çekildi ve evet, kesinlikle gülümsediğine karar verdim. Şükürler olsun ki.

"Ben Sophie," dedim. "Terratribe 1'denim. Mevsimlik bir iş sözleşmesiyle buradayım."

"Ben Navaret'ten Novara-Lei. Kocam ve ben 1114. katta bir Navaret tuz ve baharat dispanserine sahibiz."

"Vay canına," dedim başımı sallayarak. Bu bana gerçekten çok havalı geldi. "Yani tam zamanlı olarak burada mı yaşıyorsun?"

"Çoğu zaman, evet. İstasyonda yaşıyoruz." Dar kafasını bana doğru eğdi. "Odanızı bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Minnettar bir gülümsemeyle, "Gerçekten, sakıncası yoksa bu harika olur," dedim. Pek bir plan yapmadan kalabalığın içine dalmış, tüm manzaraları ve sesleri algılamaya çalışıyordum. Ama gerçekten de şu anda en iyisi çantamı odamın zeminine bırakıp yatağa uzanmaktı

"Beni takip et," dedi. Öyle yaptım, o ilerlerken gözlerimi formunun üzerinde gezdirdim. İki bacaklı ve iki kollu, çoğunlukla insansı bir şekli vardı. Ama saç yerine, başının arkasında şaşırtıcı derecede mavi tüyler vardı. Tek tüyleri bunlardı, geri kalanı pürüzsüz, turuncu bir postla kaplıydı. Elleri ve ayakları kuşa benziyordu ve pençeliydi. Ayakkabı giymezdi ve giysi olarak sadece bol bir elbise giyerdi.

beyaz takım elbise ve ona uygun atlet tarzı gömlek.

Novara-Lei beni kalabalığın arasından ringin ortasına doğru götürdü. Bizi binlerce metre aşağıya, alt katlara düşmekten koruyacak olan parmaklıklara doğru adım attık. Parmaklıklara adım atmamızdan birkaç saniye sonra, yuvarlak bir hover-vator araba yukarı doğru hızlandı, önümüzde durdu ve gümbürdedi. Hover-vator arabası açılıp içine girmemize izin verdiğinde parmaklıklar aşağı kayarak uzaklaştı.

İçeri girdikten sonra hover-vator kapandı ve bizi yuvarlak alanının içine aldı. Ama klostrofobik hissettirmiyordu - hem de hiç. İstasyonun her boyutta uzaylı barındırıyordu ve ben zaten bazı büyüklerini görmüştüm. Bu yüzden bu kürenin içi bana geniş, aydınlık ve açık geldi. Aynı zamanda dışarıdaki gürültüden sonra neredeyse merhamet edilecek kadar sessizdi.

"Hangi seviye?" Novara-Lei sordu.

"Ah," diyerek bavulumun ön gözünü karıştırdım, kişisel tabletimi çıkardım ve odamla ilgili bana gönderilen talimatları kontrol ettim. "Seviye 200, oda 2670."

Şaşırtıcı bir şekilde, hover-vator sadece benim sesimle kendini harekete geçirdi. Eve döndüğümüzde, hover-vator'larımız için varış noktalarını manuel olarak girmemiz gerekiyordu.

Hover-vator'un şeffaf duvarları, aşağıya doğru savrulurken yanıp sönen her şeye bakmamı sağlıyordu. Burnumu şeffaf, yuvarlak duvara dayamamak için kendimi tuttum. Yeni, zarif arkadaşımın önünde zaten olduğundan emin olduğumdan daha fazla bir Terratribe hödüğü gibi görünmeme gerek yoktu.

Kısa bir süre içinde hover-vator aracı durdu, kabuğunu bizim için açtı ve dışarı çıkmamıza izin verdi. Bu katta her şey çok daha sessizdi ve küçük bir nefes aldım. Oradan buradan birkaç kişi geçiyordu ama yukarıdaki alışveriş katlarının kaosu hiç benzemiyordu.

"Yaşam alanları bloklar halinde binanın halkası etrafında düzenlenmiştir. Novara-Lei uzaklaşmaya başlarken beni bilgilendirdi. arkamdan çekerek ona yetişmek için acele ettim. Bacakları benimki kadar uzun olan biri için acayip hızlıydı. "2670 numaralı oda için 600. bloğu bulmamız gerekiyor."

"Anladım," dedim, bana anlattığı her şeyi özümsemeye çalışarak. Teknik olarak Elora İstasyonu Terratribe İttifakı'nın bir parçasıydı ama ben kendimi bambaşka bir dünyadaymışım gibi hissediyordum.

"Peki, iş sözleşmen nerede?" Novara-Lei ringin etrafında ilerlerken bana sordu.

"Oh, 1200. katta küçük bir kahve dükkanı. *Bean'in kutsal olsun.*"

Rehberimin mavi tüylerinin aniden alevlenip kabarması gözden kaçmadı. Biraz çaba sarf etmiş gibi görünen bir hareketle onları düzeltti ve pençeli elini başının arkasında gezdirdi.

"Bir sorun mu var?" Üsteledim. Navaret halkı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu onun tüylerini diken diken etmişti ve bunun iyi bir anlama gelmediğini düşündüm.

"O işletmeye bugün ilk kez yaklaştım. Elora İstasyonu'nda o kadar çok işyeri var ki, insan hepsini ziyaret etmeden Dünya yılları geçirebilir." Sesi soluklaştı ve sonunda tekrar konuştuğunda neredeyse konuşmayı tamamen bırakıp bırakmayacağını merak ettim. "Orayı bir daha ziyaret etmeyi denemeyeceğim."

Çevirinin arkasındaki sesinin sert tonu avuçlarımın terlemesine oldu. Oh, Tanrım. Yarım yamalak bir işe mi bulaşmışım? Tüm bunlar bir aldatmaca mıydı? Buraya bir tür sahte bahaneyle mi getirilmişim? Gerçi param ya da çalacak bir şeyim yoktu.

"Bekle, neden, bunun nesi var? Lütfen söyle bana. Burası gerçek bir kahve dükkanı, değil mi?" Yalvardım. Eğer bir tür ucubenin içine çekilmek üzereysen

yıldızlararası kaçakçılık halkası, bir uyarı iyi olurdu.

"Hayır, hayır, her şey yolunda. Bu yasal bir iş. Dedğiniz gibi bir kahve dükkânı," diye mırıldandı Novara-Lei biz yürümeye devam ederken.

İç çektim. *Sanırım bu beni rahatlatmıştı. Ama bu onun tepkisini açıklamıyor.*

"Peki, sorun neydi? Kahve gerçekten kötü müydü?" Hâlâ biraz rahatsız hissederek şaka yaptım.

"Sorun orada çalışan kişideydi," dedi, sesi neredeyse fısıltıya . O kadar sessizdi ki çevirmenim bir sonraki kelimeyi neredeyse algılayamadı. "Ölüm getiren."

Lanet olası ne?!

"Ah, işte buradayız. 600. blok," dedi Novara-Lei, konuyu o kadar hızlı değiştirdi ki tüylerim diken oldu. Durdum, yanımdaki duvara bakmak için döndüm. Önümüzde büyük bir metal kapı kapalıydı.

"Blok ve oda anahtar kodlarınızı aldınız mı?" Novara-Lei elini tekrar dar başının ve boynunun arkasında gezdirerek sordu.

"Oh. Evet," dedim. Kodları tablettime girdim, sonra tabletimin ekranını kapının yanındaki tarayıcının önünde parlattım. Bir saniye sonra metal kapı tıkladı ve duvarın içine doğru kayd.

"Sizi burada bırakacağım. Kocamın dükkânda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım," dedi Novara-Lei.

"Oh, tamam. Her şey için çok teşekkür ederim!" Sözlerinin içimi kemiren endişesine rağmen neşeli ve neşeli görünmeye söyledim. *Ölüm getiren...* Bu da ne demek oluyordu şimdi? *Belki de kafası karışmıştır. Belki başka bir işe gitti ve orada bir şeyden korktu...* *Hallowed be thy Bean*'de çalıştığını bildiğim tek kişi benimle röportaj yapan Shelly adında insan bir kadındı. Ve eğer Novara-Lei benim bilmediğim bir şey bilmiyorsa, Shelly kesinlikle *ölüm getiren* lakabını hak edecek birine benzemiyordu.

"Sözleşmenizde iyi şanslar. Yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen beni kocamın dükkanında bulun. Adı *Tüyler ve Tuz*. Sanırım size söylemiştim. 1114. kattaydı. Bir Voraskan fırını ile bir Hadorian mücevher dükkanı arasında."

," dedim hızlıca başımı sallayarak. *Feathers and Salt*'a ve muhtemelen çevresindeki mağazalara da bakmaya geleceğimi zaten biliyordum. Burada olduğum sürece bu deneyimin tadını olabildiğince çıkaracaktım.

Eski kasvetli hayatıma geri dönmeden önce. *Belki daha sonra oraya gidip daha önce ne demek istediğini sorabilirim.* Pek de öyle görünmüyordu. Şimdi bu konuda daha fazla konuşmak istiyordum ve sakar insanım bana yardım etme nezaketini gösterdikten sonra onu kesinlikle istemiyordum. kıcı onu devirmişti.

Başını eğerek "Hoşça kalın," dedi. Sonra turuncu ve mavi bir parıltıyla döndü ve ringin açık merkezine doğru ilerledi. Hemen bir hover-vator araba belirdi ve onu alıp götürerek beni yalnız bıraktı. Onun sözlerini kafamdan atmaya çalışarak, en azından şimdilik, odamı bulmak için kapıya yöneldim.

Bu koridor az önce bulunduğum açık ringe oldukça benziyordu. Pırıl pırıl gümüş zeminler ve duvarlar, yumuşak tepe aydınlatması. Duvarların pürüzsüz yüzeyi sık sık farklı kapılara açılan kapılarla noktalanıyordu.

Odalar. Gözlerimi numaraların üzerinde gezdirerek hızlıca yürüdüm. Sağ tarafımda çift, sol tarafımda tek numaralı kapılar vardı. 2625 numaralı odadan sonra koridor keskin bir dik açıyla dönüyordu. Oda 2645'te tekrar döndü, koridor Novara-Lei'nin anlattığı bloğu yapmak için içe doğru dönüyordu. Koridorun üçüncü dönüşünden sonra 2670 numaralı odamı buldum. Tabletimin bir başka flaşı kapının kayarak açılmasını sağladı.

İçeri girdiğimde kapı arkamdan kapandı. Salondaki gibi yumuşak, sıcak bir ışık odayı aydınlatıyordu. Küçüktü ama güzel ve temizdi, odanın bir ucunda çift kişilik bir yatak vardı. Hemen yatağa doğru yöneldim, bavulumu yanındaki yere bıraktıktan sonra ellerim kalçalarımın, geri kalanını incelemek için döndüm. Yatağın ayakucunun yanında, duvarın içine yerleştirilmiş karanlık, açık bir küp vardı. Daha yakından incelediğimde, bir Görünmez bir hoparlör aracılığıyla beni yönlendiren talimat ekranı önümde yandı.

Çevirmen tarafından tercüme edilen bedensiz bir ses, "Lütfen dilinizi girin," dedi.

"Terratribe standardı," diye cevap verdim. Yavaş ve çok net konuşmaya özen gösterdim. Bu tür bir ses ve kelime tanıma teknolojisi, en azından Terratribe 1'de, sürekli olarak yanlış kelimeleri seçmesiyle ünlüydü. Ama neyse ki,

Bu çok daha gelişmiş bir şeydi. Ben konuşur konuşmaz duvardaki ekranda tanıdığım harfler ve kelimeler belirdi. Hızlıca okuduktan sonra, duvardaki küpün giysilerimi ve çarşaf larımı yıkamak için olduğunu ve dekontaminasyon odasında gördüğüme benzer bir ışık kullandığını tahmin ettim. İlerledim duvarın yüzeyinde başka bir açıklığın bulunduğu bir noktaya

duvarı ve yakındaki talimatlar bana bunun yemek için olduğunu söylediğinde bir çığlık attım.

Protein transformatörünün sizin için oluşturacağı ekonomik fiyatlı seçeneklerden oluşan önceden belirlenmiş bir menüden seçim yapın. Veya aşağıda listelenen katılımcı restoranlardan herhangi birinden oda servisini seçin.

Ekran yanıp sönerek oda servisi sunan Elora İstasyonu restoranlarının listesini gösteriyordu. *Protein transformatöründen daha ucuz bir seçenek seçmeliyim* diye düşündüm. Ama restoran teklifleri çok fazlaydı.

kadar harika. Biraz birikimim ve tatillerde kazanmayı beklediğim para . Küçük bir savurganlığı karşılayabilirdim.

Restoran listesine o kadar uzun süre baktıktan sonra şaşı olacağımı düşündüm ve bir deniz ürünleri restoranından sipariş vermeye karar verdim. Ondan sonra da

Yemeğimin ortaya çıkması çok uzun sürdü, küçük paket servis kaselerinde küpümün içine doğru yönlendirildi, sadece perde arkasındaki bir tür çılgın teslimat sistemi olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyden geliyordu. Kapları açtım, tuzlu kokular havada süzülürken ağzım sulandı.

XrkXrk yılanbalığı ile yapılmış bir güveç ve Terratribe 2'den Belreau 5'in buz gezegenine kadar değişen çiğ lezzetler içeren bir sashimi tepsisi sipariş ettim. Yarı saydam pembe bir sashimi dilimini Ağzımdaki lokmayı çiğneyerek ve düşünerek yatağıma uzandım. Odayı ve yiyecekleri kontrol etmek iyi bir dikkat dağıtıcı olmuştu... şimdilik. Ancak Yemeğim bitip karnım doyduğunda, Novara-Lei'nin daha önceki tuhafliklarını artık görmezden gelemiyordum.

Ne var biliyor musun? Yarını beklememe gerek yok. Aslında, şimdi gidip burayı bulmalıyım. İlk günümünden önce nereye gittiğimi bildiğimden emin olmalıyım.

Ben olsam bu gece *Hallowed be thy Bean*'i izlemeye giderdim. Hemen şimdi. Böylece Novara-Lei'yi tam olarak neyin korkuttuğunu anlayabilirdim.

Tuvalet, lavabo ve aynadan başka bir şey olmayan banyoya hızlı bir adım atmam, hızlı bir şekilde tazelenmemi sağladı. Bir tarağı saçlarımda gezdirdim ve dezenfektanla ıslatıldıktan sonra kurumuş olan garip, gevrek dalgaları düzeltmeye çalıştım. *Durulanmak için bir duşa ihtiyacım olacak.*

Daha sonra, diye düşündüm kendi kendime, dönüşte bu bloktaki duşları bulmaya karar verdim.

Ama bu sonrası içindi. Şimdi mi? Şimdi dışarı çıkma ve yeni iş yerimi bulma zamanıydı.

hazır hissederek aceleyle odadan çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Koridorlardan dış doğru ilerledim, ardından halkanın merkezine yaklaştım ve neredeyse anında önümde beliren hover-vator arabasına bindim. İçeri girdikten sonra, alışkanlıktan olsa gerek, gideceğim yeri elle tuşlamak için hareket ettim. Ama eski püskü bir tuş takımı yoktu. *Doğru*. "Seviye 1200," dedim boş kürenin etrafına bakarak.

Hover-vator hemen tepki verdi, keskin bir yörüngede yukarı doğru savruldu, hareketleri yumuşak ve akıcıydı. Benim hissetmememe rağmen bu kadar hızlı hareket etmesi inanılmazdı. Bu sefer, burada beni yargılayacak başka kimse olmadığı için, devam ettim ve küçük insan burnumu yanıp sönen ışıklara ve geçen renklere sırtarak baktım. Heyecan parmakları midemde kıvrıldı, yukarı doğru çırpındıkça alçak ve nabız gibi atıyordu.

Çok geçmeden hover-vator durdu ve sonra açıldı. Aceleyle dışarı çıktım ve kolları elma şekeri renginde alışveriş poşetleriyle dolu üç dokunaçlı varlığa yer açtım. Bir tane alarak Nefesimi tutarak ringin içine doğru ilerledim ve başımı omuzlarımın üzerinde döndürerek her şeyi anlamaya çalıştım.

Bu kat kesinlikle kalabalıktı ama ilk girdiğim kat kalabalık değildi. O katın istasyona gelenlerin yer olduğu düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. Hayır, bu kat hareketliydi ama önceki kaosu eksikliğini hissettiği bir rahatlığı vardı. Burada insanlar daha yavaş hareket ediyor, daha küçük gruplar halinde, çantalar ve Ellerinde çeşitli yiyecek ve içecekler.

Ancak daha az kalabalık olmasına rağmen bu kat hâlâ devasa boyutlardaydı. Aradığım küçük kahve dükkânını bulmam biraz zaman alabilirdi. Dükkân sahibi Shelly bana buranın küçük bir dükkân olduğunu ama yanındaki devasa çikolata dükkânından dolayı bulmanın kolay olacağını söylemişti. Onun sözlerini düşündüm - *altın sütunlar*. Çikolatacının vitrininin bir parçası olarak altın sütunları olduğunu söylemişti. *Altın sütunları arayın*. Kıkırdadım,

Eski bir Dünya efsanesi aklıma geldi. Sarı taşlı bir yoldan ilgili bir şey. Ya da belki sarı tuğlalı bir ev bulmak?

Öncekinden çok daha az bunalmış hissederek yürümeye başladım. Demek istediğim, her şey hala duyularımı maksimum düzeyde dolduruyordu, ama şimdi buna çok daha hazır hissediyordum. Bir dahaki sefere gözümün önünde holografik bir reklam panosu belirdiğinde kimseyi dışarı çıkarmadım bile. Yine de, bu beni biraz

birkaçı, diğer müşterilerin yaptığı gibi ürkmek ve ciyaklamak yerine yansıtılan reklamların arasından geçip gitmeyi denerdi.

Yürürken, ziyaret etmek istediğim tüm yerleri not aldım. Tatlı dükkanları ve çok türlü güzellik salonları ve kutsal Terra, dürüstlükten iyiliğe gerçek hayattaki kitapçı. Kitaplarla! Ve tonlarca!

Kitapçıya girmeyi çok istedim ama kendimi odakladım. *Alışveriş yapmak için çok zamanınız olacak. Ya da bütçenizi göz önünde bulundurarak vitrin alışverişi. Şu anda bir görevdesiniz.*

Yürümeye devam ettim, ta ki biraz ilerideki Devasa halkanın eğrisinde, iki , parlak altın sütunun kusursuz parıltısını gördüm. Hızlandım, sütunlar daha iyi görünmeye başladığında botlarım yere vuruyordu.

Sadece altın rengi değillerdi, aynı zamanda geniş, bordo kadife kurdeleleri ikiz yüksekliklerine kadar dolanmış ve tepelerinde aynı fiyonklarla son buluyordu.

Vay canına, diye düşündüm, parlak kırmızı ve altın sütunlara bakarken başımı geriye attım. Ama dükkânın içiyle kıyaslandığında bunlar hiçbir şeydi.

İçeride her şey derin, zengin kahverengi ve kızıl tonlarında parlıyordu. Pembe yanaklı, yuvarlak yüzlü bir insan gülümseyerek müşterilerle sohbet ediyordu. Arkasında, çalışma alanına açılan bir pencere vardı ve çömelmış, kırmızı tenli bir Etruvian'ın bir tepsiye dikkatle çikolata doldurduğunu gördüm. Büyük dükkânın köşesinde, hayvanlardan kar tanelerine kadar her şeye şekil verilmiş şeker ve çikolata raflarının arasında, devasa bir Noel ağacı parlıyordu, zengin yeşil ve sevgiyle yerleştirilmiş süslerle ışıltılı. Gerçek bir ağaca benziyordu, muhtemelen Terratribe 2'den. Nereden gelmiş olursa olsun, muhteşimdi. Yüzümü dikenli dallarına dayayıp derin derin nefes almak istememe neden oldu.

Kitapçıya girmeyi ne kadar çok istiyorsam oraya girmeyi de o kadar çok istiyordum. Ama buradaydım, şimdi duramazdım. Eğer çikolatacıyı bulduysam, kahveciyi de bulmuştum.

Birden gerildim, sertçe yutkundum, nabzım boğazımda göğsümde olduğundan daha sert atıyordu. Pencerelerden uzaklaştım çikolata dükkanına girdim, sonra aceleyle vitrinlerden uzaklaştım. Koridorda arkasına saklanabileceğim başka bir Noel ağacı buldum (bu hayal kırıklığı yaratacak kadar yapaydı), eğildim, çömeldim ve dalların arasından dışarı baktım.

Tam bir aptal gibi davranıyorsun, biliyor musun? Sert dallara tutunup itip kakmamaya çalışırken kendi kendime söyledim. *Bu senin*

İş yerine! Hemen oraya gitmeli ve orada kim varsa kendini tanıtmalısın!

Ama bunu yapmak isteseydim bile mümkün olmazdı. Biraz *moralim* bozuldu çünkü *Hallowed be thy Bean*'i yerleştirir yerleştirmez küçük dükkânın ışıkları söndü.

Işıklar kapalıyken bile buranın gerçekten küçük olduğunu söyleyebilirdim. Öyle değildi.

Ne yanındaki çikolata dükkânı gibi geniş, vitrinli bir vitrini vardı ne de diğer taraftaki oyuncakçı dükkânı gibi. Aslında, orada bulunan tek şey, iki parçaya bölünmüş uzun bir cam kapıydı. Üst kısım açıktı ve açık bir alan yaratıyordu. Muhtemelen içeceklerin geçebileceği bir boşluk. Ancak bir an sonra, içerideki gölgelerin arasından büyük ve karanlık bir el fırladı ve kapının o kısmını kapattı.

pencereyi kapalı bir kapı haline getiriyor. *Sanırım bu gece için kapalı.*

Şüphelerim, pencerenin az önce kapatılmış olan kısmında bir sürü farklı dilde "Kapalı" yazan bir tabela belirdiğinde doğrulandı. Ama hâlâ o pencereyi kimin kapattığını ve tabelayı kimin yerleştirdiğini görememiştim. Sığ bir şekilde nefes aldım, ağacın etrafında daha fazla eğildim, gözlerimi kısarak baktım. Nazik görünümlü yaşlı bir adam yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Öfkeyle kızaran yanaklarım muhtemelen koridorda beliren reklamlardan daha parlaktı, başımı salladım ve ağacın arkasında daha dik durdum.

"Hayır, hayır, ben sadece..." *Tam bir sürüngen olmak mı?*

Ama yaşlı adam gülümsedi ve bana göz kırptı.

"Anlıyorum. Ben de bir zamanlar gençtim. Hepimiz sevgililerimize görünmeden bir göz atmaya çalıştık."

Sweetiepie?

"Hayır, hiç de değil," dedim başımı daha da şiddetle sallayarak. Ama adam sadece kıkırdadı ve yoluna devam ederken omzunun üzerinden neşeli bir şekilde "Mutlu tatiller!" diye seslenerek döndü.

Kutsal Terra, Novara-Lei'yi devirmek ve ikinci sınıf bir casus gibi davranırken görülmek arasında, şu ana kadar burada harika bir izlenim bıraktığımdan eminim.

Yine de ağacın arkasından çıkmamı sağlamadı. En azından çömelmeyi bırakmışım ve ağacın etrafına eğilmiş, umursamaz görünmeye çalışıyordum.

Oh, kahretsin! Orada biri vardı!

Birisi *Hallowed be thy Bean*'in kapısını kilitlemek için eğilirken kocaman, geniş bir sırt, bembeyaz yakalı gömleği son sınırlarına kadar geriyordu. O sırada

Yaşlı adam dikkatimi dağıttığı için ortaya çıkan kişiyi görmemiş ve yüzüne iyice bakamamıştım. Şu anda tek görebildiğim, o zavallı gömleğin her dikişini patlatacakmış gibi görünen iri omuzlardı. Sonra kaşlarım havaya kalktı ve siyah pantolonun bir deliğinden çıkan kuyruğu fark ettim.

Tamam, kesinlikle bir insan değil. Ama sorun değil. Bununla çalışabilirim. Bugün Novara-Lei'yle geçirdiğim süre muhtemelen şimdiye kadar geçirdiğim en uzun süreydi.

daha önce bir uzaylıyla yüz yüze görüşmemiştim. Ama eğer bu adam onun yarısı kadar bile iyi biriyse, onunla anlaşmakta zorlanmayacağımı biliyordum. Ve bu adamın tam olarak ne tür bir uzaylı olduğunu bilmesem de, *erkek* olduğundan oldukça emindim. Omuzlarındaki erkeksi çıkıntı, geniş ama düzgün beli ve güçlü bacaklarıyla buradan bile bana *erkek* olduğunu haykırıyordu.

Adamın o şekilde eğildiğini fark ettim çünkü kapıda taramalı ve kodlu yerine eski usul kilit ve anahtar sistemi kullanılıyordu. Göğsüme nostaljik bir sıcaklık doldu ve kendimi gülümserken buldum. *Tamamen büyüleyici...*

Ama adam nihayet doğruldu ve arkasını döndüğünde tüm nostalji ve cazibe düşünceleri bir duman bulutu içinde . Ağzım bir karışık açık kaldı, adamın suretini gördüğümde kalp atışlarım hızlandı.

Bu mesafeden bile devasa görünüyordu. Müthişti. Daha uzun değilse bile, boyu rahatlıkla iki metreydi. Kafası iri ve belli belirsiz boğaya benziyordu, yanlarından iki siyah boynuz çıkıyordu ama burnu sığırdan çok sürüngendi, buradan bile parladığını görebildiğim dişleri vardı. Gövdesi ve bacakları belli belirsiz insansı bir yapıdaydı, en azından benim kadarıyla, ama pantolonunun paçalarının altında ayakkabı giymiyordu, uzun, kertenkeleye benzeyen pençeli ayakları karanlık

Yerdeki gölgeler. Tüm derisi, postu ya da her neyse, koyu griydi ve hafifçe yeşile çalıyordu. Gözleri koridoru taradı, kaşları ağır ve hiddetliydi ve bir gıcırtyla kendimi

Noel ağacı bir kez daha.

Şimdi Novara-Lei'yi neyin tedirgin ettiğini anlıyordum. Neden ölüm getiren kelimesini kullandığını.

O bir Chimera.

Hiçbir şekilde uzaylı biyolojisi uzmanı değildim, ama eşsiz özelliklerinin birleşiminde hata yoktu. Galkor İmparatorluğu için çalışan, genetik olarak tasarlanmış süper askerlerden oluşan Chimera Muhafızları'ndan biriydi. Ödül avcılarından suikastçılara kadar, Chimera Muhafızları bilinen evrendeki en ölümcül savaşçılardan bazılarıydı.

O zaman burada ne işi var?

Süper güçlü bir uzaylı savaşçı, insanların işlettiği küçük bir kafede bütün gün latte mi dolduruyor? Hiç mantıklı gelmedi.

Yine de gördüğüm şeyi gördüğümü biliyordum. Derin bir nefes alarak Noel ağacının etrafına bir kez daha bakmaya cesaret ettim.

Bakışlarım, tam yüzümün önünde, beyaz yakalı bir gömleğin içine sıkıştırılmış geniş bir göğüsle karşılaştı. Nefes nefese kalıp geriye doğru sendeleyerek, bakışlarımı şişkin göğüs kaslarının, kocaman omuzların ve kalın boynun üzerinden yukarı doğru çektim. Burnunun üzerinden. Çok çatık, çok kızgın bir kaşın altındaki alev alev yanan iki sarı göze kadar.

Sanırım böyle öleceğim. Chimera Muhafızları'nın bir üyesi tarafından, bir binanın arkasında sürünmek gibi korkunç bir suçtan dolayı öldürüldüm. Noel ağacı.

Gitmek için daha saçma yollar olmalıydı. Sadece... şu anda aklıma bir şey gelmiyor.

Her ne olacaksa olmasını beklerken, kendimi nasıl bir cehennemine içine soktuğumu merak ederek gözlerimi kısıtım.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM X



Biri beni izliyor.

S Bu düşünce, her şeyden çok içgüdüsel olarak, eski insan tarzı kilide eğilip akşam için kilitlemek üzere içindeki büyük pirinç anahtarı sallarken aklıma geldi. İnsanların beni izlemelerine, genellikle şok ve korku içinde bakmalarına alışkındım. Ama bununla ilgili bir şey... Biraz farklıydı. Omurgamda fazladan bir uyanıklık vardı, bana doğrulmamı ve beni kimin ya da neyin izlediğini bulmamı söylüyordu.

Kilidi açmayı bitirdikten sonra anahtarı cebime soktum ve boyum kadar doğrulup dönerek akşam alışverişi yapanlara ve çalışanlara baktım. Elora İstasyonu'nun bu katında dolaşan üyeler. Etrafımdaki her şeyi hızla taradım, yırtıcı hislerim devreye girdi, beni bekleyen her türlü tehdidi ayıklamaya hazırdım. Yine de burada, istasyonun ortasında herhangi bir meşru tehditle karşılaşmam pek olası değildi. Hatta Bu tehdidin bana karşı bir şey yapabilme olasılığı daha düşüktü. Ama yine de, bu beni hafif bir sınıra getirdi.

Bakışlarımı daralttım, ileri geri hareket ettirdim, pençeli parmaklarımı gerdim ve eklemlerimin çatladığını hissettim. Mükemmel bir görüşüm vardı ve benden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar bu kattaki herkesin yüzünü rahatlıkla . Yine de bu izlenme hissini kimin uyandırdığını göremiyordum. *Bir casus mu? Ama ne amaçla?* Galkor İmparatorluğu ile bitmemiş bir işim yoktu. Hayatta kalan hiçbir düşmanım yoktu. Peki o zaman kim?

Ah! İşte! Koridorun diğer tarafındaki Noel ağacının arkasında, parmaklıklara ve hover-vator arabalarına yakın bir yerde soluk bir yüzün parıltısı

Bu seviyenin dev halkasının merkezinde.

Gördüğüm kısa yüz ışığına bakılırsa bir insana benziyordu. İçimi çektim, kendimi bunu unutmaya zorlamaya çalıştım. İnsanlar sürekli bana bakıyordu ve ben çoğunlukla görmezden geliyordum. Ama yeni iş arkadaşının işe başladığı haberinden sonra

Yarın, kötü bir ruh halindeydim. Bu da normalde görmezden geleceğim şeyleri kurcalamak istememe neden oluyordu.

Koridoru hızla geçtim, insanlar yolumdan çekildi ve Noel ağacına hızlıca erişmeme izin verdi. İnsanı henüz görüş alanıma almamıştım ama derin bir nefes alarak keskin duyularımı uyandırdım. Bu ağaç doğal olarak yetişmiş bir ağaç değildi, bu yüzden üzerinde çalışmam gereken baskın bir çam kokusu yoktu. Hayır, çikolatacının kokusu vardı, kendi kahve, çay ve kakaonun kalıcı kokuları, sayısız iplik alışveriş yapanların kokuları akıyordu. Ama tüm bunların altında onu buldum. Elora İstasyonu'nun yeni gelenler için kullandığı dezenfektanların hafif tınısı ve bunun da altında, belirgin bir insan kokusu. Şaşırtıcı, neredeyse şok edici derecede tatlı. Ama içinde sıcak bir korku vardı.

Görünüşe göre, insanın bana bir kez daha bakmak için ağacın etrafına eğilmesini engelleyecek kadar korkmamıştı. Küçük insan burnu neredeyse göğsüme çarpacakken, insan geriye doğru savruldu, neredeyse devriliyordu ama son kendini düzeltti. *Kendini* düzeltti. Bu bir dişiydi, bir insan kadın.

Gözlerimin yüzünde ve formunda dolaşmasına izin verdim, beni izlemek için burada saklanmaktaki amacının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bana bakarken gözleri genişti, ama sonra hemen kıvrıldılar, sanki benden bir şey bekliyorlarmış gibi kafasına ölümcül bir darbe indirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de zamanında böyle birçok darbe indirmiştım. Ama bunu bir insana yapmak için hiç sebebim olmamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kollarımı kavuşturarak sordum. Kızgınlığımı bastırmaya çalıştım. Bu zararsız bir yaratık, yumuşak bir kadındı. Bu yüzden bu kadar sinirlenmem için hiçbir neden yoktu.

Sözlerim üzerine kadın önce bir gözünü, sonra da diğerini sıkarak açtı. Kalın koyu kirpiklerle çevriliydi ve insanlar için alışılmadık bir renkteydi.

- Altın ve kahverenginin yer değiştirdiği, ortasında yeşil parçaların parıldadığı. Yutkundu ve bakışlarım solgun boğazının görünür nabzına kayd. Boynuna doğru süzülen kırmızı bir kızarıklık görebiliyordum.

Yüzüne ulaştı, tam da benim

Gözleri yuvarlak, çukurlu yanaklarına sulu boya kırmızısı bir çizgi atıyordu. Siyah saçları yumuşak çenesini dalgalar halinde çevreliyordu ve insan giysilerinin altında göğüslerinin yuvarlak kıvrımlarını ve cömert kalçalarını görebiliyordum.

Giysileri bana, kendi hislerimden bile daha fazla, şu anda onun içinde ne kadar endişe olduğunu söylüyordu. Sanal üstü neredeyse yanımdaki Noel ağacı yeşildi, vücudundan ısı yayılan yerlerde kumaşın rengi daha da koyulaşıyordu.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Güzel görünümlü bir kadındı. Ama bu, yaptığı her ne haltsa ona geçit vermiyordu. Artan kalp atış hızının ve vücut ısısının kokusunu havada daha yoğun hale getirmesini görmezden gelmeye çalışarak soruma cevap vermesini bekledim.

"Hayır, hayır, yardıma gerek yok. Teşekkürler," diye ciyakladı sonunda, başını sallayarak saçlarının etrafına yayılmasını sağladı ve zengin kokusundan daha fazlasını bana doğru fırlattı. Bir hırıltıyı ısırarak bastırdım, bu koku vücudumda rahatsız edici bir şekilde tahrik edici bir şekilde kendini çizdi.

"O zaman burada ne yapıyorsun, beni mi izliyorsun? Elinde Benimle iş mi yapıyorsun?" Kendimi kollarımı açmaya ve daha nötr bir pozisyon almaya zorladım. Muhtemelen çok geç de olsa kaşlarımı da gevşetmem gerektiğini hatırladım. Gerçekten kızgın olsam da, sadece bir şeye odaklanmış olsam da kaşlarım gözlerimin üzerinden aşağıya doğru düşme eğilimindeydi. Ve insanlar bu ifadeden dehşete düşmüş görünüyorlardı. Ayrıca, öfkenin giderek azaldığını da kabul etmek zorundaydım. Yine de, kadının nabzının boynunun kenarlarında titremesini izlerken, artık öfkeli olmasam da ona bakarken çok odaklandığımı itiraf etmek zorundaydım.

"Um..." Yumuşak, ıslak bir dil kadının dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Ama sonra, bariz korkusu göz önüne alındığında şaşırtıcı bir hareketle çenesini kaldırdı ve bakışlarımla buluştu.

"Orada mı çalışıyorsun? *Kutsal Fasulye*'de mi?"

Benden ne istediğini anlamaya çalışarak başımı ona çevirdim. *Sorusuna cevap verebilirdim.*

"Evet. Neden?"

"Ah," dedi, o kadar alçak sesle ki genetiği değiştirilmiş işitme duyumla bile zar zor duydum.

Ama sorumun ikinci yarısına hâlâ cevap vermemişti. Giderek bu kadının kim olduğunu ve ne istediğini anlamak istediğimi fark ettim.

"Neden?" Tekrar sordum, sesim onu irkilten bir tıslamaya dönüştü. Tepkisini görünce iç çektim. Bu işi çok zorluyordum. Onu sebepsiz yere korkutuyordum. Bütün gün espresso telvesiyle yaptığım gibi gururumu bastırarak nefes aldım ve özür dilemeye hazırlandım. "Bak, ben-"

"Ben Sophie! Tanıştığımıza memnun oldum!"

Kelimeler yuvarlanarak döküldü. Genç kadına bön bön baktım, sözlerinin anlamını beynimde süzdüm.

Sophie. *Yeni iş arkadaşım.*

Küçük elini önüne doğru kaldırdı. Benden ne beklediğini anlayacak kadar uzun süredir insanlarla birlikteydim. Homurdanarak ileri uzandım ve elini tutarak alışlagelmiş selamlama şekliyle sıktım.

Çok küçüktü. Ve çok yumuşak. Ve *sıcaktı*. Soğukkanlıyım ve onun teninden benim tenime akan ısı karşısında hayrete düştüm. Sanki vücudu onunla dolup taşıyordu ve menzilindeki herkese cömert davranmaktan başka bir şey yapamıyordu. İçgüdüsel bir dürtü onu daha yakına çekmek, o ısıdan daha fazla emmek istiyordu, içimde şok edici bir saldırganlıkla yükseldi. Keskin bir nefes alarak elini bıraktım, sanki o yumuşak sıcaklık beni yakmıştı. Ve belki de yakmıştı. Çünkü o sıcaklık şimdi içimde akıyordu. Derimin altında ve damarlarımda. Kuyruğumun dibinde kıvrılıyor ve içime doğru kayıyordu.

Sophie iri, ıslak gözlerini bana kırıştırdı, derisinin altında yeni bir kızılık parladı. *Şu anda yanaklarının ne kadar sıcak olduğunu merak ediyorum...*

Ona cevap olarak henüz bir şey söylemediğimi fark ettim. Pek konuşkan biri olarak bilinmezdim ama bu benim için bile garip bir şekilde uzun bir sessizlikti.

"Ben de tanıştığımıza oldum," dedim sertçe. "Ben X."

"X? Sadece... X?" Sophie bir tutam siyah omzunun üzerinden savurarak sordu. Gözlerim dalgalı saç tellerinin ince boynunun arkasında salınışını takip etti.

"Kimlik kodumdaki ilk rakamın en yakın çevirisi bu." "Ah," dedi yavaşça başını sallayarak. Chimera Muhafızları'nın üyeleri İnsanların ve bildiğim diğer bazı kültürlerin yaptığı gibi isim vermiyorlardı. Kimlik kodum da kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzundu. Yani X'ti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece yeni iş yerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Belli ki, pek kurnazca davranmamışım."

ve Sophie'nin yüzünde önce bir şaşkınlık , ardından da utangaç bir gülümseme belirdi.

"Belli ki hayır," diye cevap verdim.

"Evet, ve, şey... Ben sadece *seni* beklemiyordum."

Bir süre durakladıktan sonra "Anlıyorum," dedim. Chimera Muhafızlarının çoğu, İmparatorluğa zorunlu hizmetleri sona erdikten sonra görev yerlerinde kalmayı tercih etti. Ya öyle ya da kendilerini paralı asker olarak başka hükümet organları. Sakin bir hayat için seçtiğim yol alışılmadık bir yoldu. Bunu biliyordum. Beni gördüğünde yaşadığı bariz şok ve korkudan ne kadar çabuk kurtulduğunu takdir etmek zorundaydım. Kısa süren görüşmemizin bu noktasında

konuşurken, daha geniş ve daha az gergin bir şekilde gülümsüyor, düz, küçük, beyaz insan dişlerini gösteriyordu.

O küçük yassı dişler şimdi pembe alt dudağında ve gözlerimi ayırmakta zorlanıyordum.

"O zaman gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz."

Gitmesine izin verebilirdim. Bu gecelik odasına ve hayatına geri dönmesine izin verebilirdim. Ama bunun yerine, daha söylediğimi bile fark etmeden ağzımdan çıkan kelimeleri duydum.

"Dükkanın içini görmek ister misiniz?"

Ve hayır diyebilirdi. Ama kara kaşları kalktı ve tekrar gülümseyerek başını salladı.

"Evet, lütfen."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sophie



I Var olduğu bilinen en tehlikeli yaratıklardan *tek başıma* karanlık ve kapalı bir alana girmeyi kabul etmişim. Aklımı mı kaçırmışım? Zihin mi? Akşam kalabalığının arasından geçip koridordan mağazaya doğru ilerlerken gözlerim X'in devasa formunu takip etti. Gerçi aslında kalabalığın *içinden* geçmiyorduk. Daha çok insanlar onun yolundan çekiliyor gibiydi. Bizden. Ortalamadan biraz daha kısa boylu bir Terratribe kadını olarak, daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım. İnsanların yolumdan çekilmesi. Belki de sadece boynuzları ve pençeleri olan dağ gibi bir adamın yanında olduğum , ama yine de içimde küçük bir yerde kendimi gerçekten... hoş hissettim.

Neredeyse herkes yolumuzdan çekiliyordu. Pahalı kıyafetler giymiş, yüzü tabletine gömülmüş genç bir adam tam yolumun önünden geçti. Sarsılarak durdum ama yeterince çabuk değil. İrkildim, gözlerim otomatik olarak kapandı. Bir saniye sonra, darbenin hiç gelmediğini fark ettiğimde, gözlerim bir kez daha açıldı ve adamı ağzı açık ve dehşet içinde X'in yüzüne bakarken buldum. X'in devasa eli adamın omzunda kenetlenmişti. Hiçbir şekilde küçük bir adam değildi, ama omzundaki o kocaman, etli el onu kesinlikle küçeleştirmiş, bir çocuk gibi görünmesine neden olmuştu.

"Adımına dikkat et," diye homurdandı X, tüylerimi diken diken edecek kadar alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. Nefesimi tuttum, kalbim küt küt atıyordu.

Adamın iri gözleri bana doğru seğirdi.

"Özür dilerim!" diye kekeledi.

Ellerimi salladım. "Endişelenme!

Her şey yolunda!"

Ama tüm bu olanlara rağmen X hâlâ adamın omzunu bırakmamıştı. Onu ne yapması gerektiğini söyleyecek kadar iyi tanıyormuş gibi hissetmiyordum ama sırf yoluma çıkmaya etti diye bu adamın köprücük kemiğini kırmasına izin veremezdim.

"Bırakmalısın," dedim ona, sesimi sabit tutmak için mücadele ederek. İç çekerken X'in göğsü kabardı. Sonra yoğun, sarı gözleri bana kaydı. Kaşları çatıldı, sadece birazcık ve önümüzde titreyen zavallı adamı bıraktı. Adam aceleyle uzaklaştı, yolun geri kalanında gözlerini önünden ayırmadı.

X ve ben sessizce yürümeye devam ettik, sonunda *Hallowed be thy Bean*'in penceresine, daha doğrusu cam kapısına ulaştık. X cebinden anahtarı çıkarıp kilide doğru eğilirken, omuzları gömleğinden çıkmakla tehdit ediyordu, bir kez daha çok ciddi bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeden edemedim. Şu anda kendimi tehlikeye mi atıyordum? Koridorda biraz aşırı tepki göstermişim, değil mi? *Ama yine de, sen söyler söylemez durdu. Seni dinledi.*

Nefesimi üfledim. Birlikte çalışacaktık, bu da yarından itibaren burada yalnız olacağımız anlamına geliyordu. O yüzden buna alışabilirdim.

Anahtarın tıklaması ve kapının açılmasıyla X'in nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını fark ettim.

"O da neydi?" Daha iyi düşünmeden önce . Belki de şu anda bu adama hiçbir şey sormamalıydım...

Bir erkek için özür dilerim" dedim. Şu adam. Etrafını umursamıyordu. Sana zarar verebilirdi..."

Tamam, bu biraz fazla oldu.

"üzerine yürüyebilirdik. Beni mekiğiyle ezip geçecek falan değildi."

X kapıyı benim için açık tuttu ve küçük kafenin karanlığına geçmeme izin verdi. Kapının ikimizin de arkasından kapandığını ve bizi loş bir sessizliğe gömdüğünü duydum. Arkamda X'in iri cüssesinin farkındaydım ve bir sonraki konuşmasında sesinin gürültüsünü neredeyse hissediyordum.

"Yine de sana zarar verebilirdi. Sen... küçüksün."

Bu beni kendime getirdi, mükemmel kabul edilebilir boyumun onurunu savunmaya hazırlanırken tüm korkularımı unuttum.

"1.80 boyunda olduğumu bilmenizi isterim, teşekkürler! Ortalama bir Terratribe 1 kadınından sadece biraz daha kısayım. Tabii ki senin gibi iri birine küçük görüyorum!"

Yani, adam gerçekten devasaydı. Tuhaf, neredeyse komik, sıradan kıyafetlerin içine tıklmış bir canavar. Onun dışında, gerçekten sıradan görünmüyordu. Kapalı dükkânın karanlığında bile

Beyaz yakalı gömleğinin altındaki çılgın kaslarının etkileyici hatları ve pantolonunun altındaki kalın, kaslı uyluk izleri. Başka bir durumda, belki çekici olduğunu bile düşünebilirdim.

Ama o bir Chimera. Bir ölüm makinesi. Tehlikeli biri.

Ve yine de...

Bana dikkatle bakıyordu, bu kesindi ama uzaylı yüz hatlarında herhangi bir kötülük ya da saldırganlık sezmiyordum. Hafif bir kızgınlık belki, ama bunun onun için kalıcı bir durum olduğu izlenimini edinmeye başlamıştım.

"Alınmanıza gerek yok. Bu sizin karakterinize karşı bir ifade değil, sadece bir gerçeğin ifadesi."

"Hımm," diye cevap verdim, kollarımı kavuşturdum ve ciddi yüzüne baktım. "Bundan emin misin?"

"Çok eminim." Anında verdiği yanıtta gerçekten samimi bir şeyler vardı, o kadar ki kollarımı açıp başımı eğerek ona baktım. Ve, lanet olası Terra, bu bir çeşit uzaylı gülümsemesi miydi?!

"Şu ana kadar karakterin hakkında bildiğim tek şey, bana iyice bakabilmek için bir Noel ağacının arkasına saklandığın. Yani boyunuzun sizi algılayışımı hiçbir ilgisi yok."

Kahretsin, gülümsüyordu! Benimle dalga geçiyordu!

"Hey!" diye alay ettim ve kaya gibi sert göğüs kafesine hafif bir yumruk indirdim. "Çok güvenilir bir insan olduğumu bilmeni isterim! Bu sadece biraz utanç verici bir hataydı!"

Elimi geri çektim ve yoluna çıkan her şeyi öldürmek için genetik olarak harika bir şekilde modifiye edilmiş bir askeri *yumrukladığımı* fark ettim. Ama burnunun sıkı çekimi kaybolmamıştı ve bugün ikinci kez beni öldürmek üzere olmadığını bilerek rahat bir nefes aldım.

X başka bir şey söylemedi ve sessizlik biraz fazla uzamaya başladı. Ayrıca önümdeki cüssesinin fazlasıyla farkına varmaya başlamıştım. bana yakın, karanlıkta.

"Peki, ışıkları açalım mı?"

X keskin bir nefes aldı, sanki sözlerim onu derin bir düşünceden uyandırmış gibiydi.

"Evet. Tabii ki. İşte anahtar."

Kapının yanındaki duvara bir pençe vurdu ve aniden mekân sıcak, altın rengi bir ışıkla doldu. Sırıtarak yerimde döndüm ve

Her şey içinde.

Kapının/çıkış penceresinin hemen yanındaki bu alan oldukça dardı. Sadece X ve bana yetecek kadar yer vardı. Bir tarafımızda etkileyici bir espresso makinesi vardı, metal yüzeyi sanki çok istikrarlı, çok istikrarlı bir şekilde parlatılmış gibi parlıyordu.

titiz bir el. Gözlerim otomatik olarak X'in ellerine kayd, ama etrafımdaki her şeyi not almaya devam etmek için onları hemen uzaklaştırdım. Espresso makinesi, zengin bir cilayla boyanmış görkemli maun tezgahın üzerinde duruyordu ve altında küçük bir buzdolabı vardı. Tezgâhın üzerinde derin bir lavabo, lavabonun yanında da doldurulmayı bekleyen boş sıcak su sürahileri vardı.

Yarın. Duvar, espresso makinesinin üstünde ve yanında, çoğu paket servis tarzı olan çeşitli boyutlarda fincanların bulunduğu raflar vardı.

Küçük

Paket servis torbaları da bir rafta ve Terratribe 1 grindle ağacı ağından yapılmış gibi görünüyorlardı.

Küçük alanın diğer tarafına bakmak için döndüm ve X'in daha iyi görebilmek için hafifçe kaydığını fark ettim.

Kafenin bu tarafı nefesimi kesti. Duvar, tavandan tabana kadar uzanan raflar, akla gelebilecek her renk ve dokuda madde içeren kavanozlarla doluydu. Kahve çekirdeklerini fark etmek kolaydı ve bir tanesini tanıdım. birkaç bitki çayı karışımı vardı ama tanımadığım şeyler de vardı. Ezilmiş kırmızı benzeyen şeyler ve çubuk demetlerine benzeyen şeyler. Hatta bir kavanozda bir tür küçük hayvanın kemiklerine benzeyen beyaz şekiller vardı. Yaklaştım, her şeye hayranlıkla baktım ve fark ettim ki

Her kavanozun düzgünce etiketlenmiş olması beni biraz rahatlattı. Öğrenecek çok şey olduğu açık olan benim gibi bir acemiye bu kesinlikle yardımcı olurdu.

Ama sorun değildi. Her zaman çabuk öğrenen biri olmuştum. Ve ne kadar huysuz olurlarsa olsunlar, üretim bölgesindeki patronlarımı ve iş arkadaşlarımı her zaman kazanmıştım. Ve X kesinlikle huysuz bir tipti. Başka bir gözlerini acımasızca bana dikmiş bir şekilde bulmak için yoluna baktı.

Yutkundum ve kavanozlara geri döndüm.

Tamam, sadece huysuzluk değildi. Orada başka bir şey vardı. Sadece tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Önümdeki her şeyin ayrıntılarını öğrenmeye çalışma görevime geri odaklandım. Tüm kavanozların arasında bir rafın küçük bir unlu mamul seçkisine ayrıldığını fark ettim, çoğu insan kaynaklı gibi görünüyordu ama en azından birkaç tanesini tanıdığımdan emin değildim.

"Menümüzün büyük çoğunluğu geleneksel insan içeceklerinden oluşuyor," dedi X yanımda, ben yüzümü ondan uzak tutarken. "İnsanların

Sesinin derin hırıltısı olarak yerine oturmuyordu. Omurgamdan aşağı öyle güçlü bir şekilde kayıyordu ki kendimi omuzlarımı ve boynumu bu hisse karşı yuvarlarken buldum.

Devam etti.

"Gün içinde sattığımız içeceklerin çoğu kahve bazlı. Espresso. Cappuccino. Latte. Anladınız siz onu. Ama çaylar da iyi gidiyor ve yılın bu zamanlarında mevsimlik içeceklerimiz var - beyaz mocha'lar, eggnog latte'ler, naneli sıcak çikolatalar. Anladınız siz onu."

Başımı salladım, sonunda ona döndüm. Fikri anladım. Ve fikir kulağa harika geliyordu. Kulağa çok tatlı, şenlikli ve rahat geliyordu. Ve *eggnog latte* ve *naneli sıcak çikolata* gibi kelimelerin *çikolata* kadar büyük ve yoğun birinin ağzından çıkıyordu.

X. Ama o yine de bu sözleri söylüyordu. Ve işte oradaydım, tüm bu istasyondaki en reddedilemez ölümcül adamın ağzından dökülürken bile hepsini içime *çekiyordum*.

X, "Menüde insan olmayan içeceklerimiz de var," diye ekledi, "ama bunları yapmak zorunda kalmam çok sık rastlanan bir değil. Yılın bu zamanlarında buraya gelen çoğu kişi, ister insan ister uzaylı olsun, şu içkiyi arıyor otantik eski dünya Noel deneyimi. Bu yüzden insani şeyler sipariş ediyorlar."

"Bu mantıklı," dedim ve tekrar başımı salladım. Eğer eski dünyaya seyahat edecek olsaydım ısıltılı bir uzaylı istasyonunda, orada yaşayan türlerin yerel spesiyalitelerini kesinlikle denemek isterdim. Burada bile *Tüyler ve Tuz* gibi bazı uzaylı kültür dükkanlarına bakmak için can atıyordum. Bu yüzden herkesin neden buraya şekerli, kafeinli insan iyiliği için geldiğini anlıyordum.

"Ah, pardon," dedi X aniden, iri bir elini geniş burnunun altına sürterek. Bu hareket o taraftaki göğüs ve pazu kaslarının şişmesine neden oldu ve ben de o kısımları birazcık incelemekten kendimi alamadım. Tabii ki sadece bilimsel bir şekilde! Ne de olsa o bir uzaylı türüydü.

Ama yine de, hiçbir zaman bir akademisyen olmadım.

"Neden özür diliyorsun?" Bakışlarımı kolunun iç kısmında patlamak üzere olduğundan emin olduğum dikişten ayırarak sordum.

"Sözleşmeniz başlamadan önce sizi eğitmek istemem. Yarın iş gününüz başlamadan önce buranın içini görmek isteyebileceğinizi düşündüm, ama aynı zamanda ücretsiz işinizi tekelleştirmek de istemiyorum. saat."

"Hay aksi," dedim, aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu yeni fark etmiştim. Muhtemelen uzun olan vardiyası bitmişti. Yine de buradaydı, sırf etrafa bir göz atmama izin vermek için işyerinin etrafında dolanıyordu. "Aynı şeyi ben de sana söylemeliyim. Mesainin bittiğini varsayıyorum."

Aramızda gri bir eli havada umursamazca salladı.

" değil. Sana etrafı gezdirmek istedim. Ve bugünlerde yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmıyorum."

Nedense sözleri yüzümü kızarttı.

Tamam, huysuz olabilir, ama belki de dişlerinin, boynuzlarının ve huysuzluğunun altında aslında iyi bir adamdır.

"Peki, başka ne var?" Sonunda ciyakladım ve alanın geri kalanına bakmak için döndüm. X'in arkamdan yaklaştığını hissettim ve gerildim.

Dükkanın arka tarafına doğru alan .

"Arka tarafta ve personel bölümü var." Kocaman kolu kalktı Arkamdan küçük bir masa ve iki sandalyeyi işaret ederken başımın yanında duruyordu. "Orada mola verebilirsiniz ya da zamanında döndüğünüz sürece binadan ayrılabilirsiniz."

Aptalca başımı salladım, ona çok dakik olduğumu, çok teşekkür ettiğimi söylemek istiyordum. Ama konuşamadım. Lanet olası kolu yüzüme bu kadar yakın olduğu için ondan gelen zengin, baharatlı kokudan çok etkilenmiştim. *Bu kadar yoğun görünümlü bir adamın kolonya reklamı gibi kokmaya hakkı yoktu.*

"Şuradaki kapı alt kattaki küçük mutfığa açılıyor. Shelly sabahın erken saatlerinde gelip stokladığımız birkaç yiyecek maddesini pişiriyor." O kapıyı ve ait olduğunu söylediği kapıyı not ettim. Bunun dışında arka tarafta görülecek pek bir şey yoktu.

Ama hoşuma karar verdim. Yani, gerçekten, *gerçekten* beğendim. Ev sahibinin ahşap, cam ve oraya buraya yerleştirilmiş çobanpüskülü demetleriyle çok nostaljik, eski toprak bir his yaratmaya çalıştığı açıktı. Ve hepsi çok güzel bir şekilde bir araya geldi, her şey sıcak, rahat ve sevimli hissettirdi.

"Keşke benim evim de olsaydı," diye iç geçirdim ve başımı salladım.

"Sen Terratribe 1'den misin?" X arkamdan sordu.

Orada küçük, kutu gibi bir dairede yaşıyordum. Boyut olarak benzer olsa da buranın ışıltılı sıcaklığına yakın şey değildi.

"Evet."

X homurdanarak onaylar gibi bir ses çıkardı, sonra sessizliğe gömüldü, arkamda iri bir hayalet vardı.

Sonunda tekrar konuştu.

"Artık gitmelisin. İlk vardiyandan önce biraz dinlen."

"Evet," dedim. "Yarın istasyon saatiyle sabah 10'da görüşürüz, tamam mı?"

Arkamı döndüm, bana bu kadar yakın olması karşısında afallamıştım, gerçi şimdiye kadar olmamalıydım. Bu kadar yakın mesafede çalışmaya alışmak biraz zaman alacaktı.

"Evet. Sabah 10'da açıyoruz. O zaman başlayacaksınız."

"Anladım," dedim. X tekrar homurdandı, sonra duvara uzandı, ışıkları kapattı ve bizi bir kez karanlığa gönderdi. Bir an için, karanlıkta daha da büyüdüğü -bana daha da yaklaştığı- gibi tuhaf bir izlenime kapıldım. Ama sonra kapı şangırdayarak açıldı ve sesler içeri doldu, beni gerçekliğe geri getirdi. X kapıyı benim için tekrar açık tuttu.

"Teşekkürler," dedim, yanından geçip giderken baharatlı, tuhaf bir şekilde çekici kokusunu bir kez daha not ettim.

X hızla kapıyı kilitleti, sonra sert bir baş hareketiyle bana döndü.

"Yarın görüşürüz o zaman," dedim, nedense onun sert bakışları altında tenim ısınyordu. Arkamı döndüm ve kalabalığın arasına karışarak hızla uzaklaştım. Ama yine de, diğer yürüyen bedenlerin arasında bile, onun bakışlarını hala sırtımda hissedebildiğimden emindim, kestane kadar sert, ateş kadar sıcak.

ALTINCI

BÖLÜM



Tonunki... iyi değil.

Sophie'nin akşam alışverişi yapan kalabalığın içinde uzaklaşmasını izlerken, parmaklarımı çıtlatarak iç geçirdim. Alanımda alışık yeni bir iş arkadaşımın olması yeterince kötüydü. Şaşırtıcı derecede etkilendiğimi çabucak fark ettiğim birinin olması daha da kötüydü.

Onu bu küçük alanda tutmak neredeyse acı vericiydi. Onu raflara sıkıştırmak, yumuşaklığını bedenimle sabitlemek o kadar kolay olurdu ki...

Kendine gel. Onun gibi bir insan kızı senin gibi eski bir Chimera Muhafızı'na ilgi duymaz.

Daha önce başka kadınlarla da birlikte olmuşum, insan olanlarla bile, ama hepsi benim korkunç görünüşümü hemen görmezden gelebilmişlerdi. Hatta daha da ötesi, görünüşümün ve itibarımın bazılarını gerçekten de uzaklaştırdığı izlenimine kapıldım. Bu istasyonda fiziksel arkadaşlık için beni özellikle arayan birden fazla kadın olmuştu ama bunlar hep kısa istasyona uğrayan yolcularla yaşanan hızlı ve anlamsız kaçamaklardı. Hiçbir zaman bir kadınla flörtüm daha fazlasına dönüşmemişti, dönüşmesini de istememiştim.

Sophie'yle böyle kısa, fiziksel bir karşılaşma yaşadığımı hayal etmeye çalıştım ve tiksintiyle derimin dışlerimden uzaklaştığını hissettim. Hayır, onunla böyle anlamsız bir şeyle ilgilenmiyordum. Sophie, tatlılığını tadacak kadar şanslı olmadan önce unutmak için kur yaptığınız türden bir kızdı. İş arkadaşısı olduğumuzu ve başlangıçta herhangi bir ilişki arayışında bile olmadığımı düşünürsek, bu kesinlikle olmayacaktı.

Hayır, bu sadece geçici bir çekimdi. Üzerinde çalışılacak ve aşağıya doğru itilecek fiziksel bir şey. Beni cezbeden şeyin sadece yüzünün tatlı hatları ve vücudunun yemyeşil kıvrımları değil, aynı zamanda tüm bunların altında zaten hissedebildiğim parlak bir tür ruh olduğu gerçeğini görmezden geldim. Çünkü eğer işin bu yönünü kabul edersem, kendi ruhumu da kabul etmek zorunda kalacaktım.

Ona olan çekimim potansiyel olarak fizikselden daha fazlasıydı. Ve daha yeni tanıştığım küçük bir insan için. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak dükkândan uzaklaştım. Gidip çalışacak, bir şeyler yiyecek, sonra da bu her neyse uyuyacaktım ki yarın odaklanabileyim ve lanet olası bir profesyonel olabileyim.



SADECE, ertesi gün daha da kötüydü.

Açılış için her şeyi hazırlamak üzere sabah 9'da istasyon saatinde dükkâna geldim. Gecede sadece iki saat uykuya ihtiyacım vardı ve çok çalışmak için yaratılmıştım. Boş zamanlarımda yapacak bir şeylerim olsun diye Shelly'nin dükkânın çalışma saatlerini uzatmasını sağlamaya çalışıyordum ama onun yumuşak insani hassasiyetleri şu anki 11 saatlik vardiyalarımından daha uzun süre çalışmamı desteklemiyordu. Ve o 11 saat için bile mücadele etmek zorunda kaldım.

Taze pişmiş hamur işlerini, kekleri, çörekleri ve kurabiyeleri raflara diziyor, stokluyor ve sıcak suyu hazırlıyordum. Ve tüm bu süre boyunca gözlerim kapının üzerindeki eski Dünya'dan kalma analog saate takılıp durdu. Göğsümde bir türlü susturamadığım iğrenç bir gümbürtü vardı.

Açılıştan on dakika önce ortaya çıktı, bu kez koridordaki pencerenin karşısındaki ağacın arkasından sinsice dükkâna, *bana* bakmak yerine bilerek dükkâna doğru yürüyordu. Önünde holografik bir reklam belirdi ve irkildiğinde kendimi homurdanmaktan alıkoyamadım kara kaşları havaya kalkarak ondan uzaklaştı. Ama sonra, sanki kendi insan gücüyle kendini sertleştiriyormuş gibi, reklamın içine daldı. Bunu yaparken kendinden son derece memnun görünüyordu. Ve ben onu görmezden gelmeye çalıştım.

ne kadar büyüleyici olduğunu.

"Erkencisin," dedim, cam kapının üst kısmını açtım ve o yaklaşırken tezgâhın üzerine doğru eğildim. Bir an için kendimi büyük, karanlık bir evden dışarı eğilmiş, parlak ve çırpınan bir kuşu avucuma almaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

"Elbette!" dedi neşeyle, neredeyse cıvıldayarak, kafamdaki kuş imgesini etmek için hiçbir şey yapmadı. Ama şimdi, gözlerim onun üzerinde gezinirken, görünüşünde kesinlikle kuşa benzer bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydım. Onun

Yanakları yürüdüğü için kızarmış, gözleri ıslık ıslık. Saçları dün geceye göre daha düzgün ve parlak görünüyordu ve saçlarını topuz yapmıştı.

ince, solgun boynunu vurguluyordu. Dünküne benzer koyu renk bir tayt giymişti, düzgün bacaklarını sıkıyordu ama holo üstünü bırakıp sade, düz beyaz bir gömlek giymişti. Kendiminkine çok benzeyen kıyafetini onaylarcasına başımı salladım, gözümü gömleğinin göğüslerine doğru çekişinden ve belini kavrayışından uzak tutmaya çalıştım.

"Pekala, başlayalım," dedim.

İlk müşteri her an gelebilirdi. Sophie şu anda burada olduğuna göre, bu gerçekleşmeden önce biraz eğitim alabilirdik.

Onun için kapının alt kısmını açtım ve çıldırtıcı derecede güzel kokarak geçip gitti. Ona kullanacağı tableti uzattım.

"Veznede müşterilerle muhatap olacaksınız. Bu da tüm menü bu tablette. Sipariş buradan ne istediklerini seçiyorsunuz ve siparişleri bana burada geliyor." Bir pençemle espresso makinesine yerleştirilmiş ekranı işaret ettim.

"Çok zor olmamalı," dedi dudaklarını büzerek, küçük insan burnu kırışırken konsantre bir şekilde tablete baktı. Sonra başını kaldırdı, insan standartlarına göre büyük olan gözleri benimkilerle buluştu.

"İçki yapmayı da öğrenmem gerekecek mi?"

"Bu çok uzun sürer," dedim başımı sallayarak. "Farklı süt türlerini düzgün bir şekilde buharda pişirmeyi öğrenmek biraz zaman alır ve tarifler doğru. Bu tür bir eğitime degecek kadar uzun süre burada kalmayacaksınız."

Kaşları çatıldı.

"Peki ya çalışmadığın zamanlar? Shelly o günlerde gelip içecekleri hazırlayacak mı?"

"Her gün çalışıyorum," dedim siyah önlüğü başımdan geçirirken. Bunu yaparken boynuma dolanması gereken kayış boynuzlarımdan takıldı.

"İmparatorluk aşkına," diye yemin ettim. Altımdan gelen küçük bir kahkaha sesi beni hareketsiz bıraktı, ses derimin altına işledi.

Sophie hâlâ gülerek, "Eğil de sana yardım edeyim," dedi.

"Hmph." İlk tepkim ona hayır demek oldu, bunu kendim yapacağımı söyledim.

Gerçekten de, sertleşmiş bir galaksiler arası savaşçının bir önlüğün kayışına takılıp düşmesi neredeyse utanç vericiydi. Ama Sophie bana beklenti içinde bakıyordu, beyaz parmaklarını uzatmıştı ve kendimi onlara, ona boyun eğerken buldum. Şaşırtıcı derecede yumuşak parmak uçları sol boynuzumun uzunluğu boyunca gezinirken gerginlik içimi ürpertti. Boynuzlarım sert ve siyahtı, deriden değil-

Diğer yerlerim gibi kaplıydı ama yine de sinir uçları vardı. Ve bu sinir uçları şimdi onun dokunuşuyla yanıyordu.

Bana mı öyle geliyor yoksa bu iş olması gerekenden daha mı uzun sürüyor?

Hayır, kesinlikle acele etmiyordu. Kayışı çıkarmak için parmaklarını boynuzumda kesinlikle gerekli değildi.

"Neredeyse bitirdin mi?" Homurdandım, pençelerim yanlarımda yumruklar halinde . Parmaklarının oradaki hissi... *çok fazlaydı.*

"Evet," diye nefes aldı . "Özür dilerim."

Bir an sonra, kayışın boynumun arkasına doğru hareket ettiğini, omuzlarımdaki yerine yerleştiğini hissettim ve yine o gezinen parmaklar tarafından yerine yönlendirildi. Parmak boğumları bile yumuşaktı, kalın boynuma sürtünürken kemik üzerinde ipek gibiydi.

Hızla doğruldum ve diğer kayışları arkamdan bağladım.

"Al," dedim ve raftan önlük daha alıp ona uzattım. "İçecekleri sen yapmasan bile ortalık yine de dağılabilir."

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek ve kendi kayışını benden çok daha zarif bir şekilde kafasından geçirdi. Onun bir insan - sakarlığıyla ünlü bir tür - ve benim de bir Kimera olduğum düşünülürse...

Pekâlâ. Utanç vericiydi.

Bu utanç kızgınlığa dönüşüyor, kuyruğumun seğirmesine neden oluyordu. En azından Sophie arkasını dönüp bana doğru geri adım atana kadar.

"Beni bağlamak mı?" diye sordu ve ben donakaldım. Yanlarından sarkan iki siyah kayışa baktım. Bunu söyleme şekli zihnimde çok farklı ve hiç de profesyonelce olmayan bir imaj uyandırmıştı. Bu görüntüyü bastırıp kendime disiplinli bir Kimera olduğumu hatırlatarak öne doğru bir adım attım ve aramızdaki son boşluğu da kapattım. Kayışları pençelerimin arasına alıp geriye doğru çektim ve bir fiyonk bağlamaya başladım.

Bir parmak ya da parmak eklemi tişörtünün üzerinden etine her dokunduğunda Sophie'nin nefes alış veriş değişiyor, sırtındaki kaslar geriliyordu. Gerildim, kasıklarım ısı birikmeye başladı. Bu kadar küçük bir şeyin -bir iş arkadaşımın önlüğünü bağlamak- üzerimde böyle bir etki yaratması saçmaydı, kesinlikle delilikti. Ve görünüşe göre onun üzerinde de. Boynundaki nabızı korku muydu? Ama eğer , neden en başta bana yaklaşmıştı ki?

Şaşırtıcı.

Sophie'nin boynuzumdan kayışı çıkarmasının aksine, geldiğinde hızlı çalıştım, bir yay bağladım ve sonra küçük insandan geri döndüm.

Zamanlamam da iyiydi, çünkü ilk müşterilerimiz vitrinde sıraya girmişti.

Sophie'den hızla uzaklaşarak espresso makinesinin başındaki yerimi hazırladım. Yan taraftan, ilk müşteriyi neşeyle karşıladığını duydum, sesi çınliyordu.

"*Kutsal Bean*'inize hoş geldiniz, bugün sizin için ne getirebiliriz?"

Neyse ki Sophie'nin hem kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmede (ikimizin de paylaştığı bir özellik) hem de harika müşteri hizmeti vermede (kesinlikle sahip olmadığımız bir özellik) doğal olduğu ortaya çıktı. Espresso çekirdeklerini sıkıştırırken ve sütü buharda pişirirken ona baktım ve gülümsemesinin en suskun müşterilerimizi bile benzer gülümsemelere teşvik ettiğini izledim. Tablet sipariş sistemi oldukça basitti ve birkaç hıçkırık dışında şaşırtıcı derecede iyi iş çıkardı.

Tamam, belki de işte iki kişinin olması işleri gerçekten kolaylaştırıyordur.

Yoğun bir gündü, bu da vardiyanın hızlı geçmesine neden oldu. Kapanışa Sophie'nin saçları artık o kadar da düzenli değildi. Saç modelinden kaçan koyu renkli dallar, onları geri toplamam için adeta çılglık atıyordu.

Ama yapmadım tabii ki. Dışarıdaki en ölümcül piçlerden biri olabilirdim ama yine de biraz terbiyem vardı. Bazen.

Karşımdaki kişi beni kızdırmadığı zaman.

Ve Sophie'nin kesinlikle öyle olmadığı ortaya çıktı. Shelly bana yeni bir iş arkadaşım olacağını söylediğinde, ondan rahatsız olmayı ve işimde yavaşlamayı bekliyordum. Ama Sophie, öğrenme sürecindeki birkaç küçük aksaklık dışında bana hiçbir sorun çıkarmadı. *Hem de hiç*. İş aksatmadı. Müşteriler mutluydu ve işimi yapmama izin verdiler, sanki yıllardır burada çalışıyormuş gibi buraya uyum sağladılar. Sarsıcıydı. Ama biraz da hoştu.

Kapının üst kısmını kapatıp "Kapalı" tabelasını asarken Sophie, "Bu harikaydı," dedi, genişçe gülümseyerek, yanakları parlıyordu.

"Çok yorgun değil misin?" Ona yakından bakarak sordum. Oldukça yoğun bir gündü ve çok çalışıyordu. Fark etmişim.

"Oh, beni yanlış anlamayın. Yenildim. Bunu her gün nasıl yapıyorsun anlamıyorum." dedi ve dükkânın arka tarafındaki küçük sandalyelerden birine çöktü. Saçlarını çözdü ve parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin verdi. "Ama unutmayın ki ben Yeni Toronto'dan geliyorum. Hayatım boyunca çok çalıştım. Son işim bir mekik motoru fabrikasının montaj bölümüydü. Zor işlere alışkınım."

Onaylayarak homurdandım. Bu mantıklıydı. Tempo ne kadar olursa olsun, ilk günü olmasına rağmen hiç .

"Ve son işim bunun kadar eğlenceli değildi. Bugün herkes çok iyiydi!" dedi, sandalyesinde arkasına yaslanıp sırtarak. Bunun üzerine keskin bir kahkaha attım, bu da gülümsemesinin düşmesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu.

"İyi insanlar olduklarından değil. En kaba düzenli çalışanlarımız vardı. müşteriler bugün. Ama bu sevimli, güler yüzlü insanın cazibesine kapılmadan edemediler."

"Ne... ne?" Sophie yumuşak ağzı açık kalarak sordu. *Lanet olsun.* Az önce ona yüksek sesle sevimli mi demiştim?

Evet. Ben yaptım.

Oh iyi. Bundan geri dönmenin bir yolu yok. Omuz silktim, önlüğümü bu sefer merhametli bir şekilde yumuşak bir hareketle çıkardım.

"Bu doğru. Kimse senin gibi birine götlük yapmaz." Chimera ünümün dışında bile, bu istasyondaki en huysuz insanlardan biri olarak biliniyordum. Yine de bu huysuzluğun bir kısmını bile Sophie'ye yöneltmeyi başaramamıştım. O sadece... çok *saftı*.

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı ve ses tonundaki ciddiyet ona dikkatle bakmamı sağladı.

"Ne?" dedim. Dedim, içimde yükselen koruyucu bir dürtü, ani karanlığıyla beni şok etti. *Onu kim rahatsız etmişti? İstasyondaki biri mi? Ya da belki evde...*

"Oh, çok kötü bir şey değil," dedi iç çekerek. "Eski erkek arkadaşım da bana karşı o kadar iyi değildi. Birlikteyken iyiydi. Ama bütün bu süre boyunca arkamdan iş çevirdiği ortaya çıktı."

Sophie'ye bakarken, onun pembe tenini, parlak gözlerini, neredeyse yemek isteyeceğim kadar ipeksi parlayan saçlarını, güzel Cömert göğsü ve kalçalarıyla az önce söylediklerine neredeyse inanamıyordum. Ve bu sadece güzel olması değildi. Karakterli biri olduğunu zaten söyleyebilirdim. Çok çalışkan ve aynı zamanda kibar biriydi. Etruvyalı küçük bir çocuk yeterli parası olmadığı halde sıcak çikolata sipariş ettiğinde, hemen kendi kişisel tabletini çıkarmış ve hiç düşünmeden aradaki farkı ödemeyi teklif etmişti. Ona el salladım ve küçük adama içeceği bedavaya verdim, daha sonra kendim ödemeye karar verdim, ama bu onun hakkında çok şey anlatıyordu.

Bir Terratribe salağı her şeyden vazgeçmiş miydi? Biri *onu* mıydı?

"Siktiğimin zavallısı."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek istememiştim ama yine de ağızımdan ıktılar. Ses tonumdaki sertliği de engelleyemedim ve Sophie şaşırmış görünüyordu.

"Evet, aldatılmanın ne kadar acınası bir durum olduğunun farkındayım, teşekkürler. Listeye bunu da eklemek isterseniz, ben de işten çıkarıldım."

İnce kaşları içe doğru çekilmiş, ifadesi tahmin daha sert bir hal almıştı.

Bir anda, kendimi durduramadan, onun minik ellerini kendi ellerimle kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Yüzüm onunkiyle aynı hizada olacak şekilde eğildim.

"Sen değil. O," diye homurdandım.

"Ah," dedi usulca, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bir vuruş geçti. Sonra bir tane daha. Hala ellerini bırakmamıştım.

Ve ekilmemişti.

Ama o an bitmek zorundaydı. Çünkü biz iş arkadaşıydık ve daha yeni tanışmıştık. Ve şu anda hissettiklerimi hissetmek için hiçbir neden yoktu. Hissetmek

Sanki ellerinin sıcaklığını bırakmak istemiyormuşum gibi.

Sonunda Sophie'nin ellerini bırakan ben oldum. Ben de ilk onları almak için küstahça. Çok agzller.

derime karşı şekillendi. Teninin kızarmasına, gzbebeklerinin fazla dalmıştım, bu bir şeye işaret ediyordu, emindim. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"," dedim huysuzca, arkamı dönerek. "Sana nasıl kapanacağını göstereceğim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Sophie



T Sonraki dört gün kahve ve Noel şarkıları eşliğinde geçti. Vardiyalarım açılıştan kapanışa kadardı - sabah 10'dan akşam 8'e kadar, bir saat daha kısa

X'ler. Günde on saat çalışmayı umursamıyordum. Fabrikada çok çalışmışım ve maaşım da buna değecek kadar iyiydi. Ayrıca, eğlenceli bir işti. Müşteriler beni yeterince seviyor gibiydi ve işleri çabucak öğrenmişim, bu da beni rahatlatıyordu. X, inişli çıkışlı başlangıcımızdan sonra gerçekten de iyi bir iş arkadaşı ve eğitmen olmuştu.

Ve yapmak istediğim son şey onu yavaşlatmak ya da yoluna çıkmaktı. Aslında, kendimi giderek daha fazla ona kanıtlamak isterken buluyordum. Rekabet ya da gurur duygusuyla değil, hakkımda iyi düşünmesini istediğim için. Onun saygısını, hatta hayranlığını kazanmak istiyordum.

Onun ellerini daha çok istiyorum.

O ilk gece ellerimi tuttuktan sonra bana bir daha dokunmamıştı. Vücudu öldürmeye hazır bir uzaylı savaşçı olan iri yarı Chimera için çok garip ve beklenmedik bir hareketti. Ama ellerimi o kadar nazıkçe kavramıştı ki, sanki onları ezmekten korkuyordu.

Çok acınası.

Yalan söylemeyeceğim, eski sevgilimden bahsettiğini fark ettiğimde, beni tuhaf bir şekilde heyecanlandırmıştı. Bunu söyleme şekli, o adam neredeyse üzerime yürüdüktan sonra söylediklerinin *bir* yankısıydı.

Erkek. Sanki bu adamlar ikinci bir bakışa bile değmezmiş gibi. Benim keskin insan acımın bir gramına bile değmezlerdi.

Ama onun değeri ne?

Çalışma haftamın son günü sona ererken, X'e yandan baktım. Gözlerim, balla tatlandırılmış espressoya buharda pişirilmiş Terratribe 2 keçi sütü dökerken, bembeyaz gömleğinin altındaki kaslarının sıkılığına kaydı. Kendime engel olamayarak daha yakına kaydım. Vitrindeki müşterilerin benim ilgime ihtiyacı olduğu zamanlarda onu çalışırken izlemeyi seviyordum. Ağır kaşları, odaklanmış gözlerinin üzerinde çok düşük kalmıştı. Ve onun

Devasa pençeli eller mümkün olandan daha zarif bir şekilde hareket ediyordu. Espressodaki sütle narin bir yaprak oluşturmalarını izlerken başımı yarı inanmazlıkla, yarı takdirle salladım.

Fincan için bir kapak kaptım ve o bana nazikçe uzatırken fincanı almak için geri uzandım.

"Dikkatli ol," dedi, her gün yaptığı gibi, çıktı. "Hava sıcak."

Kıkırdadım, kapağı yerine oturttum ve bekleyen kadına uzattım, o da bana teşekkür edip uzaklaştı.

"Bunu bana her gün söylediğini biliyor muydun?" diye sordum. "Şimdiye kadar çabuk öğrenen biri olduğumu anlamışsındır diye umuyordum."

Tezgâha yaslandım, parmaklarımı pürüzsüz yüzeyine bastırarak ona baktım. Bana dönüp sorgulayan bir bakışla baktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, o kadar dürüstçe şaşırmış ve kafası karışmış görünüyordu ki kahkahayı patlattım.

"Evet! Yapıyorsun! Günde en az üç kez, bazen daha fazla!" Kaşlarımı çatarak sesimi onunkinin komik ve aptal bir versiyonuna dönüştürdüm. "Dikkat et, çok sıcak!"

"Sesim gelmiyor," diye homurdandı, yedek bir bez kaptı ve tezgahdaki ıslak bir noktayı sildi. Yemin ederim, bu adam tam bir beygir gibiydi. Müşteri hareketliliğinde en ufak bir durgunluk olduğunda, hemen başka bir atlıyordu. Sanki başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Kesinlikle öyle konuşuyorsun," diye kıkırdadım, kahkahamın şiddetiyle kamburumu . İçimi çektim, hâlâ biraz gülüyordum, sonra doğruldum.

Tembel görünmek istemediğim için bir bez alıp temizliğe yardım etmek üzere tezgahın onun tarafına geçtim. Özellikle yapışkan bir noktayı ovaladım. Tezgâhın bir ucunda o, diğer ucunda ben olmak üzere dar alanda çalışırken kaçınılmaz olarak birbirimize doğru hareket ettik. Onun kocaman kolu benimkine değdi ve dirseğimden omzuma, oradan da omurgama doğru bir elektrik akımı yayıldı, nefesim kesildi. Dürüst olmak gerekirse bu çılgıncaydı. Koluma sürtünen bir adamdan nefes nefese kalmak. Ama X'te gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı inkâr edemeyeceğim çiğ, cinsel ve yoğun bir şeyler vardı. Ve onda bu yoğunluktan daha fazlası vardı. Ben bir O gece ellerimi tuttuğunda bir anlığına görmüştüm. Dokunaklı bir şey. Belki nazik bile.

Ama bana dokunmak için başka bir hamle yapmadı.

Muhtemelen bunu yapmanın delilik olacağını bildiği içindir.

Ondan bir iş ilişkisinden daha fazlasını istediğime dair hiçbir işaret vermemiştim. Ama giderek daha fazla, ona bir tür işaret verip vermemem gerektiğini merak ediyordum. Çünkü baristaya dönüşen bu düşünceli Chimera askerine karşı kesinlikle bir şeyler hissetmeye başlamıştım.

Tamam, evet. Ondan kesinlikle etkilenmiştim. Artık yüzüne ve uzaylı özelliklerine alışmıştım ve son birkaç gündür onları yepyeni bir şekilde takdir etmeye başlamıştım. Ve bu sadece fiziksel bir şey değildi. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Verecek neyi varsa.

Ölümcül bir uzaylı savaşı pek de açık bir kitap sayılmaz. Ne kadar şaşırtıcı.

X'in kolu tekrar koluma değdi ve dudağımı ısırdım. Ellerimi tuttuğundan beri sahip olduğum tek şey olan bu küçük dokunuşa çok fazla . Her vardiyanın başında önlüğümü bağlamama yardım ettiğinde, sanki Kayışların altından bana dokunmamak için ekstra dikkatli, acı verici bir şekilde. Son iki gündür kendimi hafifçe geriye yaslanmış, tenim o dokunuşu ararken bile buluyordum.

"Eğer diyorsam," dedi X aniden, gözleri tezgahı ovarken . "Çünkü yanmanı istemiyorum."

Temizlik yapmayı bıraktım ve dönüp ona baktım. Sesinde, bacaklarımın arasında sıcaklığın çiçek açmasına neden olan derin, çiğ bir kenar vardı.

"X," dedim. Artık mükemmel derecede temiz olan bu tezgâh yerine bana bakmasını istedim. *Bana baktığında ne görüyor?* Merak ettim. Sıradan bir Terratribe kızı. Benimle ilgili özel bir şey yok. Kendime güvensiz olduğumdan falan değil. Yüzümü, saçımı ve vücudumu yeterince beğeniyordum ve gücümün ve iyimserliğimin benimle ilgili iyi noktalar olduğunu biliyordum. Ama evrendeki en tanınmış katillerden biriyle kıyaslandığında, bu nasıl bir şeydi?

Penceredeki bir müşteri tarafından düşüncelerimden sıyrıldım.

Orada bekleyen adama gülümseyerek aceleyle yanına gittim. O da bana gülümsedi ve gözlerini yüzümden vücuduma doğru gezdirip tekrar yukarı kaldırdı. İlk tanıştığımızda X'in de aynı şeyi yaptığını gördüğümü inkâr edemezdim ama X bunu yaptığında kendimi iğrenç hissetmemiştim. Bu adamda ise... iğrenç hissediyordum.

"Sen yenisin," dedi adam, tezgâha yaslanıp benim alanıma girerek. Kibarca gülümsedim ve küçük bir adım geri çekildim.

"Evet, tatil sezonunda yardımcı olmak için buradayım," dedim, adamın soluk mavi gözleri üzerimde fazlasıyla aç hissettirse de sesimdeki olumlu tonlamayı korumaya çalışarak. Bir elini arkaya doğru kaymış koyu renk saçlarında gezdirdi.

başını eğdi, sonra daha da öne eğildi, neredeyse pencerenin içine kadar.

"Sana bakmak X'e bakmaktan çok daha iyi, orası kesin," dedi ve ıyy, sözleri kulağa yağlı bile geldi. Gülümsememin düşmesine izin verdim, onun aptalca şakasına gülmeye zahmet etmedim. Bir kere, iğrenç adamların görünüşüm hakkında yorum yapmasından hoşlanmıyordum. Bir diğeri de, şaka olarak bile olsa X'leri aşağılamasından hiç ama hiç hoşlanmıyordum. İçimden bir ses böyle bir yorumun X'i bir milyon milyar yıl geçse de rahatsız etmeyeceğini söylüyordu. Ama beni rahatsız etti.

"Sanırım kimin baktığına bağlı," dedim omuz silkerek ve tabletime bakmaya devam ettim.

"Tamam, tamam, ," dedi adam. "Duble espresso, muhteşem."

X'in siparişi çoktan duymuş olduğunu bilmeme rağmen tablete girdim. Ortam çok yoğun olduğunda ve X'in elinde 20 içkilik bir liste olduğunda tablet sistemi işe yaradı. Ancak anlarda, ortalık sessizken, tablete gerçekten ihtiyaç duymamın tek nedeni müşteriye şarj etmekti.

Tableti adama doğru tuttum ve o da ödeme yapmak için kendi kişisel tabletini tabletin yüzeyine dokundurdu. Etkileşimimiz sona erdiği için rahatlamış bir şekilde geri çekilmeye başlamıştım ki adamın sözleri beni durdurdu.

"Eğer onun gibilerle kahve içmekten sıkılırsan," dedi solgun gözleri anlamlı bir şekilde X'e kayarak, "o zaman gel kulübümde beni gör. Seni hemen işe alırım."

Hızlı, karanlık bir el adamla benim arama girdi, tezgâha çarptı ve beni geriye itti. Sıcak espresso sıçradı ve adamın tıslayarak kollarını geri çekmesine neden oldu. Ellerinden birini hiddetle salladı ve X'e ters ters baktı.

"Senin kulübünün aksine Gregor, biz burada çalışanları taciz eden müsamaha göstermeyiz," dedi X, sesi alçak ve tehlikeliydi. Gregor kocaman bir iç geçirdi ve yaralanmamış elini bir kez daha saçlarında gezdirdi.

"Seni istasyon güvenliğine ihbar etmeliyim. Az önce beni yaktın" dedi.

Oh, kahretsin. Bu istediğim son şeydi. Gregor gibi bir salak yüzünden X'in başının belaya girmesini istemiyordum. Ama X lanet olası bir Terratribe 1 buzulu kadar soğukkanlı kaldı.

"Devam et. Eğer gerçekten bir Kimera'yı düşmanın olarak görmek istiyorsan," dedi X, sesi inanılmaz derecede alçalmıştı. kadar alçaktı ki duymak yerine hissettim,

göğsümde gümbürdüyordu.

"Zamanımı harcamaya bile değmezsiniz. İkiniz de," diye homurdandı Gregor, parlak siyah elbise ayakkabıları gıcırdayarak topuğunun üzerinde döndü. Onun gözden kayboluşunu izledik ve ben iç çekerek tezgâha yaslandım.

"Vay be. Bu çok yoğundu." Başımı sallayarak söyledim.

"Yaralandın mı?" X, ölümcül sarı gözlerini hâlâ pencereden dışarı dikmiş bir halde sordu.

"İncinmek mi? Hayır. Neden incineyim ki?"

"Sıcak kahve," diye açıkladı, sonunda bana döndü. "Sana da sıçradı mı? Aslında o kadar sert çarpmak istememiştim."

Yarısı boş küçük espresso bardağını tezgâhın altındaki çöp öğütücüsüne attı.

"Oh, hayır. Ben iyiyim."

"Güzel," diye homurdandı. "Hadi . Saat sekizi geçti. O pisliğin tam kapanış saatinde ortaya çıkacağı belliydi."

Temizlik yapmaya ve her şeyi yarın için hazırlamaya başladık.

X'in sözleri beni ürkütene kadar yarınki açılışı düşünüyor, rutinleri zihnimden .

"Yarın izin gününüzün tadını çıkarın.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve haklı olduğunu anladım. Yarın ve ertesi gün izin günümdü. Programım eski Dünya'ya , Pazartesi-Cuma ve hafta sonları tatil. Hangi günün hangi gün olduğunun pek önemi yoktu. Elora İstasyonu'nda tatil sezonu boyunca hafta içi her gün Cumartesi günü gibi hareketliydi.

"Oh, evet. Doğru." Önlüğümün fiyonkunu açmak için arkama uzandım ve sırtımı hafifçe kamburlaştırdım. X'in gözlerinin kısa bir süreliğine de olsa göğsüme kaydığını fark ettim ve içimde bir sıcaklık parlaması oldu. Işıkları söndürerek kendini benden uzaklaştırdı. Az önce gözleri bedenimde gezindiğinde, Gregor'un birkaç dakika önce bunu yapmasından tamamen farklı hissettirmişti. X bana öyle baktığında, sanki bunu yapmamaya çalışıyormuş gibi belli belirsizdi. Saygılı bir mesafeyi korumaya çalışıyordu.

Denemek ve başarısız olmak.

"Düğüm biraz sıkı görünüyor. Bana yardım edebilir misin?" Birden o gözlerin yeniden üzerimde olmasına ihtiyaç duyarak sordum. Bana sırtını dönmesine dayanamıyordum. X itaatkâr bir şekilde arkamda dolaştı ve Parmaklarının sırtıma doğru hareket ettiğini hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

"Özellikle sıkı bağlamamıştım," dedi X . Topuzumdan kaçan saç tellerinin nefesinin gücüyle sürüklendiğini hissettim.

"Huh," duyumların saldırısı altında başarabildiğim tek şeydi. X her zamanki kadar dikkatli davranmıyordu ve çalışırken elleri sırtımı sıyrıyordu. Çok geçmeden kayışlar düştü. Yukarı doğru hızlı bir hareket hissettim, sonra önlük başımın üzerinden fırlatıldı. X onu alt kata açılan kapıya doğru fırlattı. Aşağıda, mutfakta, vardiya sonunda önlükleri ve paçavraları içine koyduğumuz bir çamaşır lazer küpü vardı.

Bu iş bittikten sonra, uzaklaşmasını beklerdim. Ama çekilmedi. Geniş göğsünü hissedebiliyordum, arkamda çok yakındı. Geriye yaslanabilirdim, sadece birazcık.

Ama sonra boğazını temizleyerek uzaklaştı.

"Çamaşırları yıkayacağım. Ama beni bekle," dedi. Karanlıkta bile sarı gözlerinin parıltısını görebiliyordum. Başımı salladım, sonra paçavraları ve iki önlüğümüzü toplayıp kapıyı açtı ve aşağıya indi. Bir dakika sonra geri döndü.

"Neden beklememi istiyorsun?" Neredeyse nefes nefese sordum. O kadar büyüktü ki. Ve o kadar yakındık ki...

"Sizinle geri yürümek istiyorum. Gregor hiçbir şey denemeyecek. Bunu biliyorum. Ama bu beni daha iyi hissettirir."

Ona kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük bir kız olduğumu söylemek isteyerek biraz öfkelen dim. Ve gerçekten de Elora İstasyonu'nun her yerinde insanlar vardı. Biri beni o ışıltılı tatil kalabalığından kaçırarak değildi ya.

Ama X'in uzaylı yüzündeki karanlık, neredeyse acı dolu ifadeyi gördüğümde, ona bunu vermem gerektiğini anladım. Ayrıca, bu anın bitmesine hazır değildim. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Bu akşamı sonuna kadar zorlamak. Her dakikasının tadını çıkarmak.

İzin günlerimden önce.

Terratribe 1'e geri döndüğümde, izin günlerimi hep dört gözle beklerdim. El emeği angaryasının bitmek bilmeyen günlerinde onlar benim parlayan altın ışığımdı. Ve şimdi bile, keşfedecek koca bir fantastik istasyon varken, her şey duyuları harekete geçirecek şenlikli şeylerle dolup taşarken, kendimi o kadar da heyecanlı bulmuyordum.

Ve fark ettim ki bunun nedeni günleri X ile geçirmeyecek olmamdı.

Uh oh. Bu muhtemelen kötüye işaretti. Adamla sadece birkaç gün geçirdim ve şimdiden onsuz bir gün geçirmek istemiyordum.

Muhtemelen istasyonda başka arkadaşın olmadığı . Tanıdığın tek kişi o.

Ama bir dakika. Bu tam olarak doğru değildi. Hâlâ ziyaret etmek istediğim Novara-Lei vardı.

Yarın onu görmeye karar verdim. bana yapacak bir şey verecek ve X'in yanında olma arzusunun yoğunluğunun aptallığın ötesinde olduğunu anlamama yardımcı olacaktı.

X kapıyı benim için tuttu ve arkamızdan kilitledi.

Yürümeye başladığımızda kaba bir şekilde "Odanız nerede?" diye sordu.

"Seviye 200. Oda 2670," dedim.

X bana garip bir bakış attı.

"Ne oldu?" diye sordum. Ama o da bana karşılık olarak homurdanmakla yetindi. İnsanlar neredeyse yolumuzdan çekilirken sırtarak koluna dirsek attım.

"Çok , biliyor musun?" Güldüm. Sonra kendime daha çok güldüm. Lanet olası bir Kimera'ya dirsek atmış ve ona asık suratlı demiştim. X'i ilk gördüğüm anı hatırladım, onu gözetlediğim için ışıkları sonsuza dek kapatacağını düşünmüştüm.

"Bu benim asık suratlı olmamın yanından bile geçmiyor," diye yanıtladı X, itiraf etmeliyim ki oldukça asık suratlı bir ses tonuyla. "Bu düpedüz şeftali gibi."

"Peachy!" Tekrar gülerek ağladım. Katın ortasındaki parmaklıklarda durduk. Birkaç saniye sonra bir hover-vator aşağı indi ve bizim için açıldı. Boştu ve içeri girdik. Çabucak yerimi söyledim ve aşağıya doğru zumladık.

"Bu kesinlikle değil," diye takıldım, bu kez dirsek atmak onu dürtüyordum. Görünüşe göre uzuvlarımı kontrol etmekte zorlanıyordum. Ona dokunmadan duramıyordum.

"Bu benim için," dedi, sürüngen siyahı gözbebekleriyle o sarı gözlerini bana çevirerek. Kızardım ve biraz daha yaklaştım, göğsüne doğru, ona daha iyi bakabilmek için başımı arkaya eğdim.

"O zaman sanırım kendimi şanslı saymalıyım," dedim.

"Görmelisin. Çünkü benim şeftalimi görebilecek tek kişi sensin. tarafa," dedi sertçe. Bu da beni başka bir kıkırdama krizine soktu. Bu devasa ölüm makinesinin şeftali gibi bir tarafı olduğu düşüncesi çok komikti.

"İyi olacak mısın?" X homurdandı. Kollarını kavuşturdu Göğsü önümdeydi ve ben de gülmekten zayıf düşmüş ve günün yorgunluğuyla destek almak için alnımı onlara yasladım. Bir saniye sonra o kollardan hareket etti ve bir demir çubuk gibi sırtıma dolandı. Bu sadece beni sabitlemek içindi; nezaketten başka bir şey olmadığından emindim, ama kalbimin boğazıma kadar çarpmasına neden oldu ve kahkahamı anında öldürdü.

"Tüm o gülüşmeler için endişeleniyordum. Şimdi merak ediyorum acaba Gülmediğin için daha çok endişeleniyorum," diye mırıldandı X, düşündüğümünden daha yumuşak bir sesle. Başımı salladım, yüzüm gömleğinin kumaşının keskin çekimine sürtündü. Bu kadar yakinken Cüssesinin düğmeleri ne kadar acımasızca zorladığını görebiliyordum. Hatta burnumun hemen önündeki düğme diğerlerinden farklı renkte bir iplikle tutturulmuş gibi görünüyordu. Sanki biri onu tekrar dikmiş gibiydi.

Biri mi?

"Kız arkadaşın var mı?" Ağzımdan kaçırdım. Yanaklarımdaki sıcak parıltıyı görmemesi için yüzümün onun göğsüne gömülmüş olmasına sevinmişim. Eli neredeyse belli belirsiz sırtımda sıkılaştı. *Bunu neden daha önce düşünmemiştim? O bir Kimera olabilir ama çok havalı bir adam. Çekici, çalışkan ve hayatımda gördüğüm en ellere sahip. Bekar olmasına imkan yok. Nasıl düşünebilirim ki -*

"Hayır."

Göğsünün derinliklerinde kelimenin tınısını hissettim. Dudaklarımı yaladım, umut içimde tomurcuklanıyordu. Sadece iş arkadaşı olduğumuzu düşünürsek bu çok aptalcaydı.

"Bir eş mi?"

Soruşturdum. "Hayır."

Göğsüne doğru başımı salladım.

Ama ya kızlardan hoşlanmıyorsa?

"Bu sıfatlara uymayan başka biri var mı? Erkek arkadaş?" "Hayır."

Tekrar başımı salladım. O zaman bekardı. *İlginç.*

Bu küçük bilginin ne kadar ilginç olduğunu düşünecek zamanım olmadı, çünkü bir saniye sonra hover-vator öttü, girişi açıldı ve anı tamamen öldürdü. X'in kollarından çekildim ve hover-vatordan dışarı adım attık.

"Yürüyeblecek durumda mısın? İçeride felç geçireceksin sandım," dedi X koridora doğru ilerlerken.

"Ben iyiyim, Tanrım, bırak da bir kız gülsün!" "Seni durdurmayı asla düşünmem."

"İyi, güzel." Başka ne ekleyebileceğimi bilemediğimden "iyi" dedim. Bloğumun kapısına yaklaştık ve kapıları açmak için kişisel tabletimi güvenlik ekranına dokundurdum.

X, "Seninle kapına kadar yürüyeceğim," diye ısrar etti ve onu durdurmak için hiçbir neden düşünemedim. Ben de onunla kalmak için bir sürü neden düşünebiliyordum. Sırtımda birkaç dakika önce kolunun olduğu yerde sıcak bir şerit vardı ve beni arkadan öne doğru eritiyordu.

"Kulağa hoş geliyor."

Tek sorun odama çok erken varmış olmamızdı. Sonra onu yarın ya da ertesi gün hatırladım ve kalbimin düştüğünü hissettim. *Bu gerçekten kötü bir işarettir.*

"Artık gülmek yok mu?" Kapımın önünde durduğumuzda X bana endişeyle baktı. "Seni yüzünde aptalca bir gülümseme olmadan görmek çok garip."

"Goofy!?" diye bağırdım. Bu adam çok sinirliydi. Ama gördüğümde kendi burnunun çekişini, kendi gülümsemesini görünce onun da bana sataştığını fark ettim. Bu da tüm göğsümün, beni ayaklarımın altından çekip almakla tehdit eden bir ışıkla kabarmasına neden oldu.

"Haklısın. Aptal doğru kelime değil," dedi, kollarını tekrar kavuşturdu ve bana değerlendirici bir şekilde baktı.

"O zaman ne?"

"Hmm," dedi, burnunu ovmak için bir elini kaldırarak. Sonra yüzü ciddileşti.

"İçeri girmelisin. Biraz dinlen. Çok çalıştın," dedi aniden ve geri adım atarak benden uzaklaştı.

"Oh. Tamam," diye cevap verdim. Birisi beni az önce Toronto'da bir kar yığınının içine bırakmış gibi hissediyordum. "Peki, iyi geceler o zaman."

"İyi geceler," dedi sert gözlerini bana dikerek. "Sophie."

Kapıyı açtım ve içeri girdim, sesinin yankısı kafatasıma çarpıyordu. O zaman fark ettim ki, adımı söylediğini ilk kez duyuyordum.

Ve tekrar söylediğini duymak istedim.

BÖLÜM SEKİZ X

Her zamankinden daha kötü bir ruh hali içindesin," dedi Shelly, kalemle



''

çizilmiş kaşlarından birini kaldırarak bana bakarken.

Doğru olduğunu bildiğim için ifadesini görmezden geldim. Neyse ki yeterince yoğunlu da sözlü olarak cevap vermemek için bir bahanem vardı. Sophie tezgâhın başında olmadığından, sipariş almak ve içecekleri hazırlamak arasında gidip geliyordum. Küçük bir kuyruk oluşmuştu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Hızlı ve sıkı çalışmaya alışkındım. Vücudum bunun için yaratılmıştı. Ve her zaman çalıştım. Aiden'in izin günlerinde de yalnızdım. Normalde bu günleri iple çekerdim, her ne kadar onunla çalışmaktan rahatsız olmasam da. Ama şimdi, nedense, çok sessiz geliyordu. İstasyonun sakinlerinin ve ziyaretçilerinin gürültüsü, vapurun gıcirtısı, kahve değirmeninin uğultusu bile sessiz hissettiriyordu.

Neden görüldüğünü çok iyi biliyordum. Çünkü yanımda müşterileri selamlayan o cıvı cıvı, tatlı insan sesi yoktu.

Shelly fırından yeni çıkardığı taze pişmiş yiyecekleri raflardan birine yerleştirirken, "Bugünlük burada işim bitti," dedi. "Bu sizi yarına kadar idare eder." Önce sıraya, sonra da bana baktı.

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorum, ama birkaç dakikalığına tezgahın üzerine atlamamı ister misin?"

Buharda pişirilmiş yumurta likörünü espressoya karıştırıp pencereden dışarı uzatırken başımı salladım.

"Ben iyiyim," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de umarım Sophie'ye bana davrandığınızdan biraz daha misafirperver davranmışsınızdır."

Omurgam dikleşti. Neredeyse müşterinin siparişini kaçırıyordum - bir uçaksavar

kemik çayı latte. Döndüm ve kavanozdan üç küçük beyaz kemik aldım, onları bir file torbaya koyduktan sonra bir bardağa koydum ve az miktarda sıcak su ekledim. Uçaksavar kemikleri beyaz renkteydi ama

sıcak suya eklendiğinde, kendilerine özgü siyah ilikleri dışarı sızarak sıvıyı koyu ve yoğun hale getirdi. Yanında biraz süt buharda pişirdim.

Süt ısınırken "Hoş geldiniz," diye homurdandım. "Hmm.

Bundan emin misin?" Shelly alay etti.

"Evet." Sophie'ye bu istasyondaki herkese gösterdiğimden daha fazla nezaket göstermişim ve o sadece birkaç gündür buradaydı.

Shelly, "Emin olmak için bir ara onu kontrol edeceğim," dedi. Cevap vermedim, beyaz sütü sıcak siyah içeceğin içine dökmeye odaklandım.

"Bir kalp mi?" Shelly söyledi.

Doldurmayı bitirdim ve merakla ona baktım.

"Normalde latte sanatınız için yaprak yapmıyor musunuz? Kalp yapmaya ne zaman başladın?" Shelly az önce doldurduğum içeceğe bakıyordu. Ben de aşağıya baktım ve siyahın içine yerleşmiş köpüklü beyaz bir kalp gördüm.

"Ve ne zamandan beri latte sanatımı analiz ediyorsun?" İçkimi bekleyen müşteriye uzatırken homurdandım.

"Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Çünkü şimdiye kadar hiç kalp yapmadın." Uzun bir süre bana baktı, sonunda bir sonraki müşteriyle yüzleşmek için arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Pekala, gizemli adam. Çalışmaya devam et ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Yakında görüşürüz." Sonunda, merhametli bir şekilde, Shelly gitti ve beni işimle baş başa bıraktı. Daha da merhametlisi, bir sonraki siparişte buharda pişmiş süt gerekmiyordu. O fincanda garip, beklenmedik kalpler görünmeyecekti.

Çalışırken aklım sürekli dün geceye gitti. Ve her seferinde beni daha da sinirlendiriyordu. Sophie'ye fazla yakınlaşmama izin veriyordum. Ve nedenini bir türlü anlayamıyordum. Evet, hoş ve nazik biriydi ve inkar edilemez bir şekilde ondan etkilenmişim. Ama hiçbir güvenlik riski yokken onu odasına geri götürmek? Sonra bana gülümsemesinden bahsederken şapşal yerine hangi kelimeyi kastettiğimi sorduğunda, neredeyse ağzımdan güzel olduğunu kaçıracaktım. Ve gerçek şu ki Odalarının benimkiyle aynı blokta olması beni neredeyse çılgına çevirmişti. Dün gece her zamanki iki saatlik uykum, onunkinden sadece bir koridor ötedeki odamda volta atarken otuz dakikaya düşmüştü. Ne yaptığını merak ediyordum.

Saf delilikti. Tamamen ve tamamen.

Ama bir şekilde bu kaçınılmaz bir delilik gibi görünüyordu. O burada değilken bile aklım ondaydı.

Muhtemelen öyle olmadığını bilsem de, onun da aklının bende olup merak etmekten kendimi alamadım.

Delilik.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sophie



İzin günümde uyandım ve bugün çalışmadığımı hatırlamadan önce neredeyse yataktan fırlayacaktım. Sönük yüzümü görmezden gelmeye çalıştım.

Bugün ve yarın keşfedilecek çılgın bir Noel istasyonu olduğunu kendime hatırlatarak, balon gibi bir hayal kırıklığı hissettim. Bunu aklımda tutarak, sade bir yeşil Terratribe 1 yün kazak ve siyah bir etekle hızlıca giyindim. Dişlerimi lazerle hızlıca temizleyip saçlarımı taradıktan sonra hazırdım.

Kahvaltı için bir şeyler bulma zamanı.

Odamdan çıkıp koridora doğru ilerlerken karnım gurulduyordu. Boş bir hover-vater kaptım ve herhangi bir planım olmadan yeni bir yeri keşfetme ihtimalinin cazibesine kapılarak rastgele bir kat söyledim. Hover-vator 1813. kata açıldı ve ben de dışarı çıktım. Asıl istediğim Shelly'nin *Hallowed be thy Bean*'de pişirdiği spesiyalitelere - bir doucefeuille. Terratribe 2 sarıkızılıcak reçeli ile doldurulmuş kalın, çiğnenebilir bir hamur işi. Bunu düşünmek bile ağzımı sulandırdı, ama bir şey benim

Orada olmam planlanmadığı anda işyerinde kendimi biraz acınası hissettim. Orada çalışan adama deliler gibi aşık olmasaydım muhtemelen bu kadar acınası hissetmezdim, ama öyleydi işte. X'ten gerçekten hoşlanmıştım. Uzun yüzünü ve kaslı vücudunu sevmiştim. Sesinin derin homurtusunu ve genellikle sahip olduğu ciddi tonu seviyordum. O ciddi tonun bir anda kaybolup

nadiren yaptığı alaycılığa yol veriyordu. Ve bana başlaması hoşuma gitmişti - sanki aynı anda hem acıkmış hem de acı çekiyormuş gibiydi.

Ama dün gece garipleşmişti. Gülümsememe aptalca dedikten sonra başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Neredeyse nefesimi tutmuş bekliyordum ama sonunda kendini kapattı ve uzaklaştı. Kendimi bulduğum hareketli katta dolaşırken, dudağımı çiğniyor ve onu biraz daha açmak için ne gerektiğini merak ediyordum.

Ama belki de kendimi aşırıyordum. Sadece birkaç haftalığına buradaydım,

her şeyden sonra. Ama bu düşünce birdenbire çok üzücü gelmeye başladı. Bunun nedeni sadece Yeni Toronto'nun gri gökyüzüne geri dönmek istememem değildi.

İçimi çektim, havaya yayılan muhteşem bir koku düşüncelerimi dağıttı. Kokuyu takip ederek kendimi koridorun ortasındaki küçük bir büfede buldum. Sıranın önüne geldiğimde, bu kadar harika kokan şeyin ne olduğunu gördüm - insan kaynaklı olduğunu bildiğim el yapımı dalgalı hamur halkaları. Tezgâhın arkasındaki insan gülümseyip "Size ne tür bir pretzel getireyim?" diyene kadar ismi tamamen aklımdan çıkmıştı.

Pretzel! Tamam.

"Hiç içmedim ki! Sen nasıl önerirsen."

"En popüler olanı Terratribe 2 bal boncukları serpilmiş sade hamurdur."

"Mükemmel."

Ödemeyi yaptım ve bir dakika sonra, her ısırıkta patlayıcı bir tatlı çıtır çıtırtı yaratan küçük altın sert bal noktalı yumuşak simidimi aldım. Yemeğimi yerken etrafta dolaştım, sonra hover-vatorlara geri döndüm. Bu sefer aklımda gerçekten bir hedef vardı.

"Seviye 1114, lütfen!"

Novara-Lei'nin kocasıyla birlikte sahibi olduğu *Feathers and Salt*'ı bulmam uzun sürmedi. Parlak ışıklar vitrindeki farklı renklerdeki tuz ve baharat piramitlerinin üzerinde parlıyordu ve içeri adımımı attığımda nefes nefese kaldım.

Kendimi bir baharatçıdan çok bir mücevher dispanserindeymişim gibi hissediyordum. Ön vitrinde ve bir duvara karşı uzun bir sıra halinde, kırmızı, serulean mavisi, opalescent beyaz ve hatta canlı, parlayan yeşil tonlarında parıldaayan büyük piramitlerden daha fazlası vardı. Dükkânın arka tarafında Navaret bir adamın çalıştığı küçük bir tezgâh vardı; önündeki müşteriyle konuşurken gagası hızla açılıp kapanıyordu. *Muhtemelen Novara-Lei'nin kocası...*

Döndüm, alanın geri kalanını inceledim, diğer küçük odalara hayranlıkla baktım.

Dükkânın ışıklarında parıldaayan çiçekli otlar ve yapraklardan oluşan şeffaf küvetler.

"her şeyi buldun mu?" dedi tanıdık bir ses arkamdan. Döndüğümde Novara-Lei'nin orada durduğunu gördüm ve gülümsedim.

"Ne bile bilmiyorum. Burası harika bir yer!" Dedim. Parlayan tüylerinin arasından mutluluk olduğunu umduğum bir dalgalanma geçti.

"Teşekkür ederim. Bu mağaza bizim gururumuz."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedim tekrar etrafıma bakarak. "Şu piramitler bile başlı başına bir fizik harikası!" Aslında, beni biraz tedirgin ediyorlardı. Beceriksiz bir müşterinin, yani benim yanlış bir hareketim tüm o parıltılı piramitleri granüller yere yağıyor.

"Size ticaretimizin küçük bir sırrını söyleyeceğim. Piramitlerin tüm tanelerini yerinde tutan görünmez güç alanları var."

"Tamam, güzel!" Güldüm. "Artık ilk tanıştığımızda sana yaptığım birini devirmeyeceğimi biliyorum!"

Gagasından cıvıl cıvıl bir kahkaha geldi. "Hayır, gülmeyeceksin. Her şey yolunda. Senin için de her şey yolunda mı?"

Bunu sorarken kuşa benzeyen yüzü daha da ciddileşmiş gibiydi. *Ölüm getiren* iş arkadaşım için duyduğu yoğun endişeyi hatırladım.

"Evet, benim için her şey harika," dedim dürüstçe. Daha iyi olabilmesinin tek yolu X'e bir şekilde biraz daha yaklaşabilmemdi, o da yakında. "İşim harika. Herkes gerçekten çok iyi."

"Herkes mi?" diye sordu, hafifçe öne eğilerek. Sertçe başımı salladım.

"Evet, herkes. İş arkadaşım bile. Chimera. Adı X. Biraz huysuzdur ama aslında birlikte çalışmak için çok iyi bir insandır."

Ondan bahsedilince tüyleri hafifçe kabardı ama hemen yatıştı.

"Eğer doğru olduğunu söylüyorsanız, bunu duyduğuma sevindim. Şimdi gelin, size mağazayı gezdireyim."



Hayatı olmayan bir ezik gibi *Hallowed be thy Bean*'e geri dönmeden TAM BİR GÜN GEÇİRDİM. Ama üst üste ikinci izin günümde, ezikliğimi kabullenip ziyarete gitmeye karar verdim. Hazırlanmak için ekstra özen gösterdim, dün satın aldığım erik rengi pigmenti

Dudaklarımı ve saçlarımı omuzlarımın etrafında gevşek ve dalgalı bir şekilde şekillendirdim. Yine siyah eteğimi, küçük siyah botlarım ve üzerimde harika durduğunu bildiğim dar kırmızı bir kazakla eşleştirdim. Eğer X beni önlüğüm olmadan göreceyse, iyi görünmek istiyordum. Gerçekten iyi.

Tamam, sen kesinlikle bir eziksin. Tek yapacağım gidip doucefeuille böreği ve bir içki alıp X'e hızlıca bir merhaba diyecektim ve sanki bir modellik seçmesine gidiyormuşum gibi davranıyordum. X muhtemelen fazla konuşamayacak kadar meşgul olacaktı ve adam meşgul olmadığı zamanlarda bile pek konuşmazdı.

meşguldüm zaten. Yani muhtemelen orada toplam beş dakika kadar kalacaktım. Ama bunu bilsem bile, kapıdan çıkıp hover-vatorla 1200. seviyeye çıkarken kalbim hâlâ heyecanla çarpıyordu.

Hallowed be thy Bean'in önünde biraz sıra vardı, ben oradayken genellikle olduğundan daha fazla. Dükkânda olmamın işleri hızlandırıldığını ve X için işleri kolaylaştırdığını bildiğim için içimde küçük bir gurur hissetmekten kendimi alamadım.

Sırada sabırla bekledim. Tamam, kimi kandırıyordum. sabırsızdım. Neredeyse ayağımı yere vuracaktım, sıramı beklerken endişeyle kıpırdanıyordum. Ama çok geçmeden ön taraftaydım. X espressodan döndü makineyi pencereye doğru çevirdi, ağır gri kaşları beni görünce şaşkınlıkla hafifçe kalktı.

"Bugün senin izin günün değil mi?" X kocaman kollarını cama dayayıp hafifçe dışarı eğilerek sordu. Başını benimkine yaklaştırdığında kalbim çarptı, yanaklarım ateşle doldu.

"Şey, biliyorsun, senin sürükleyici sohbetin olmadan bir gün daha geçiremezdim," dedim gülerek. Yüzüm daha da kızardı, her ne kadar alaycı bir şekilde söylemiş olsam da bunun doğru olduğunu biliyordum. Geri dönmüştüm çünkü onu görmek istiyordum.

Cevap vermedi, sarı gözleri bana dikilmişti, koyu renk gözbebekleri parlıyordu. Göz temasını keserek etrafına, hamur işlerinin bulunduğu rafa baktım.

"Benim sohbetim için mi geldin, yoksa tatlılar için mi?" X alaycı bir şekilde sordu ve ben yine güldüm.

"İkisi de. Aslında doucefeuilles'den tane ama hiç göremiyorum. Çıktık mı?"

Yine biraz şaşırılmış görünüyordu ama hemen toparlandı. "

ürünlerimiz satıldı. Onları bu sevdiğini fark etmemiştim."

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi.

"Bana ultra sert kimera askerinin, bulduğum her fırsatta yüzümü onlarla doldurduğumu fark etmediğini mi söylüyorsun?"

X homurdandı, daha da öne eğildi. Burnu artık çok yakındaydı. İkimizden birinin ufak bir hareketiyle ağızma çarpabilirdi.

"Bahsedebileceğim bazı insanların aksine," diye gürledi X, "iş arkadaşlarımı gözetleme eğiliminde değilim. İster inanın ister inanmayın, molalarınızda hangi tatlıları yediğinizi takip etmiyorum."

Onları yerken pek de şık görünmediğimi düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Dramatik bir iç çekişle, "Sanırım bir Danimarkalı ile yetineceğim," dedim. "Ve bir cappuccino?" diye sordu, genellikle höpürdeterek içtiğim içeceğe atıfta bulunarak vardiya larım sırasında.

"Evet, lütfen. Hey, bunu nereden biliyorsun? Hesap tutmamakla ilgili o ne oldu?"

X döndü, eğildi, sırt kasları şişti, böreğimi aldı ve bir torbaya koydu. Espresso makinesine dönmeden önce bana uzattı.

Gözlerini işinden ayırmadan cevap verdi: "Dedim ya, ben işimi takip etmiyorum.

Yediğiniz tatlılar. Ama içkilerinizi hazırlayan kişi ben olunca fark etmemek biraz zor oluyor."

"Adil," dedim ve böreği ısırarak yedim. Şeker dilime çarptığında inledim. Bu sesle X gerilir gibi oldu, kasları gerildi. Göğsü şişti, sonra oflayarak aşağı indi.

Tuhaf.

"İşte içeceğin," dedi hışımla ve bardağı bana uzattı. "Dikkatli ol -" "Dur tahmin edeyim," diye araya girdim tatlı lokmamı yuttuktan sonra. "Bu Sıcak mı?"

"Çabuk öğreniyor," diye şaka yaptı, burnu uzaylı versiyonu bir gülümsemeyle hafifçe çekildi. Ödeme yapmak için tablettime dokundum, sonra isteksizce tezgâhtan uzaklaştım.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Burada olacağım," dedi kocaman başını sallayarak. Bu sözler içimi yapış yapış bir sıcaklıkla doldurdu ve tam bir aptal gibi gülümseyerek uzaklaşmaya başladım. Bunu yaparken fincanım için bir kapak almadığımı fark ettim. Fincanın yüzeyine baktım ve X'in içkilerime sık sık koyduğu yaprak yerine büyük, güzel, köpüklü bir kalp koyduğunu görünce küçük, keskin bir nefes aldım.

Muhtemelen bir şey ifade etmiyordur.

Ama görüntüyü bozarım diye tek bir yudum almaya korkarak yürümeye devam ederken, düşünmeden edemedim, ama ya bozduysa?

Kalp kahvesi günün geri kalanında beni meşgul etti. Aşık olduğu kızın tabletine gönderdiği bir mesaj yüzünden endişelenen liseli bir kız gibiydim. Ama elimde değildi. Belki de bu ışıltılı istasyonun büyüsünden ya da havadaki bayram neşesinden kaynaklanıyordu ama o küçük sütlü kalbe bayıldım.

O gece duş almak için hazırlandığımda hala bunu düşünüyordum. Ortak kolayca bulmuştum - bu bloğun ortasındaydılar. Alışmak biraz zaman almıştı - duş odaları cinsiyete göre değil, türlere bağlı olarak gereken duş veya küvet boyutuna göre ayrılmıştı. Ve ondan sonra, daha da bölünmüşlerdi Sadece yetişkinlere özel ya da aile odaları. Aralarından seçim yapabileceğim altı kapı vardı ve benim geçtiğim kapı üçüncüsüydü - sadece yetişkinlerin girebileceği, 1.80 ile 1.80 boyları arasındaki dik duran türler için tasarlanmış duşların olduğu kapı. İlk seferinde duş odasının açık alanında erkeklerin dolaşması biraz garip gelmişti ama gördüğüm kadarıyla ortak kullanım alanlarında herkes en azından bir havluyla örtünüyordu. şimdi bile kapıdan içeri adımımı attığımda tamamen giyiniktim. Duş kabininin içinde soyundum.

Eski iş yerimdeki fabrikada ortak duşlar vardı ama burayla kıyaslanamazdı. Eski iş yerimdeki duşlar ve gri renkteydi ve çok gerekli olmadıkça neredeyse hiç kimse kullanmıyordu. Ama bu oda neredeyse bir spa gibiydi. Ya da daha önce hiç spa'ya gitmediğim için spa'nın nasıl bir yer olduğunu hayal ediyordum.

Zeminler pürüzsüz, doğal görünümlü bir taştı, duvarlar da kremsi beyaz ve mavi çizgiliydi. İçeri ilk girildiğinde, bankların ve dolapların bulunduğu bir alan ve bir duvar boyunca uzanan büyük bir ayna vardı. şu anda aynanın önünde çeşitli soyunma hallerinde birkaç kişi vardı.

Çoğu insandı ama en az bir uzaylı gördüm, bir Navaret kadını, buharın içinde sıcak pembe tüylerini kabartıyordu.

Açık alandan geçerek geniş odanın en ucuna doğru ilerledim, burada duvar boyunca ayrı ayrı duş kabinleri vardı. Buhar burada çok daha yoğundu ve görünüşe göre bu lanet olası istasyondaki en beceriksiz insan olduğum, önüme bakmak yerine duşlara baktığım gerçeğiyle birlikte, kendimi doğrudan

Birisi kendi duşu için hazırlanıyor.

"Özür dilerim!" Geri sıçrayarak ciyakladım. Dostum, burada kaldığım kısa süre boyunca kaç kişiyi haklamaya çalışacaktım? X'in beni içki konusunda eğitmeye zahmet etmemesi iyi olmuştu. Onları sağa sola dökecektim.

Çarptığım kişi bana doğru döndüğünde nefesim kesildi. Sanki kısa süreli düşüncem onu canlandırmış gibi, X önümde yükseliyordu.

Belden yukarısı tamamen çıplaktı. Peki ya belden aşağısı? Sadece beyaz bir havlu, devasa gövdesinde saçma bir şekilde küçüktü. kalçalarına sarılmıştı. Çenem gevşedi, ağzım açık kaldı.

Gözlerim o komik derecede küçük havluya takıldı. Oraya bakmamak imkânsızdı - beyaz, teninin koyu grisiyle tezat oluşturuyor, gözleri üzerine çekiyordu. Hayal mi görüyordum, yoksa kalın beyaz kumaşın altında bile görülebilen belirgin bir şişkinlik mi vardı?

Yani mantıklı. Adam bir dev. Yani her şey orantılıysa.

Karnımda bir sıcaklık patladı ve bunun nedeni odadaki buhar değildi. Sonra kasıklarına ne kadar uzun süre baktığımı fark ettim ve gözlerimi kaçırdım. Ama sonra doğal olarak göz hizama, yani göğsüne kaydılar. Göğüs kasları, beyaz gömleğinin altındaki hatlarının bana inandırabileceğinden çok daha etkileyiciydi. Karın kasları sanki kara taştan oyulmuş gibiydi, omuzları geniş ve kalın kaslarla yuvarlaktı. Havadaki nem her kasını aydınlatıyor, parlatıyor, tüm formunu kaygan ve ışıltılı gösteriyordu. Dilimi nemli derisinde gezdirmek için duyduğum delice dürtüyle savaştım zorunda kaldım.

"Özür dilerim," dedim tekrar, sonunda bakışlarımı kaldırıp gözleriyle buluşabildim.

Buharın içinden geçerek içimi yaktılar, parmaklarımın temiz giysilerimi ve havlumu taşıyan çantanın askısını sıkıca kavramasına neden oldular.

" yok. Zar zor hissettim bile."

"Hey! Ben güçlüyüm! Biraz daha hızlı gidiyor olsaydım seni devirirdim!" Şaka yaptım, rahatladım ama sadece biraz. Kendinizi korkunç derecede çekici bulduğunuz bir adamın iri yarı canavarı çırılçıplak olmaktan bir kumaş parçası kadar uzaktayken rahatlamak biraz zordu. *Kutsal Terra, o havlunun altında ne olduğunu görmek için ölüyorum.*

"Ayrıca," dedim, zihnim gerçekliğe geri döndü. "Senin burada ne işin var? Beni takip mı ediyorsun?" Bu duş alanı sadece bu blok sakinleri içindi.

X küçük bir eğlence sesi çıkardı.

"Seni takip ediyor olsaydım, bunu bilemezdin."

Mekânın nemli sıcaklığına rağmen, onun sözleriyle içimi bir ürperti kapladı. Bu onun gücünü hatırlatıyordu. Ölümüllüğünü.

"Tamam, o zaman burada ne işin var?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim.

X, sanki bu evrendeki en bariz şeymiş gibi basitçe, "2689'da yaşıyorum," diye cevap verdi.

"Dur , yani sen benim komşum musun? Bunu bana neden söylemedin?"

"Hiç sormadın."

Oh. Duh. Dürüst olmak gerekirse, X'i çok merak etmeme rağmen ona sormadığım çok şey vardı. Ama o kadar sessiz ve o kadar içine kapanık biriydi ki, sorularımı ona yöneltmeye çalışmak zordu.

Ama bu artık sona erdi.

"Umarım artık sana çok daha fazla soru soracağımı biliyordur. Sırf sürprizlerle karşılaşmamak için," dedim ve elimi aramızda sallayarak onun parlayan vücudunu işaret ettim.

"Dört gözle bekliyorum."

Sesinin sessiz gürültüsü içimde bir heyecan yarattı ve Tanrı aşkına, onu benimle birlikte duş kabinine sürükleyip havluyu çekmeme on saniye kalmıştı.

Ama gerçekten duş almam gerekiyordu. Ve neredeyse unutuyordum, etrafımızda bir sürü insan vardı. Ortak kullanılan bir odada birini duşa sokmanın hoş karşılanmayacağından emindim.

Uzaylı aletlerini tanımak için.

"İşe koyulsam iyi olacak," diyerek titrek bir kahkaha attım ve çantamı kapatıp X'in yanından geçerek gördüğüm ilk açık duş kabinine girdim. Kapıyı kapatıp kilitledikten bir saniye sonra benimkinin hemen yanındaki kabinin kapısının da kapandığını duydum.

O kadar boş duş varken benim yanımdakini mi seçti?

Belki de yanılmıştım - belki de o duşa başka biri girmişti. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, daha fazla dayanamayana kadar merak ettim.

"X?" Duvardan belli belirsiz seslendim, arayanın o olup olmadığını bilmek istiyordum.

"Ne oldu? Duvara falan mı çarptın?" diye derin bir gümbürtü geldi, tam duvarın diğer tarafından. Göbeğim sıkıştı ve dudağımı ısırdım. Demek benimkinin hemen yanındaki duşu seçmişti.

Başımı sallayarak güldüm.

"Kaba," diye şaka yaptım.

Artık duş ayakkabılarım dışında çıplaktım ve bir başka sıcaklıkla onun da muhtemelen çıplak olduğunu fark ettim. Birbirimize *çok ama çok* yakındık, aramızda sadece ince bir duvar vardı. Pençelerinin muhtemelen Noel ambalaj kâğıdı gibi yırtıp geçebileceği bir duvar.

Zihnimde yanan bu görüntüyle, X'in bana ulaşmak için duvarı deldiği görüntüsüyle, sonunda suyu açtım ve sıcaklığın içinde eridim.

ONUNCU

BÖLÜM



X

Tonunki berbat bir fikirdi.

Eskiden yaptığım gibi kendi odamda duş almalıydım. Sophie'nin de bu blokta yaşadığını öğrenmeden önce ben de öyle yapıyordum. Daimi bir istasyon sakini olarak, büyük odalardan birine sahiptim.

parça banyo ve tam donanımlı bir mutfak. Ve ortak duşları kullanmak için hiç sebepim olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Sapıklık falan yapmıyordum. Onu çıplak görmek istediğimden değildi. Yani, bunu istiyordum. kadar çok istiyordum ki boğazım düğümleniyordu. Ama burada bulunarak onu şaşırtmaya ya da onun alanına girmeye çalışmıyordum. Ben sadece...

Şey... Onunla geçirebileceğim her boş anı yakalamak istediğim ortaya çıktı.

Ama şimdi onunla burada gerçekten karşılaştığım ve onunkinin hemen yanında duş almak gibi aptalca bir karar verdiğim için ne aptal olduğumun farkındaydım. Çünkü o incecik duşun diğer tarafında onun olması küçük duvar, çıplak, bana mümkün olabileceğini düşündüğümün ötesinde işkence ediyordu. Üzerindeki kıyafetlerin hışırtısıyla o kadar meşguldüm ki, tek yaptığım duş kabiniinde durmak, hareket etmemek, havlumu çıkarıp suyu açmak bile değildi.

"X?" Sophie'nin tatlı sesi geldi ve *Galkor*'un *tanrıları*, neredeyse o lanet duvarı yıkmama oluyordu. Nefes aldım ve kendimi ona yarı yarıya normal bir şeyler söylemeye zorladım.

"Ne oldu? Orada duvara falan mı çarptın?" Çınlayan kahkahası sırtımı gerdi.

"Kaba," dedi, sesi alaycı bir alaycılıkla çalkalanıyordu.

, suyu çalıştırdığını duydum. *Eğer su , zaman kesinlikle tamamen çıplaktır.*

Bu düşünce tehlikeli düşünceydi. Dişlerimi birbirine kenetledim, suyun ipeksi akışı altında nasıl görüldüğünü hayal etmemek için elimden geleni yaptım. Boynunu ıslatan saçlarının nasıl görüldüğünü hayal etmemek için elimden geleni yaptım. Vücudunun, onu engelleyecek hiçbir giysi olmadan nasıl kıvrıldığını...

Sen bir manyaksın. Belki ben bir sapıktım. Nazik insan iş arkadaşımı bu şekilde düşünmek iğrenç hissettiriyordu. Ama yine de beni havlumla gördüğünde bana pek de masumca bakmamıştı. *Lanet*

Bu insanlar ve onların uçarı tepkileri. Korku ve cazibe onlarda birbirine çok benzer görünebilir. Nabzın hızlanması, gözlerin açılması, cildin kızarması. Ama artık benden korkmadığından oldukça emindim. İlk karşılaşma anlarımız dışında benim yanımda hiç korku göstermemişti. Sonuç olarak, son derece açık fikirli bir insandı ve beni çabucak kabullenmişti.

Acaba şu anda onun yüzünden zor durumda olduğunuzu bilse ne kadar açık fikirli olurdu?

İç çekerek, ereksiyonumla öne doğru eğilen havluma baktım. Uyarılmışlığımı yatıştırmaya çalışarak birkaç derin nefes aldım ama tam o anda Sophie'nin şampuanının tatlı kokusu duvarın üzerinden süzüldü ve ben . Onu görmeden, onun tarafından tamamen bitirildi. *Şampuandan sonra muhtemelen vücudunu da yıkayacaktı. O küçük beyaz eller, parlayan tenin üzerinde kayıyor.*

Sikim o kadar sert zonkluyordu ki neredeyse acı verecekti ve bir hırıltıyı ısırarak geri çektim. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Kendimi ortak duşta rahatlatmayacaktım - bu saygısızlığın ötesinde bir şey olurdu. tesisi kullanan diğer kişiler. Gerçi Sophie ve ben orada yalnız olsaydık.

Bu düşünce şaftıma bir zonklama daha gönderdi, ve ellerimi düz bir şekilde duvara dayamama neden oldu, pedler kazıldı, pençeler taş yüzeye çarptı.

"Orada iyi misin?" Sophie'nin endişeli sesi sordu.

Hayır.

"Evet," diye .

"Madem öyle diyorsun. Garip bir ses çıkardın. Suyu da mı akıtmıyorsun? Ne yapıyorsun orada?"

Ne yapıyorum ben? Aramızdaki duvarı yıkmamak ve çıplak vücudunu benimkiyle duvara sabitlememek için demir gibi sağlam Kimera irademin her zerresini kullanıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Havlumu çektim, sert kumaşın şişmiş sikime değmesiyle yüzümü buruşturdum. Suyu açtım ve suyun damlalar üzerime aktı. Ilık su tahrik olmuş bedenimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da kötüleştirdi, derimin her bir parçasını hassaslaştırdı. Suyu soğuk olması için kısmayı düşündüm ama bu düşünceye karşı bir tıslama tuttum. Soğukkanlıydım ve duşlarımı sıcak alırdım. Soğuk su benim için rahatsız ediciydi. Ama bu düşünüldüğünde, muhtemelen benim amaçlarım için işe yarayacaktı...

Elimi otomatik sabunluğun altına tutarken nefesimin şiddetinden su püskürdü. Sophie'nin aksine, servis ettiğimiz bazı tatlı içecekler gibi kokan kozmetik karışımlardan oluşan kendi kokteyli getirmemiştim. Bu yüzden buradaki duşlarda verilen sabunu kullandım. Kullanılabilir bir şeydi ve saklandığım yeri köpürterek kollarımın altını, gövdeyi, sonra bacaklarımı ve ayaklarımı ovdum. Biraz daha sabun aldım, başımın ve boynumun üstünü ve arkasını ovaladım, boynuzlarımdan köpükler akıttım ve sonra durulamak için suyun altında durdum. Hâlâ kasık bölgemi yıkamam gerekiyordu. Bunu yapmadan önce ereksiyonumun biraz olsun yatışmış olmasını umuyordum. Yatışmamıştı, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk bitirmeye karar verdim.

Sabunlu elimi bacaklarımın arasına sürmeye başladığım anda Sophie yanımdan sesli bir şekilde iç çekerek donup kalmama neden oldu.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye sessizce inledi. Çenemi kırarak sikimi sertçe sıktım. Sonra da suyu dayanabildiğim kadar soğuttuğuma bahse girebilirsin.

Ve tekrar yumuşak bir şekilde inlediğinde, daha da soğuk yaptım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sophie



S X'i neredeyse çıplak görmek ve onun yanında duş almak bana bir şeyler yapmıştı. Ondan etkilendiğimi zaten biliyordum. Hatta ona karşı bir şeyler hissedecek kadar ileri gitmiştim ama ertesi gün iş yerinde onu ilk gördüğümde her şey çok daha yoğun hissettirdi. Sanki kıyafetleri orada yokmuş gibiydi. Görünüşe göre artık fotoğraflık bir hafızam vardı, çünkü az önce dükkâna girdiğimde saatlerini açmadan önce formuna baktığımda, giysilerinin altındaki oyulmuş karın kaslarını ve kalın kalçalarını mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

Birbirimizi çabucak selamladık ve ben arkamı döndüm, dikkatimi dağıtacak bir şeyler ararken sırtıma yapıştığını hissettim, gözlerim pasta rafına takıldı. Nefesim kesildi, çömelip baktım. Daha önce hiç görmediğim kadar doluydu, alanın yarısından fazlası muhteşem görünümlü doucefeuilles yığınlarıyla kaplanmıştı.

"Sayı!" Nefes aldım. X sorgulayan bir ses çıkardı ve ben de döndüm. Küçük alanda başım bacaklarının arasında kalmıştı ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki bir an için sersemlediğimi hissettim. *Neyse ki çok uzun boylu, yoksa yüzüm kasıklarına gömülürdü.*

Bunun kötü bir şey olması gerekmiyor...

"Tatlılar. Bu hafta bir sürü doucefeuilles var!" X'in sarı gözleri omuz silkip espresso istasyonuna dönmeden önce arkamda gezindi.

"Her neyse. Sen sadece protein tozu ya da her ne yapıyorsan onu yiyebilirsin ama ben doucefeuilles için heyecanlıyım!"

X homurdandı ve sesteki mizah notası işledi, başımı döndürdü.

"Sadece protein tozu yemiyorum, gerçi onu da çok tüketiyorum."

"O zaman ne yiyorsun? Burada hiç mola verip yemek yemiyorsun," dedim ve önlüğümü başımın üzerine fırlattım. Otomatik olarak, alışkanlık haline gelen bir hareketle, X'in kayışları bağlaması için arkamı döndüm. O içeri girerken

arkamda, sinirlerim alevlendi. Dudağımı sertçe ısırđım, ona doğru eğilmekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

"Fizyolojim sadece birkaç günde bir yemek yemeye ihtiyaç duyacak şekilde tasarlandı. Bundan daha sık küçük öğünler yiyorum ama genellikle günde bir kereden fazla değil."

"Şaka yapıyorsun," dedim, önlüğümü bağlamayı bitirdiğinde yüzümü ona dönerek. "Karbonhidrat almadan 6 saatten fazla geçirirsem ölürüm."

Tekrar homurdandı, gözbebekleri büyüdü ve ikimizi de şaşırtacak kadar hızlı ve ani bir hareketle uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına .

Sanki bunu yapmak istememiş gibi elini hızla geri çekti. *Ama, eski - lanet olası - affedersiniz, yüksek eğitilmiş bir Chimera muhafızının yapmak istemediği bir şeyi yaptığını hiç duydunuz mu?*

X pencereye döndü, pencereyi açtı, bakışlarımla karşılaştı. "Pekâlâ, hadi işe koyulalım."

Başımı salladım.

". "



Sonraki iki hafta uçup gitti. Her gün bir öncekinden daha yoğun görünüyordu. X ile aramızdaki gerginlik hiç eksik olmuyordu ve bu durum, yeni favori tatlımın artık eksik olmamasıyla biraz daha kolaylaşıyordu.

Ancak uçan zamanla ilgili sorun, sizi her zaman bir şeye doğru hareket ettirmesidir.

Ve benim durumumda, beni iş sözleşmemin son gününe gittikçe yaklaştırıyordu. Noel arifesi, 24 Aralık, *Hallowed be thy Bean*'deki son vardiyam olacaktı. Yaşadığım yerin kısa süreli kira kontratı birkaç gün daha devam edecekti ama eski hayatıma dönme ve içeceklerime mükemmel sütlü kalpler yapan keskin hatlı, huysuz baristayı geride bırakma ihtimali beni şimdiden mutsuz ediyordu.

Ama X bana karşı herhangi bir somut adım atmamıştı. En azından onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğüm, *umduğum* küçük şeyler vardı. Raftan bir şey almak için arkamdan yaklaştığı, gereğinden fazla yaklaştığı anlar. Ya da bana içki uzatırken sert parmak uçlarının benimkilere zarıfçe değmesi. Ama son zamanlarda saç kesme olayı dışında başka bir şey yapmamıştı. Onunla tanışma şansına bile erişememiştim.

O geceden beri duşlarda ona rastlamadım (gerçek anlamda). Hâlâ her akşam işten sonra beni eve bırakıyordu ama ben onu içeri davet edecek cesareti hiç bulamamıştım, o da kendini davet etmeyi hiç denememişti.

Muhtemelen o da sizin gibi bir şeyin peşinden koşmanın anlamsız olduğunu fark etmiştir. Çok yakında gidiyorsun. Anlamsız olurdu.

Ama bu dűřünce beni en mutsuz eden řeydi. Aramızdaki řeyin nereye gidebileceėini asla gremeyebilirdik.

Noel arifesindeki son vardiyamdan önceki son izin gnm olan 23 Aralık'ta kendimi çaresizce tezgâha yaslanmış halde buldum.

olduğum her gün buraya gelirdim, ama bugün ayrılmakta özellikle zorlanıyordum, her kadar bir kuyruk olduğunu bilsem de Arkamda bekleyen müşteriler.

"İceceğin ve atıştırmalığın orada," dedi X, burnunu dirseklerimin yanındaki tezgâhta duran kapuçino ve doucefeuille'e doğru sallayarak.

"Biliyorum, . Sadece henüz gitmeye hazır değilim." Utanç verici bir şekilde, bu sözler beni dűřndėmden çok daha sert vurdu ve sesim duyulabilir bir şekilde çatladı. X sarsıldı ve tekrar bana doğru döndü. Kalın kaşları çatıldı ve bir řey söylemek için ağzını açtı -

Ancak bir kapının açılmasıyla yarıda kesildi. Bakışlarımı kaydırdığımda Shelly'nin içeri daldığını gördüm.

Un gibi. Onu çekip çıkardı ve az önce kapıdan geri fırlattı. Daha dik durdum, ona gülümsedim ve beni gördüğünde göz kalemiyle çizilmiş gözleri büyüdü.

"Sophie!" diye bağırdı. Beni karşılamak için aceleyle dışarı ıktı. Sıcak bir şekilde el ele tutuştuk ve ben yine gülümsedim. Onunla ilk kez yüz yüze tanışıyordum ve kesinlikle sıcaklık yayıyordu. Bu ve daha önce hiç görmediğim türden bir Noel ruhu. tek kişi.

Saçları şenlikli parlak bir yeşile boyanmıştı ve kıpkırmızı rujuyla mükemmel bir Noel kombinasyonu oluşturuyordu. Kpeleri ışıltılı yeşil renkteydi.

Noel ağacı süsleri ve tüm kıyafeti kırmızı ve beyazdı, sanki eski tarz bir şeker kamışı canlanmış gibiydi.

"Nasılsın canım? Vay canına, şahsen daha da güzelsin! değil mi, X?"

X onu görmezden geldi, süt buhar çubuğunu temizlemekle meşguldü ve ben kızardım.

Shelly tezgâhtan iceceğimi ve atıştırmalığımı aldı ve beni pencereden uzaklaştırdı. X'e pişman bir bakış fırlattım. İşe gideceğimi biliyordum.

Yarın onunla olacaktım ama şu anda ona veda edemediğim için hâlâ haksız yere üzgündüm. Ama Shelly'nin parlak ve neşeli sesi dikkatimi tekrar ona çekti.

"Ee, ? İşler nasıl gidiyor?" Çikolata dükkânının dışında bir banka oturduk ve Shelly bana içkimi ve doucefeuille'i uzattı. "X'in sana iyi davrandığından emin olmak için daha önce seni kontrol etmek istemiştim. İyi bir çalışandır - açıkçası şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Ama biraz kaba saba olabiliyor."

Başımı salladım, huysuz Kimera'yı düşününce bile içim ısındı.

"Hayır, onunla çalışmak gerçekten harikaydı. Harika bir antrenör. Burada çalışmayı gerçekten çok sevdim." olası Noel çanları, bir saniye içinde ağlamaya başlayacaktım.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Shelly başını öyle bir salladı ki küpeleri bir aşağı bir yukarı sallandı. Sonra ayağa kalktı. "Sizi daha önce şahsen karşılayamadığım için üzgünüm. Başka bir katta başka bir restoran işletiyorum ve size söyleyeyim, keşke X'ten iki tane olsaydı. Orası *Hallowed* kadar sorunsuz çalışmıyor ve çok daha fazla dikkatimi ve zamanımı alıyor."

Ben de ayağa kalktım, içkimi ve atıştırmalığımı tutuyordum.

"Sorun . Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Oh!" Ellerime baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Ve bu kadar çok şey yaptığın için teşekkürler Son zamanlarda doucefeuille's! Onlar benim favorim. Çok güzeller!"

Shelly'nin kaşları kalktı.

"Hayır, onları ben yapmıyorum. X yapıyor."

Bir tabletin arızalanması gibi sarsıldığımı ve durakladığımı hissettim.

"Onları X mi yapıyor?" Muhtemelen sesim tam bir aptal gibi çıktığı için yavaşça tekrarladım.

"Evet, öyle. O hamur işleri için inanılmaz miktarda hamur yoğurmak gerekiyor. Yaşlanıyorum ve bu çok fazla iş! Bir robot kullanabilirim ama gerçek ellerin aynı şey değil. İkimizin arasında, Bugünlerde hamur yapabilecek kadar güçlü olan tek kişi X. Biz Her zaman stok yaparım çünkü genelde erken gelmesinden hoşlanmam - o huysuz çok fazla çalışıyor. Ama son zamanlarda onları yapmak için çok erken . Bunu neden yaptığını merak ediyordum." Parlak kırmızı dudaklarını büzdü ve başını eğerek bana dikkatle baktı. "Biliyor musun," dedi yavaşça, "şöyle demek istiyorum, 'ah, eğer bunlar senin favorinse, bunları yapıyor olması mantıklı! Ama aslında bu mantıklı değil."

Beni yanlış anlamayın, istediği zaman çok düşünceli olabiliyor. Ama dürüst olmak gerekirse, başlangıçta yeni bir iş arkadaşına sahip olmaktan pek de heyecan duymuyordu. Bu yüzden itiraf etmeliyim ki, tüm bunları yapmasına şaşırdım." Hiçbir şey söylemedim, tüm söylediklerini özömsüyor ve hâlâ bir metre boyundaki uzman bir askerin bana tatlı yapmak için işe erken gelmesini anlamaya çalışıyordum. Sırf tatlıları sevdiğimi bildiği için.

Göğsüm ağrıyordu ve Shelly'nin diğer restoranını kontrol etmek için aceleyle uzaklaşmadan önce veda sözlerini zar zor duydum. Uzaktan X'e baktım, parmaklarım içkimi ve onun yaptığı böreğini sıkıca . Onu eğilmiş, hamuru yoğururken ve sonra her birini özenle sarıkız reçeliyle doldururken hayal ettim. Sadece benim için. Yutkunarak pastayı kaldırdım. tatlısını ağzıma götürdüm ve bir ısırık aldım, hamurun mükemmel çiğnenebilirliği ve parlak, ekşi reçelin patlaması dilimi kapladı.

Ve lanet olsun, gerçekten ağlamaya başladım. O güçlü, pençeli eller tarafından yapılan tatlı çok mükemmeldi. Hayatımdaki insanlar, genellikle de birlikte çalıştığım erkekler, geçmişte çok duygusal olduğum konusunda beni azarlamışlardı.

Çok kolay gözyaşlarına boğulduğumu. Ama elimde değildi. Duygulanmış, üzgün ve açıkçası biraz da aşk acısı çekiyordum. Ve tüm bunların ötesinde, daha onu terk etmeden X'i özliyordum.

Yok artık. Sertçe burnumu çektim, pastadan bir ısırık daha kopardım ve o kadar sert çiğnedim ki muhtemelen kudurmuş gibi görünüyordum. X ile bir şeyler başlatmaya çalışmadan bu istasyondan imkanı yoktu. Bir yere varmaması ya da beni reddetmesi umurumda değildi. Tamam, bu sonuçları önemsiyordum. Hem de çok. Ama ne olursa olsun bunu yapacaktım. Buradan ayrılmadan önce ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim ve umuyordum ki Noel mucizesi o da aynı şeyi hissetti.

Ya yapmadıysa?

En azından denemiştim.

BÖLÜM ON İKİ X

“ Bu gece ne yapıyorsun?”



"Sana da günaydın," dedim Sophie'ye muhtemelen tuhaf bir bakış attığımdan emin olduğum bir ifadeyle. Ama bu sabah garip davranıyordu. Küçük beyaz elleri iki yanında yumruk olmuştu ve yüzü öyle kararlı bir ifadeye bürünmüştü ki neredeyse kızgın görünüyordu.

"Boş ver," dedi aniden, elini havada sallayarak. "Sana bu gece ne yapacağını sormuyorum. Sana söylüyorum."

"Öyle mi?" Dedim, önlüğümü giydim ve bağladım. O da aynısını yaptı, dönerek ben de onunkini bağladım. Bunun onun son vardiyası olduğu aklımdan çıkmıyordu. Bu, dükkânı onunla birlikte açtığım son sefer olacaktı. Son kez eğildim, onun tatlı kokusunu içime çektim ve bu önlüğün kayışlarını bağladım.

Daha önce kendimi hiç duygusal bir tip olarak görmemiştim. Bunu yapabileceğimi bile düşünmemiştim. Ama Sophie varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi ortaya çıkarıyordu. Ben önlüğünü bağlarken o konuşmaya devam etti.

"Evet, . İşten sonra, beni eve bıraktığında, benim evime geliyorsun."

Yayı sıkıca çektim, sonra durakladım ve parmaklarımın bir süre sırtında oylanmasına izin verdim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra tek söyleyebildiğim "Öyle ?" oldu. Döndü, küçük çenesi meydan okurcasına kalktı.

"Evet. Öylesin. Bugün Noel arifesi. Bunu değer verdiğin biriyle geçirmen gerekir." Sonra yüzü düştü ve ifadesi o kadar Dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımın arasına almak istememe neden olacak kadar üzgündü. Pençelerimi yumruk haline getirdim, ellerim onsuz çok boş hissediyordu.

"Şimdiden bir planın yok, değil mi?" Sesi artık kendinden çok daha az emin geliyordu. Ve yine o üzgün bakışıyla. Bu beni öldürüyordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedim.

"Güzel. Artık biliyorsun," dedi. Başka bir şey söylemeden döndü ve pencerenin üst kısmını açarak orada sıra bekleyen ilk müşteriyi selamladı. Kendimi işime dönmeye zorlamadan önce uzun bir süre ona baktım ve az önce söylediği sözler üzerinde düşündüm. *Noel arifesini değer verdiği biriyi geçirmen gerekiyor...*

Sözlerini yorumlamanın başka bir yolu yoktu. İnkâr etmeye çalışıp durdum, kendi kendime umutlanmamam gerektiğini, yanımdaki güzel insanın benim gibi yorgun bir eski askeri asla seçmeyeceğini söyledim. Ama yine de... Ve yine de...

Vardiyanın sonu hızla geldi. Kapanış görevlerini hızlıca ve zamankinden çok daha sessiz bir şekilde tamamladık. Ben her zamankinden daha sessiz değildim ama Sophie kesinlikle öyleydi. Onun cıvıl cıvıl sesi genellikle şakalar, takılmalar ve gözlemlerle havayı doldururdu. İnsan ruhunun iyimserliği için eşsiz olan bu gece sessizdi. İkimiz de bunu son kez yapacağımızın farkındaydık. Ve bu gerçek nasıl *da acıtiyordu*. Yakında eski hayatına geri döneceğini biliyordum. Gitmesine izin vermem gerektiğini. Onu tanıdığım birkaç hafta içinde ona bağlanmıştım. en onarılmaz şekilde. Kokusu, sesi, pembe yanakları ve neredeyse hiç durmayan gülümsemesi iliklerime kadar işlemişti. Ve şimdi onları çıkarabileceğimden pek emin değildim.

Sophie yanımda beklerken kapıyı kilitledim, sonra hâlâ sessizlik içinde yürümeye başladık. Hover-vator'a da sessizlik içinde bindik ve Sophie kamarasının kapısını açana kadar bu sessizlik bozulmadı.

"İşte " dedi ve beni içeri götürdü.

Onun odası benimkinin daha küçük bir versiyonuna benziyordu, daha az donanımlı bir mutfak alanı ve sadece iki parçalı bir banyosu vardı. Ayrıca hiç Ayı bir yatak ve *Galkor'un tanrılarına* göre belki de çıplak yattığı yatak en uçta, duvara yaslanmıştı. Derin, hayvani bir içgüdüyle o yatağa düşmek, yatağı yüzüme doğru çekmek ve Nefes zorlanıyordum. Ama yendim, .

Sophie'nin odasını benimkinden önemli özelliklerden biri de etrafına yerleştirdiği ev dokunuşlarıydı. O burada sadece kısa dönemli kiracı, ben ise daimi ikamet ediyor olsam da, onun odası benimkinden çok daha güzel görünüyordu.

Benimkinden daha yaşanmış. Komodinin üzerinde birkaç mum vardı ve istasyondaki dükkânlardan birinde köşeye saklamak için küçük bir yapay ağaç bulmuştu. Ben bu tür dekoratif dokunuşları hiçbir zaman önemsememiştim. Kendi odam neredeyse sterildi. Ama burada

Sophie'nin eşyaları, sıcak, doğru ve hatta *rahat hissettiriyordu*. Ve aynı şekilde, kendi odam, burada kendim için inşa ettiğim tüm lanet hayat... boş hissettirdi. Onsuz boş.

Sophie sıkı saç modelini çözerek saçlarının acı verici güzellikte dalgalar halinde dökülmesine izin verdi, sonra bana dönmeden önce minik botlarını tekmeledi.

"Noel arifesinde sana yemek pişirmek gibi bir vardı ama şimdi evde olduğum için kendimi gerçekten tembel hissediyorum. Bizim için bir şeyler sipariş etsem sorun olur mu?"

"Senin için yemek yaparım," diye teklif ettim, küçük mutfağını incelerken, ama başını salladı.

"İhtiyacım olan tüm malzemelere bile sahip değilim. Peki teslimat seçeneği uygun mu?"

"Tabii ki." Birlikte teslimat menüsüne göz attık ve Sophie geleneksel, eski dünya Kuzey Amerika tarzı bir Noel ziyafeti sipariş etti. Bana bunun benim için sorun olup olmadığını defalarca sordu. Son seferinde hafifçe gülümsedim.

"Senin yanında her şeyi yerim."

Bu doğrudu. Hangi yemeği sipariş ettiği gerçekten umurumda değildi. Sadece burada olmaktan, o gitmeden önce onunla biraz daha vakit geçirmekten . *En başta hoş karşılamaya bu kadar karşı çıktığım iş arkadaşım hakkında bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.*

Yanakları kıpkırmızı oldu ve konuşmadan başını salladı. Emri tamamlamadan önce ekrana doğru bastırdım ve hesabına otomatik ödeme ayarladım ve yemek için ödeme yapmak üzere tabletimi ekrana dokundurdum.

"Hey, sen benim misafirimsin!" Sophie şikayet etti, beni yolumdan çekmeye çalıştı ve başaramadı.

"En azından bunu ," dedim, iş sözleşmesinin artık sona erdiğinin acı bir şekilde farkındaydım.

"Ne ki? Bunun sana Noel hediyem olması gerekiyordu," dedi suratını asarak. "Sana verecek gerçek bir hediye ."

"Güzel. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." sözlerinin içi bir şekilde boştu. Çünkü ondan bir şey istiyordum, bir şeye *ihtiyacım* vardı. Ama bu, elde etmeyi umabileceğimden çok daha fazlasıydı. Yakında gidiyordu. "Ama yine de senin için küçük bir hediyem var."

Elimi cebime attım ve eski, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım. Yıpranmıştı ve üzerinde çeşitli mutfak malzemelerinin lekeleri vardı. Çok parlak değildi.

ama onun takdir edeceğini düşündüğüm bir hediye. İnsan olmayabilirdim ama Noel'de sevdiklerime hediye verme geleneğini anlıyordum.

Sevdiklerim.

Hayır. Bunu düşünme.

Sophie şaşkın bir bakışla kâğıt parçasını aldı ve açtı. Yaklaştım ve onunla birlikte kâğıda baktım.

"Bu benim doucefeuille tarifim. Burada çalışmaya başladığımda Shelly'nin kendi tarifi vardı ama ben onu geliştirdim. En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum..."

"Bana bunları yapanın sen olduğunu söylemeliydin," fısıldadı, hâlâ kâğıda bakıyordu.

"Neden?" Dürüstçe kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bakışlarımla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Böylece onları benim için yaptığın için sana teşekkür edebilecektim! Bunları benim için yapmak için erken gelmen gerektiğini biliyorum!"

Omuz silktim. Ona bunları özel olarak yapmak için erken geldiğimi söylemek aklıma gelmemişti. Benim rolümün bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onların tadını çıkarmasıydı. Mutlu olmasıydı.

"Ağlıyorsun," dedim çekinerek. Tüm bu hediye olayında bir hata yapmış olmalıydım. "Yanlış mı? Bu hayatımda aldığım ilk Noel hediyesi. verildi..."

Ama bu onun gözyaşlarını daha da artırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, ki bu benim asker hislerime göre oldukça şok ediciydi, Sophie öne fırladı, kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme gömdü.

Kıpırdamadan durdum, neler olduğunu ve bu konuda ne yapmam gerektiğini tamamen şaşırmıştım. Ama içgüdülerim kollarımı ona dolamamı, onu kendime çekmemi ve aramızda bir sıcaklık oluşmasını sağladı. Türem ağlamadı ama ben

İnsanlar üzgün olduğunda böyle olduğunu biliyordum. Yaptığım şeyin Sophie'yi üzmüş olması hoşuma gitmemişti.

Burnumu saçlarına doğru eğerek, "Sen söyle, ben de tarifi atık imha ünitesine atayım," diye mırıldandım. Kokusunu içime çekerken derin bir inilti duydum. Onu bu şekilde kollarımın arasına almak göğsümün ağrmasına neden oluyordu.

"Sakın buna cüret etme," dedi Sophie, yüzünü doğrudan göğsüme dayadığı için sözleri boğuklaşmıştı. Bir an sonra hafifçe geri çekildi ve yüzünü bir kez daha benimkine doğru eğdi. Bir elimi yüzüne götürdüm,

Başparmağımla teninde bıraktığı sıcak ve ıslak izleri takip ettim.

"O zaman sorun ne?" Hediyeği beğendiyse böyle ağlamaması gerekirdi. Değil mi? *Gerçekten de bir zamanlar düşündüğümde daha az zekiymişim. Tüm genetik modifikasyonlarım, tüm eğitimlerim artık hiçbir şey ifade etmiyor.*

"Sorun şu ki, sana karşı bir şeyler hissediyorum ve ayrılmak istemiyorum!"

Gözlerimi kırptım, şok geçiren bedenimdeki tek hareket buydu. Sözleri göğsümde yankılandı, her yerde . Sonra elim çenesinde sertleşti, diğer kolum onu daha da yakına çekti.

"Yapmak zorunda değilsin."

Bu sözler düşüncelerim daha toparlanamadan geldi. Elimde hiçbir şey yoktu.

bunun lojistiğinin nasıl işleyebileceği hakkında bir fikri yoktu. İş sözleşmesi sona ermişti ve oda kirası da muhtemelen yakında sona erecekti. Ama İmparatorluk adına, gitmesini engellemek için bunu kabul ederse onu kendi evime bile taşıyabilirdim. Ona kendim bir iş bulurdum ya da benim pozisyonumu alabilmesi için istifa eder ve kendim farklı bir iş bulmaya çalışırdım. Ne gerekiyorsa yapardım. Artık kalmak istediğini biliyordum.

Beni istediğini.

Aramızda bir gerginlik vardı. Ondandır ilgi görebileceğimi düşündüğüm şeylerin parıltıları. Ama onun gibi yumuşak, sevimli bir insan Korkunç bir Chimera'nın kollarına. Ya da ben öyle düşünmüştüm. Ama sonra onun daha önceki sözleri aklıma geldi - Noel'i değer verdiklerinizle geçirmekle ilgili sözler.

Peki ya kişi? Sophie'ydi. Hayatımın her alanını parlak neşesi ve sonsuz sevimliliğiyle doldurmuştu. Onu kaybetme düşüncesi

Bunca yıllık hayatımda hiç yaşamadığım bir kederdi şimdi yaşadığım. "Gitmek zorunda değil miyim?" dedi burnunu çekerek.

"Hayır," dedim, sözcükten çok hırıltıyla. "Aslında, şimdi gitmemen için ısrar edeceğim." Bir an duraksadım, sonraki kelimelere geçsem mi diye düşündüm. Ama tabii ki yapardım. Ben bir Kimera'ydım. Ve Chimeras en önemli anda bile tereddüt etmedi. "Çünkü düşünüyorum Sana aşığım."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun!" diye bağırdı, ellerini burnumun iki yanına .

"Uzun sana karşı bir şeyler hissediyorum," dedim dürüstçe. Tanıştığımız andan itibaren ondan oldukça etkilenmişim. "Ama hiçbir zaman

sana baskı yapmak ya da mesleki sınırlarını aşmak istemedim. Ben de hep gideceğini düşünmüştüm." Teknik olarak onun amiri değildim, ama biliyordum ki

güç dinamikleri vardı çünkü onu ben eğitiyordum. Bunun dışında ondan çok daha iriydim ve kesinlikle çok daha güçlüydüm.

Sophie gülümsedi, sonra ağlamaklı bir şekilde güldü.

"Keşke bir ya da iki sınırı aşsaydın. Aman Tanrım, seni duşta gördükten sonra ölüyordum!"

Sözleri içime bir sıcaklık yaydı ve sikimin pantolonumun içinde kalınlaştığını hissettim. Daha da yaklaştı.

"Ben de sana aşık oluyorum. Peki ya X? Şu anda tüm rızanın sende olduğunu bilmeni istiyorum. Hiçbir baskı olmadı. Bunu istiyorum."

Sikim daha da sertleşirken içimden keskin bir nefes çıktı.

"Güzel," diye mırıldandım, ellerimi aşağı indirip tatlı sıkmak için hareket ettirdim. "Çünkü şimdi sana daha fazla dokunamazsam, gerçekten ölebileceğimi düşünüyorum. Ve seninle tanışmadan önce kendimi oldukça öldürülemez."

"Noel arifesinde ölmene izin veremeyiz," diye fısıldadı Sophie, nabızı boğazında gümbürdüyordu. Uzanıp kemerimi ve fermuarımı açtı, giysilerimi aşağı indirdi ve ereksiyonumun serbest kalmasına izin verdi. Yumuşak elleri şaftımı bulduğunda derin bir hırıltı çıkardım. Ondan gelen küçük şok nefesiyle sikim zıpladı.

"Çok büyük," diye mırıldandı, sesi biraz etkilenmiş ama biraz da endişeliydi.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz," diye inledim, dayanılmaz derecede yumuşak elleri sikimi aşağı yukarı okşarken kelimeleri zar zor çıkarabildim.

"Oh, istiyorum. Bu işi başaracağız."

Bana dokunmaya devam ederse, bu hızla gidici olacaktım. Ve başka bir şey olmadan önce onun benim için iyice ıslanmasını, *sırılıklı* olmasını istiyordum.

"Bunların hepsini çıkar," diye sıcak bir şekilde boynuna doğru nefes aldım ve giysilerini çekiştirdim. Yutkunduğunu duydum, sonra kucağımdan çıktı. Narin kolları beyaz gömleğinin eteklerine dolandı ve onu başının üzerine çekti. Bakışlarım kırmızı bir sütyenle kaplanmış ağır beyaz göğüslerine düştüğünde sikim ısrarla titredi. Ama neyse ki sütyen uzun süre orada kalmadı. Aşağıya düştü

siyah taytı, külotu ve hatta çoraplarıyla birlikte yere serildi, önümde çıplak ve görkemli bir şekilde durana kadar.

İnsanların melekler hakkındaki fikirlerini az çok biliyordum ve Galkor'un tanrılarına göre, bu terimle kastettikleri şey bu olmalıydı. Güzelliğinin beni delip geçmesinde anlamının, hesaplamanın ötesinde bir şey vardı. Bakışlarımı ince boynundan aşağıya, ağız sulandıran pembe meme uçlarına, yumuşak beyaz karnına ve bacaklarının arasındaki küçük üçgene ya da siyah kıllara sürükledim.

Ve sonra daha fazla dayanamadım. Ona duyduğum arzunun her bir zerresi, haftalarca harcanmamış bir güçle patladı. Ona olan mesafeyi büyük bir adımla geçtim, onu belinden kavradım ve yatağın kenarında oturur pozisyona getirmek için kaldırdım. Sonra dizlerimin üzerine , burnumu kalçalarının arasına dayadım. Yumuşak insan bacaklarını benim için açtığında tahrik olmuş bir şekilde tısladım. Daha da içeri bastırdım, uyarılmışlığının kokusunu içime çektim ve uzun dilimin kıvrımlarından yukarı doğru uzun bir kayma yapmasına izin vermeden önce inledim. Sophie'vücudundan yankılanan bir ürperti geçti ve kalçaları büküldü. Parmaklarımı onun kıvrımlı kalçalarını kavramak için yukarı kaldırdım ve onu tatmaya devam ederken sabit tuttum. Kokusu ve tatlı tuzu beni benden alıyordu. Dilimi onun ıslak teninde gezdirirken sikim çoktan damlamaya başlamıştı. Dilim pembe klitorisini çevrelediğinde inledi, elleri yatak örtüsünden boynuzlarımı kavramak için hareket etti.

"Aman Tanrım, boynuzlarını tutmak..." Tutuşu daha da sertleşti ve başımı daha da içeri doğru itti.

"Evet," diye mırıldandım çıplak kalçasına karşı. "Bana tutun. Dilimi, sikimi kullanmak istediğin gibi kullan." Sonra dilimin uzunluğunu onun sıcak girişine kaydırđım ve boynuzlarımı sertçe kavrayıp kalçalarını gıcırdattığı hissinden zevk aldım.

"Çoktan yaklaştım," diye nefes aldı, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu. Ellerim kalçalarından yukarı doğru hareket ederek mükemmel göğüslerini kavradı, masaj yaptı ve sonra sivri meme uçlarını fırçaladı.

İşte bu oldu. Haykırdı, sırtı kamburlaştı, kalçaları yataktan kalktı ve yüzüme doğru bastırdı. O an bitmesini istemediğim bir sanat eseriydi.

Ama bitmek zorundaydı. Çünkü ona yapmak istediğim daha çok şey vardı. Kasılmaları yavaşladıktan sonra dilimi onun tatlı amından çıkardım. Sophie'nin elleri boynuzlarımdan kurtuldu ve ben de ayağa kalkarak üzerimdeki diğer giysileri yırtıp yere attım. Sophie'nin donuk gözleri çırılçıplak halime bakarken, kasıklarımda yeni bir uyarılma dalgası patladı.

"Arkana yaslan ve bacaklarını benim için tekrar aç," diye ısrar ettim, elimi ağrıyan sikimin üzerinde gezdirerek.

O bunu yaparken ben de ona bakıyor, yoğun bir minnettarlık dolup taşıyordum. Bu yumuşak güzelliğin yatakta çıplak yatıyor olması, kalçalarının ayrılmış olması, amının ıslak olması ve beni bekliyor olması, hiç ummadığım bir hediye idi.

hatta hak ediyor.

Ama bir şekilde, o gerçektir. Buradaydı. Ve şimdi, o benimdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie



I Yatağa geri dönüp bedensel cesareti zar zor bulabildim. Tüm vücudum bir tür Noel pudingine dönüşmüştü. Tatlı bir gevşeklik.

Ama hayatınızın en akıl almaz orgazmindan sonra başka ne beklenebilirdi ki?

Kelimenin tam anlamıyla daha yeni boşalmış olmama rağmen, X doğrulmuş, çırılçıplak, önümde yükselirken içimde yeniden sıcak bir zevk dalgasının yükseldiğini hissedebiliyordum Eski bir Dünya masalındaki bir canavar gibi. Geceleri kadınları kaçıran, korku yerine zevk veren türden bir canavar.

Ama tabii ki o bir canavar değildi. O X'ti. Huysuz, aksi, sessiz ve tatlı X. X'e tapıyordum.

Yatağa doğru ilerledi, şilte kocaman bedeninin ağırlığı altında ezildi. Üstümde dört ayak üzerinde, sıcak sarı bakışları benimkilerle buluştu.

"Çok yavaş gideceğim. Hala yok değil mi?"

Başımı şiddetle salladım, saçlarımın arkamda yastığa dolandığını hissettim.

I on yıllar önce böyle anlarda insanların tıbbi geçmişleri ve korunma hakkında konuşmak zorunda kaldıklarını biliyordu. Neyse ki cinsel yolla bulaşan virüsler tamamen ortadan kaldırılmıştı. Ve kısa süre önce BioPulse tedavisi görmüştüm - karın bölgeme yapılan bir enerji darbesi, bir seferde birkaç ay boyunca yumurtlamamı engelliyordu, bu yüzden o cephede de iyi olduğumu biliyordum. Tabii eğer bir insan-Kimera hamileliği mümkünse.

"Ben bundan daha iyiyim. Seni içimde istiyorum. Şimdi." Dilinin amımda olması enfesti, ama şimdi gittiğine göre, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla sertlik, daha fazla o, boşluğu doldurmak için.

Sert bir ses çıkardı, sonra burnunu indirdi, dili boynumun hassaslaşmış derisi boyunca ilerledi, iç çekmeme ve bacaklarımı daha da açmama neden oldu. Sonra kalın ucunun girişime süründüğünü hissettim ve kendimi sabitlemek için kollarımı boynuna dolayarak miyavladım. Daha önce sikine iyice bakmıştım ve gerçekten de çok büyüktü. Yumruğum kadar kalındı.

ama yuvarlak koyu bir noktaya doğru sivriliyordu. Yine de bu sivrileşme pürüzsüz değildi, çünkü uzunluğunda yukarı ve aşağı koyu çizgiler halinde uzanan ince çıkıntılar görmüştüm. O çıkıntıların içimde nasıl bir his uyandırdığını görmek için sabırsızlanıyordum. Taşakları alçak ve ağırdı, oradaki her şey diğer yerlerinden daha koyu bir griydi.

Ama onu aşağıda görmüş olmama rağmen, aslında onun sert baskısına değildim. Bunaltıcıydı ama mümkün olan en iyi şekilde. Geri çekilmeden önce biraz içeri bastırdı.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. Gözbebekleri açgözlü bir arzuyla parlayan sarı gözleri yüzüme yerleşti.

"Sana daha fazlasını vereceğim Sophie. Sana her şeyi vereceğim. Ama yavaştan alacağız."

Protesto ederek inledim, kalçalarımı yukarı kaldırdım ve ıslaklığımı ona doğru ittim. Hareketim onu daha fazla içeri iterken homurdandı.

"Siktir," diye mırıldandı. Acı verecek kadar yavaş bir ritmle önce içeri girip sonra dışarı çıkmaya başladı. Kalçalarının yavaş, zar zor kontrol edilen çırpınışı acımasızca erotikti ve beni şimdiden zevkin o parlak kenarına geri çekiyordu.

"Daha fazla," dedim, bu kez yalvarmanın eşiğindeydim. Kalçalarımı öne doğru eğdim, ayak bileklerimi geniş sırtının arkasına bağlayarak ona daha iyi erişim sağladım. Sonunda kendini tamamen oturttuğunda içinden bir nefes titredi

girdi, beni tamamen doldurdu. Nefes nefese bir süre öylece kaldık ve ben ona bir kez daha yalvarmak üzereydim ki sarsılarak harekete geçti.

Ayak bileklerimi kavradı ve omuzlarına doğru itti, girmeye başlarken kalçalarımı karnına doğru düz bir şekilde kavradı. Ağızım sessiz bir çığlıkla açıldı. Her siniri yanıyordu. Onun çevresi, o çıkıntılarla birleştiğinde, mümkün olan her noktaya çarpıyordu.

zevk. İçime girip çıkarken ağır taşakları kıcıma çarpıyordu. Kuyruğu yatağın üzerinde sallanıyordu ve ondan gelen sesler neredeyse vahşiydi. Başka bir durumda olsa dehşet verici olurdu. Ama şu anda beni çılgına çeviriyorlardı.

"Yine boşalacağım," diye nefes nefese kaldım. İnledi, bacaklarımı tekrar aşağı doğru hareket ettirdi, sonra göğsü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde öne doğru kaydı ve bacaklarımı gidebildikleri kadar açmaya zorladı. Ben eğilirken ellerim onun sert omuzlarını tırmaladı.

Hareketleri daha da hızlanıyor, daha da çaresizleşiyordu. "Nereye gitmemi istiyorsun-"

Sözünü kestim.

"İçime gir. İçime gel."

Yine de gelen bendim, çığlık atıyor ve onun iriliğinin etrafında nabız gibi atıyordum, başımı geriye atmıştım. X'in burnunun boynuma doğru indiğini, dişlerinin hassas tenime sürtündüğünü hissettim ve nabzım daha da sertleşti. Bir an sonra dişlerini boğazımdan çekip çıkardı, kalçaları ekstra bir şiddetle öne doğru fırlarken başını geriye attı. Kabarık sikinin içimde kasıldığını hissettim, göğsü zar zor dizginlenen bir kükremeye titrerken zevkinin patladığını hissettim. Burnunu tuttum, gözlerini benimkilere dikmeye zorladım, içime birkaç kez daha pompalarken karanlık, sürungen göz bebeklerinin genişlemesini izledim. Bunun gerçekten hâlâ inanamıyordum. Ama gözleri benimkilerde olduğu sürece, her şey daha gerçekçi geliyordu.

Yanımızdan gelen bir ses ikimizin de sıçramasına neden oldu. Bunun duvardaki küçük kutuya gelen yemek olduğunu fark ettiğimde güldüm.

"Yemek yemeliyiz. Az önce çok enerji harcadık," dedim gülümseyerek.

"O bir şey değildi. Merak etme, benim türüm dayanıklılık için tasarlandı."

Cansız palavralarına güldüm. Bir an sonra X kaygan bir patlamayla içimden çıktı ve ben bir şekilde işe yaramaz kaslarımı oturur pozisyona getirmeyi başarırken o yiyecekleri almaya yöneldi. X'in yemeğe doğru yürüyüşünü izledim, kalın bacaklarının güçlü pompası, kuyruğunun altındaki kıcının yuvarlak kasları, güçlü sırtının genişliği karşısında dudağımı ısırdım.

Bir dakika sonra geri döndü, yatağın kenarına oturdu ve tüm yiyecekleri aramıza koydu. Terratribe 2 hindi ve altın püre yedik. patates ve tuzlu sos, tereyağına bulanmış sebzeler ve tatlı olarak trifle.

Yemekten sonra tamamen bitkin düşmüştüm. Zevkten ve gecenin neşesinden bitkin düşmüştüm. Ama ikimiz de bir kez daha bir araya gelerek uyumaya hazır değildik. Bu sefer, X yatağında otururken, sırtı yatak başlığına yaslıyken ona bindim. O mükemmel, kıvrımlı siyah boynuzları sevgili hayatım için kavradım ve tekrar tekrar onun horozunda spazm geçirdim.

Ve ancak ondan sonra, tamamen doymuş ve kollarında kendimi sıcak ve güvende hissederken, sonunda uykuya daldım.

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM X



Melen bir aramayla vınlayan tablet beni derin, yumuşak insan kokulu bir uykudan uyandırdı. Sesle birlikte hızla uyandım ve pantolonumdan tableti yere bıraktım. Sophie'nin yatağının sıcak kozasından çıktım ve yüz hatlarının huzurlu kıvrımlarına hayranlıkla bakmak için küçük bir an ayırdım. Saçlarının beyaz yastığın üzerine dağılmış koyu renk bukleleri. O uyurken gecenin çoğunu ona bakarak geçirmiştım ama şimdi hâlâ gözlerimi ayıramıyordum. Ama tabletim tekrar çaldığında, Sophie'yi uyandırmak istemediğim için banyoya daldım.

Shelly'den gelen bir telefodu. Ne istediğini merak ettim. Dükkân bugün açık olacaktı ama benim işe gitmeme daha birkaç saat vardı.

"Mutlu Noeller!" dedi neşeli sesi. Doğru ya. Bugün 25 Aralık'tı. Normalde bu tarih benim için pek bir şey ifade etmezdi ama şimdi kendimi Sophie'nin günü nasıl geçirmek isteyeceğini merak ederken buldum. Bir kez olsun iş dışında bir şey yapmak istedim.

"Ben de sana," dedim, sırtımı duvara yaslayarak.

"Bu kadar erken aradığım için üzgünüm ama bekleyemeyecek bazı haberlerim var."

Hiçbir şey söylemedim, her an yeni bir haber vereceğini biliyordum.

"Bu Aiden. Geri gelmeyecek. kaçtı ve saraya taşınıyor."

Başımı salladım, sonra sadece sesli arama yaptığımızı hatırladım. Ona onayımı gösterecek bir video yoktu.

"Anlıyorum," dedim basitçe.

"Bu yüzden onun yerine birini bulmam gerekecek."

Keskin bir nefes aldım.

"Peki ya Sophie? Onun sözleşmesini uzatabilirsiniz."

Hayatımda ilk kez bir şeyi nefesimi tutarak bekledim. Ne olursa olsun Sophie'yi bu istasyonda tutmanın bir yolunu bulacaktım, ama eğer

onu dükkânda da yanımda tutabilir miyim? Bu mükemmel olurdu. Onunla çalışmaya çok alışmışım. Her gün onun sıcaklığını yanımda hissetmeye alışmışım.

Shelly, "Eğer o oyundaysa ben de oyundayım. Bu benim hayatımı tonlarca ," dedi.

"Güzel. Ancak bu konuda herhangi bir karar vermeden önce işyeri ilişkileri konusundaki politikalarınızı sormam gerekiyor."

Sophie'den bir şeyler saklamanın artık bir anlamı yoktu. Shelly, iş yerinde neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordu.

Ancak uzun bir sessizlik sonra, yanlış seçim yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım. Neyse ki yapmamışım gibi görünüyordu, çünkü tabletimden aniden parlak kahkahalar yankılandı.

"Biliyordum! Tüm o küçük latte kalpleri!" Gözlerimi devirdim ama içimden bir rahatlama aktığını hissettim. Shelly tekrar kıkırdadı, sonra konuşmaya devam etti.

"İkinizin bir ilişki içinde olmasıyla ilgili bir sorunum yok, yeter ki Dükkândayken profesyonelsin. Onun amiri değilsin, o yüzden sorun yok. İyiden de öte. Senin adına gerçekten çok mutluyum X."

Sözleri karşısında
gülümsedim. "Ben de,"
dedim dürüstçe.

"Ne yapalım biliyor musunuz? Bugün dükkânı açmayalım. Artık Noel'i gerçekten birlikte geçireceğin biri var, işte olmana gerek yok. Gitmem gerek ama Sophie'ye onu daha sonra kontratıyla ilgili arayacağımı söyle." "Teşekkürler, Shelly," dedim, ciddiydim. Shelly bana bir kez daha Mutlu Noeller, sonra bağlantımız koptu. Tableti banyo tezgahının üzerine bıraktıktan sonra yatağa geri döndüm, yorganın altına girdim ve Sophie'nin pürüzsüz sırtını göğsüme doğru çektim.

"Mmm... Neydi o?" Sophie uykulu bir şekilde sordu. Daha önce hiç sevimli kelimesini kullandığımı sanmıyordum ama uykulu yüzüne bakıp yumuşak sesini dinlediğimde, o anda onu tanımlamak için beynimdeki tek kelime buydu.

"Dükkânda benimle çalışmaya devam etmeye ne dersin?"

Başını çevirip bana baktı, güzel gözleri kocaman açılmıştı. "Ciddi misin? Sorun olur mu?"

"Az önce Shelly ile konuştum. Senin kalmana ihtiyacı . Ve birlikte olmamızdan memnun."

"Vay anasını. Gelmiş geçmiş en iyi Noel!" diye bağırdı.

"Mutlu olmana sevindim," diye mırıldandım boynuna karşı, elimi ön tarafına kaydırıp göğüslerinden birini kavradım. Sessizce nefesini verdi, sonra bana karşı geri çekildi. Elim klitorisini çevrelemek için aşağı indi, oradaki ıslaklığı hissettiğimde sikim sertleşti. Onu yokladım ve titreyene kadar onunla alay ettim, sonra şaftımı onun çılgın sıkı sıcaklığına bastırdım. Bu sefer tam olarak oturmam o kadar uzun sürmedi ve çok geçmeden içine pompalamaya başladım. İnemeleri itişlerim arasındaki havayı noktaladı ve kafamın içinde sözleri tekrarlanmaya devam etti.

Gelmiş geçmiş en iyi Noel.

Gerçekten kutladığım ilk Noel'di. Sevdiğim biriyle geçirdiğim ilk Noel'di.

Sophie mükemmelliğini bana doğru bastırırken, bunun sonuncusu olmasını istemediğimi biliyordum.

Her Noel'i, her günü bu kadınla kutlayacaktım. Noel mucizesi, gerçekten.

EPİLOG

Sophie, Üç Yıl Sonra



“Daha önce ikimiz varken buranın küçük olduğunu düşünecek kadar *deliymişim*,” diye *inledim*.

gün. “Ama o hiçbir şeydi. Bununla kıyaslandığında o bir *cennetti*.”

İnledim, tezgâha yaslandım ve sekiz aylık hamile karnım dışa doğru bastırırken rahat etmeye çalıştım. Ekstra ağırlık sırt kaslarıma zarar veriyordu ve yuvarlak karnımla X'in iri gövdesi arasında burada her zamankinden daha az yer vardı.

“İşi istediğin zaman bırakabilirsin, biliyorsun,” diye azarladı X, beni tezgâha yasladığım yerden kaldırdı ve arkamı dönerek sırtımı yoğurmaya başladı. İnledim, gerginliğimin bir kısmı hafiflerken boynumu bir o yana bir bu yana döndürdüm.

“Şu anda seni tek başına çalışmak zorunda bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Tatil sezonu her zaman en yoğun dönemdir.” Artık Aralık ayının başıydı ve sezon gerçekten . Son zamanlarda X'le olan mesailerimin sonunda her zamankinden daha yorgun oluyordum, bu günlerde mesailerim sadece dört saat sürmesine rağmen.

“Sana bunu kaldırabileceğimi söyleyip duruyorum. Zaten yeni stajyer gelmeden önce hafta yalnız çalışacağım,” dedi X.

“Hey, bu arada yeni kişinin adı ne? Seni kendine aşık etmeye niyetli sevimli bir insan kız olmasa iyi olur. Çünkü o rol çoktan dolduruldu,” dedim biraz dramatik bir surat ifadesiyle. Ama hey, hamileydim ve hormonal bir durumdaydım ve uzun bir günün ardından biraz surat asarak kurtulabileceğimi düşündüm. X kıkırdadı, eğildi ve burnunu boynumda aşağı yukarı gezdirerek iç çekmeme ve titrememe neden oldu.

“Adının David olduğundan oldukça eminim. David yerine Davina olsaydı bile yine de endişelenmen için bir neden olmazdı. Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Dinlenmen gerekiyor,” derken sesi son sözlerinde daha da sertleşti. Endişesi karşısında yarı duygulanmış yarı sinirlenmiş bir halde gülümsedim. Bu hamilelik boyunca sadık bir kocanın resmini çizmişti ama her zamanki soğukkanlı tavrı her yeni bir endişeyle sarsılıyordu. Şimdiye kadar,

Daha önce hiç kimse insan-kimera hamileliği duymamıştı ve sürekli bir şeylerin gidebileceğinden endişe ediyordu. Yani endişelenmemesini söylemem gereken biri varsa o da X'ti. Uzandım, X'in ellerini sırtımdan önüme doğru çektim ve karnımın üzerine koydum.

"Ben iyiyim. O da öyle. Sen de benim gibi onu taramada gördün."

Birkaç hafta önce Elora İstasyonu'nun sağlık katında yaptırdığım son muayeneden gelen tarama görüntülerini hatırladıkça göğsümde bir sevinç kabarması oldu.

Hafif grimsi bir teni var ama yanakları pembe renkte. Yumuşak, tombul bir insan

Gözleri kapalı bir yüz. Küçük boynuzları ve babasınıninki gibi bir kuyruğu vardı.

Bence mükemmelliğin resmiydi. Belli ki o da aynı fikirdeydi.

Coşkulu tekme kaburgalarımın yakın bir yere isabet etti ve beni önce sıçrattı sonra da güldürdü.

"Git otur. Ben her şeyi bitireceğim."

"Teşekkürler," dedim minnetle. Raftan bir doucefeuille kaptım, sonra bir sandalyeye çöküp böreği ısırdım. Tadı saf cennet gibiydi ve onları tekrar yiyebildiğim için çok mutluydum. Sabah bulantılarımın canımın tatlı çekmesine neden olduğu bir dönemden geçmiştim ama doucefeuille de dahil olmak üzere sevdiğim normal tatlıların çoğu midemi bulandırıyor. Bu durum X'i

Deliliğin eşiğindeydim, her boş anımda beni baştan çıkaracak bir şeyler bulmak için yemek pişiriyordum. Çoğu zaman o ne yaparsa yapsın hemen kusuyordum. ama bu onu asla caydırmadı. Atıştırmalıklarımı bitirirken, onun dükkânın kapanış işlerini tamamlamasını izledim. aşkla doldu ve o ciddiyetle ve titizlikle çalışıp her şeyin ertesi gün için doğru olduğundan emin olurken hülyalı bir şekilde gülümsedim. Yarın izinliydim ama her zamanki gibi bir noktada buraya geleceğime emindim. Üç yıl sonra bile ondan uzun süre ayrı kalmaya dayanamıyordum.

X birkaç dakika sonra önümde durarak, "İşim bitti," dedi. Ellerimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Ona minnetle gülümsedim.

"Hadi, eve gidelim," dedi ve kapıyı benim için açtı. Hareket, tanıştığımız ilk gece aynı kapıyı benim için nasıl açtığının anısıyla yankılandı.

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladım elini tutarak. Eve gitme vakti gelmişti. X ile eve. Olmak istediğim tek yer.



Chimera for Christmas'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu tatil romanını yazarken çok eğlendim. Çalışmalarımın daha fazlasını okumak isterseniz, Deniz Kumu Savaş Lordlarının Kader Arkadaşları serime [buradan](#) göz atabilirsinizYeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ve özel içerikler almak ister misiniz? [ursadaxwriting.com/contact](#) adresinden bültenime kaydolun
Bir sonraki aşk hikayesinde görüşmek üzere!
-Ursa



[Deniz Kum Savaş Lordlarının Kader Arkadaşları KİTAP 1 ALIEN TYRANT](#)

"Eğer kaçacak olursan, nereye kaçarsan kaç, her zaman seni takip edeceğim."

[Kitap 2 UZAYLI DÜŞMAN](#)

"Bana Deli Gahn derler. Ama onun yüzünü görene kadar kendimi hiç gerçekten deli hissetmemiştim..."

[Kitap 3 ALIEN ORPHAN](#)

"Hayatım boyunca eğitildim, savaştım ve dövüştüm. Ama eşimin sevgisini kazanmak karşılaştığım en büyük zorluk..."

[Kitap 4 ALIEN REJECT](#)

"O zor bir yaratık, benim minik Kat'im. Ama evcilleştiremediğim bir yaratıkla hiç ..."

[Kitap 5 ALIEN EXILE](#)

"Beni sana yabancı kılan her şeyin altında, kalbim seninkini tanıyor..."



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.